

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 30.11.2022 r.
COM(2022) 677 final

2022/0396 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/1020 i dyrektywę (UE) 2019/904 oraz uchylające dyrektywę 94/62/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SEC(2022) 425 final} - {SWD(2022) 384 final} - {SWD(2022) 385 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Opakowania są niezbędne do ochrony i transportu towarów. Produkcja opakowań jest również istotnym rodzajem działalności gospodarczej w UE. Podejścia regulacyjne różnią się jednak w poszczególnych państwach członkowskich, co stwarza przeszkody uniemożliwiające pełne funkcjonowanie wewnętrznego rynku opakowań. Niedawno zaobserwowane różnice dotyczą na przykład wymogów w zakresie etykietowania opakowań, podejść do definiowania opakowań nadających się do recyklingu lub opakowań wielokrotnego użytku, podejść do modulowania opłat z tytułu rozszerzonej odpowiedzialności producenta oraz ograniczeń rynkowych w odniesieniu do niektórych formatów opakowań. Takie rozbieżności powodują niepewność prawa dla przedsiębiorstw, co prowadzi do zmniejszenia poziomu inwestycji w innowacyjne i przyjazne środowisku opakowania oraz nowe modele biznesowe o obiegu zamkniętym.

Opakowania są także kluczowym problemem dla środowiska. Są one jednym z głównych zastosowań surowców pierwotnych (40 % tworzyw sztucznych i 50 % papieru wykorzystywanych w UE przeznacza się do produkcji opakowań) i odpowiadają za 36 % stałych odpadów komunalnych. Zwiększone wykorzystanie opakowań w połączeniu z niskimi współczynnikami ponownego użycia i recyklingu utrudnia rozwój niskoemisyjnej gospodarki o obiegu zamkniętym. Produkcja opakowań rosła w ostatnich latach szybciej niż dochód narodowy brutto, co prowadzi do gwałtownego wzrostu emisji CO₂ i innych emisji, a także nadmiernej eksploatacji zasobów naturalnych, utraty różnorodności biologicznej i zanieczyszczenia środowiska. Dane pochodzące z Eurostatu¹ i ze sprawozdań dotyczących danych rynkowych² wskazują na zwiększone wykorzystanie cech projektowych opakowań, które mogą utrudniać recykling. Opakowania nie nadają się do recyklingu, jeżeli nie można ich zbierać selektywnie lub jeżeli stanowią wyzwanie dla nowoczesnych procesów sortowania i recyklingu stosowanych w UE. W latach 2012–2020 udział opakowań nienadających się do recyklingu znacząco wzrósł. Ponadto opakowania technicznie nadające się do recyklingu często nie są poddawane recyklingowi, ponieważ procesy potrzebne do ich zbierania, sortowania i recyklingu są w praktyce niedostępne lub nieopłacalne, bądź też jakość produktu końcowego nie jest wystarczająca, aby zaspokoić zapotrzebowanie rynków końcowych na surowce wtórne. Co więcej, wstępne wyniki drugiego sprawozdania Komisji dotyczącego systemu wczesnego ostrzegania wskazują, że wiele państw członkowskich ma trudności z osiągnięciem wielkości docelowych recyklingu ustanowionych w art. 6 dyrektywy 94/62/WE.

W strategii przemysłowej dla Europy³ podkreślono znaczenie rynku wewnętrznego dla konkurencyjności i dobrobytu UE. Bariery, które uniemożliwiają podmiotom gospodarczym i ogółowi społeczeństwa pełne korzystanie z rynku wewnętrznego, obejmują restrykcyjne

¹ <https://ec.europa.eu/eurostat/web/waste/data/database>

² Transparency Market Research (2018) Packaging Market - Europe Industry Analysis, Size, Share, Growth, Trends and Forecast, 2018 – 2026, December 2018.

³ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX%3A52020DC0102>

i złożone przepisy krajowe, ograniczone zdolności administracyjne, niedoskonałą transpozycję przepisów UE i ich nieodpowiednie egzekwowanie.

W konkluzjach Rady z grudnia 2020 r.⁴ z zadowoleniem przyjęto wyrażony przez Komisję zamiar, by do 2030 r. zagwarantować, że wszystkie opakowania będą nadawać się do ponownego użytku lub recyklingu w sposób wykonalny z ekonomicznego punktu widzenia, co pozwoli ograniczyć użycie opakowań i nadmierne ich stosowanie, a tym samym zmniejszyć ilość odpadów opakowaniowych. W rezolucji Parlamentu z dnia 10 lutego 2021 r. w sprawie nowego Planu działania dotyczącego gospodarki o obiegu zamkniętym⁵ podkreślono ten cel i wezwano Komisję do przedstawienia wniosku ustawodawczego obejmującego środki i cele w zakresie ograniczenia ilości odpadów, ambitne wymogi, aby ograniczyć nadmiar opakowań, a także środki mające na celu poprawę możliwości recyklingu i ograniczenie składu opakowań, zwiększenie zawartości materiałów pochodzących z recyklingu, wycofanie niebezpiecznych i szkodliwych substancji oraz promowanie ponownego użycia, bez narażania na szwank norm bezpieczeństwa żywności i higieny.

Ponadto Konferencja w sprawie przyszłości Europy pokazała, że obywatele i organizacje społeczeństwa obywatelskiego w całej UE wzywają do podjęcia zdecydowanych działań na rzecz zapobiegania powstawaniu odpadów, gospodarowania odpadami opakowaniowymi oraz obiegu zamkniętego opakowań poprzez zwiększone wykorzystanie materiałów pochodzących z recyklingu.

Gospodarka o obiegu zamkniętym opakowań pomoże uniezależnić rozwój gospodarczy od wykorzystania zasobów naturalnych, przyczyni się do osiągnięcia neutralności klimatycznej do 2050 r. i powstrzymania utraty różnorodności biologicznej, a także zmniejszy strategiczną zależność gospodarki UE od wielu materiałów. Może ona mieć również pozytywny wpływ na zatrudnienie, w tym w szczególności w gospodarce społecznej, dzięki tworzeniu większej liczby „zielonych” miejsc pracy wysokiej jakości, pod warunkiem dokonania niezbędnych inwestycji w umiejętności⁶ i uwzględnienia specyfiki państw członkowskich, regionów i rodzajów pracy.

Zmiana dyrektywy 94/62/WE w 2018 r. nie doprowadziła wprawdzie do wyeliminowania wszystkich niedociągnięć w jej wdrażaniu, ale obejmowała trzy klauzule przeglądowe, które są wdrażane w ramach niniejszej inicjatywy.

Inicjatywa ta przewiduje aktualizację ram legislacyjnych UE w zakresie opakowań i odpadów opakowaniowych, zapewniając państwom członkowskim i przedsiębiorstwom odpowiednie wsparcie w osiąganiu celów związanych z ograniczeniem ilości odpadów. Wsparcie to przybiera formę zharmonizowanych ram regulacyjnych, które mają na celu wspieranie inwestycji, ograniczenie ilości odpadów i propagowanie wysokiej jakości recyklingu, i które będą miały jednakowe zastosowanie we wszystkich państwach członkowskich UE.

⁴ <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-13852-2020-INIT/pl/pdf>

⁵ https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2021-0040_PL.html

⁶ Europejski program na rzecz umiejętności to pięcioletni plan, który ma pomóc osobom fizycznym i przedsiębiorstwom w rozwijaniu liczniejszych i lepszych umiejętności w kontekście transformacji ekologicznej.

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52020DC0274&>

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Proponowane rozporządzenie stanowi aktualizację ram legislacyjnych UE w zakresie opakowań i odpadów opakowaniowych. Jako integralna część Europejskiego Zielonego Ładu⁷ i nowego unijnego Planu działania dotyczącego gospodarki o obiegu zamkniętym przyczyni się ono do realizacji unijnej strategii wzrostu na rzecz nowoczesnej, zasobooszczędnej, czystej i konkurencyjnej gospodarki, która do 2050 r. osiągnie zerowy poziom emisji gazów cieplarnianych netto i w ramach której wzrost gospodarczy będzie oddzielony od wykorzystania zasobów naturalnych.

Wniosek jest w pełni zgodny z unijnym prawodawstwem dotyczącym środowiska i odpadów, w szczególności z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów⁸, dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko⁹, decyzją Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej¹⁰ oraz rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH)¹¹.

Uzupełnia on również wnioski Komisji dotyczące rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przemieszczania odpadów¹² i w sprawie ram ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla zrównoważonych produktów¹³ oraz komunikat Komisji w sprawie ram polityki UE dotyczących biopochodnych, biodegradowalnych i kompostowalnych tworzyw sztucznych¹⁴.

- **Spójność z innymi obszarami polityki Unii**

Inicjatywa zapewnia brak dyskryminacji między produktami wytwarzanymi w UE a produktami przywożonymi i jest spójna z międzynarodowymi zobowiązaniami UE w zakresie polityki handlowej.

Celem wniosku jest również zharmonizowanie obowiązków związanych z monitorowaniem i obowiązków sprawozdawczych, w tym obowiązków sprawozdawczych w ramach systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta, aby ograniczyć obciążenie administracyjne spoczywające na państwach członkowskich i podmiotach gospodarczych zgodnie z unijną

⁷ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – Europejski Zielony Ład, COM(2019) 640 final.
<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=COM%3A2019%3A640%3AFIN>

⁸ Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3.

⁹ Dz.U. L 155 z 12.6.2019, s. 1.

¹⁰ Dz.U. L 424 z 15.12.2020, s. 1.

¹¹ Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1.

¹² <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX%3A52021PC0709>

¹³ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=celex%3A52022PC0142>

¹⁴ https://ec.europa.eu/environment/topics/plastics/bio-based-biodegradable-and-compostable-plastics_en

polityką lepszego stanowienia prawa¹⁵ oraz oceną adekwatności w zakresie monitorowania i sprawozdawczości¹⁶.

Ponadto, zgodnie z zobowiązaniem UE do realizacji Agendy ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030, w tym jej 17 celów zrównoważonego rozwoju (SDG), inicjatywa ta usprawni realizację przez UE SDG nr 12.5 dzięki znacznemu obniżeniu poziomu generowania odpadów do 2030 r. poprzez prewencję, redukcję, recykling i ponowne użycie.

Jeżeli chodzi o szczególny przypadek odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych, inicjatywa ta uzupełnia również zasoby własne oparte na tworzywach sztucznych niepoddawanych recyklingowi zgodnie z decyzją (UE, Euratom) 2020/2053 w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej. Te zasoby własne są zachętą dla państw członkowskich do wprowadzenia środków mających na celu zmniejszenie ilości odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych niepoddawanych recyklingowi na ich terytorium.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawę prawną wniosku stanowi art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

Zgodnie z nowym podejściem do produktów ogłoszonym w Europejskim Zielonym Ładzie¹ i Planie działania dotyczącym gospodarki o obiegu zamkniętym wniosek obejmuje cały cykl życia opakowań. Jest ono zgodne z podejściem przyjętym w „tradycyjnym” prawodawstwie dotyczącym rynku wewnętrznego poprzez stworzenie zharmonizowanych warunków wprowadzania opakowań do obrotu. Dzięki uwzględnieniu całego cyklu życia opakowań to podejście do rynku wewnętrznego zostaje jednak rozszerzone i sięga aż do etapu końca przydatności do użycia, co pozwala stworzyć prawdziwie wewnętrzny rynek opakowań, bez przeszkód dla swobodnego przepływu i z zapewnieniem jednakowych warunków produkcji, wprowadzania do obrotu i przetwarzania odpadów w całej UE.

Art. 114 TFUE stanowi podstawę prawną obecnie obowiązującej dyrektywy 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych. Artykuł ten umożliwia UE harmonizację przepisów i środków administracyjnych we wszystkich państwach członkowskich. Ta podstawa prawna umożliwi rozwiązanie szeregu kluczowych problemów rynku wewnętrznego, które utrudniają zharmonizowane stosowanie przepisów dotyczących opakowań, dotyczących m.in.: (i) wymogów w zakresie zrównoważoności, (ii) zharmonizowanych kryteriów dotyczących ekomodulacji opłat w ramach systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta, (iii) zharmonizowanych wymogów dotyczących etykietowania oraz (iv) wymogów dotyczących wycofania z użytku w celu uzupełnienia podejścia opartego na cyklu życia.

Choć określanie szczegółowych wymogów administracyjnych pozostaje w gestii państw członkowskich, we wniosku uregulowano te aspekty, w przypadku których harmonizacja przyczyni się do zapobieżenia zakłóceniom na rynku i przeszkodom w swobodnym

¹⁵ SWD(2015) 111 final.

[https://ec.europa.eu/transparency/documents-register/detail?ref=SWD\(2015\)111&lang=pl](https://ec.europa.eu/transparency/documents-register/detail?ref=SWD(2015)111&lang=pl)

¹⁶ COM(2017) 312 final.

przepływie. Jednym z takich aspektów jest rozszerzona odpowiedzialność producenta, w przypadku której zharmonizowane przepisy – w tym dotyczące sprawozdawczości – pozwolą usunąć bariery dla podmiotów gospodarczych zajmujących się sprzedażą opakowania w kilku państwach członkowskich lub w całej UE, wynikające z różnic w przepisach obowiązujących w poszczególnych państwach członkowskich. Podobnie ustanowienie wspólnych ram dotyczących systemów zbierania opakowań, systemów kaucyjnych i systemów ponownego użycia jest konieczne zarówno w kontekście osiągnięcia celów środowiskowych, jak i w celu stworzenia równych warunków dla przedsiębiorstw działających na poszczególnych rynkach. Te wspólne ramy będą miały znaczący wpływ na zdolność opakowań do recyklingu oraz na dostępność surowców wtórnych.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Kwestie środowiskowe i problemy związane z opakowaniami (tj. przeszkody dla rynku wewnętrznego i gospodarki o obiegu zamkniętym, rosnące ilości odpadów opakowaniowych itp.) nie mogą być w wystarczającym stopniu rozwiązane przez same państwa członkowskie. Biorąc pod uwagę wysoki poziom handlu między państwami członkowskimi, unijny rynek opakowań jest pod wieloma względami jednym dużym rynkiem, a nie 27 odrębnymi rynkami. Chociaż inicjatywy krajowe stanowią odpowiedź na niektóre z tych wyzwań, powodują one również dalszą fragmentację rynku wewnętrznego.

Ustanowienie wspólnych wymogów na poziomie UE będzie stanowiło wyraźną wartość dodaną, ponieważ zapewni właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, a tym samym równe szanse dla podmiotów gospodarczych (np. producentów, dostawców, detalistów). Dzięki wymogom i celom określonym na poziomie UE przejście na stosowanie zrównoważonych opakowań będzie spójne we wszystkich państwach członkowskich, co pozwoli stworzyć efektywny rynek.

- **Proporcjonalność**

Proponowane środki mają na celu zapewnienie pewności regulacyjnej, niezbędnej do wspierania realizowanych na dużą skalę inwestycji w rozwiązania w zakresie zrównoważonych opakowań. Dotyczą one całego łańcucha wartości opakowań, a jednocześnie zapewniają wysoki poziom ochrony środowiska i zdrowia ludzkiego. Celem niniejszej inicjatywy jest uaktualnienie i wzmocnienie istniejących ram legislacyjnych, aby umożliwić osiągnięcie korzyści skali dzięki wspólnemu podejściu, przy jednoczesnym zapewnieniu przemysłowi i państwom członkowskim niezbędnej elastyczności, w przypadku gdy jest to konieczne z punktu widzenia innowacji lub ze względu na warunki lokalne.

W przypadku niektórych z proponowanych wariantów strategicznych uważa się, że zasadę proporcjonalności najlepiej zachowa **stopniowe podejście** do zaostrzania wymogów. Wniosek obejmuje zatem **stopniowe zwiększanie** ambicji i wymogów, takich jak wymogi w zakresie zrównoważoności dotyczące opakowań nadających się do recyklingu, oraz ponowne rozważenie potrzeby stosowania odstępstw w odniesieniu do poziomów stężenia substancji potencjalnie niebezpiecznych w niektórych materiałach opakowaniowych.

Ogólnie rzecz biorąc, proponowane środki nie wykraczają poza to, co jest konieczne do zapewnienia zgodności regulacyjnej, a jednocześnie zagwarantują ochronę zdrowia ludzkiego i środowiska.

- **Wybór instrumentu**

Obecne prawodawstwo, pomimo wprowadzenia konkretnych środków, nie doprowadziło do osiągnięcia założonych celów dotyczących środowiska i rynku wewnętrznego. Różne krajowe podejścia do transpozycji i jednostronne środki z zakresu polityki dotyczącej opakowań

stosowane przez niektóre państwa członkowskie doprowadziły do powstania niejednorodnych krajowych ram regulacyjnych. Ta tendencja będzie się utrzymywać, biorąc pod uwagę wyzwania związane ze zrównoważonością opakowań przedstawione w sprawozdaniu z oceny skutków, w szczególności rosnącą ilość odpadów opakowaniowych, bariery dla obiegu zamkniętego opakowań i niskie wykorzystanie materiałów z recyklingu w opakowaniach z tworzyw sztucznych. Zróżnicowane przepisy krajowe zmniejszają skuteczność polityki i zagrażają skutecznemu tworzeniu gospodarki o obiegu zamkniętym.

Niedociągnięcia regulacyjne obowiązującej dyrektywy (np. nieodpowiednio opracowane wymogi zasadnicze dotyczące opakowań i trudności, jakie napotykają państwa członkowskie w ich egzekwowaniu) jasno pokazały, że harmonizacja jest niezbędna i że zharmonizowane przepisy powinny mieć formę rozporządzenia, a nie zmiany obecnie obowiązującej dyrektywy. Aby dalej wspierać przejście na niskoemisyjną gospodarkę o obiegu zamkniętym i usunąć bariery w rynku wewnętrznym, potrzebny jest nowy kompleksowy zestaw rozwiązań regulacyjnych obejmujący szczegółowe wymogi dla przedsiębiorstw. Wprowadzenie rozporządzenia ustanawiającego zharmonizowane przepisy ma zdecydowane poparcie wszystkich zainteresowanych podmiotów gospodarczych.

Rozporządzenie zagwarantuje, że wszystkie 27 państw członkowskich będzie wypełniać swoje zobowiązania w tym samym czasie i w ten sam sposób. Jednakowe wymogi dla wszystkich podmiotów rynkowych zapewnią niezbędną pewność prawa, ograniczą zakłócenia konkurencji i będą wyraźnym sygnałem dla podmiotów rynkowych spoza UE zamierzających wprowadzić produkty na rynek UE. Komisja zostanie również upoważniona do opracowania środków wykonawczych w celu dalszego dopracowania rozporządzenia, o ile będzie to konieczne, tak aby można było szybko ustanowić wspólne przepisy.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

• Oceny *ex post*/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa

W ocenie adekwatności przeprowadzonej w 2014 r.¹⁷ zidentyfikowano niedociągnięcia w zakresie zasadniczych wymogów dotyczących opakowań i zalecono, aby uczyniono je „bardziej konkretnymi i łatwiejszymi do wyegzekwowania”, a jednocześnie zwrócono uwagę, że wzmocnienie zasadniczych wymogów stanowiłoby „kluczowe narzędzie umożliwiające osiągnięcie lepszej efektywności środowiskowej opakowań”. W zmianie dyrektywy 94/62/WE w 2018 r. nie odniesiono się jednak bezpośrednio do tych niedociągnięć, lecz wprowadzono trzy klauzule przeglądowe: 1) zbadanie możliwości wzmocnienia podstawowych wymogów w celu między innymi poprawy projektowania z myślą o ponownym użyciu i promowania wysokiej jakości recyklingu, a także wzmocnienia egzekwowania tych wymogów; 2) rozważenie możliwości ustalenia celów ilościowych dotyczących ponownego użycia opakowań oraz wszelkich dalszych środków mających na celu promowanie ponownego użycia opakowań oraz 3) dokonanie oceny skuteczności środków mających na celu zmniejszenie zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy i przeanalizowanie innych możliwych sposobów osiągnięcia tego celu. W ramach tych

¹⁷ Komisja Europejska (2014), Ocena *ex post* pięciu dyrektyw w sprawie strumieni odpadów – SWD(2014) 209.

klauzul przeglądowych upoważniono również Komisję do przedstawienia w stosownym przypadku wniosku ustawodawczego dotyczącego tych kwestii.

W kwietniu 2020 r. Komisja opublikowała badanie oceniające skuteczność wymogów zasadniczych dotyczących opakowań i odpadów opakowaniowych oraz wnioski w sprawie ich wzmocnienia¹⁸. Najważniejsze ustalenia z tej oceny pomogły w zdefiniowaniu problemu i opracowaniu wstępnego zestawu środków na potrzeby oceny skutków. Badanie to stanowiło podstawę do sporządzenia przez Komisję wstępnej oceny skutków opublikowanej 11 czerwca 2020 r.¹⁹

Niniejszy wniosek obejmuje środki, które dotyczą kwestii zidentyfikowanych w ocenie adekwatności i w badaniu oceniającym z 2020 r., jak również inne środki określone w ramach oceny skutków i szeroko zakrojonych konsultacji z zainteresowanymi stronami.

• **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Ocena skutków towarzysząca dyrektywie 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych obejmowała szczegółowe konsultacje z zainteresowanymi stronami, co miało na celu przedstawienie i uwzględnienie opinii szerokiego grona organizacji. W konsultacjach wzięło udział ponad 800 organizacji posiadających ponad 1 800 punktów kontaktowych. W ramach konsultacji z zainteresowanymi stronami zastosowano ukierunkowane i szerzej zakrojone metody, w tym: zbieranie informacji zwrotnych na temat wstępnej oceny skutków, kwestionariusz publiczny, kwestionariusz państw członkowskich, warsztaty internetowe i seminaria internetowe oraz rozmowy indywidualne.

W wyniku konsultacji w sprawie wstępnej oceny skutków otrzymano 110 odpowiedzi, a w wyniku otwartych konsultacji publicznych²⁰ otrzymano 425 odpowiedzi. Przeprowadzono również ukierunkowane konsultacje w celu wzmocnienia bazy dowodowej, które obejmowały zebranie bardziej specjalistycznych informacji zwrotnych od konkretnych grup zainteresowanych stron, między innymi podczas warsztatów z udziałem zainteresowanych stron. W czerwcu 2021 r. zorganizowano sześć seminariów internetowych dla zainteresowanych stron w celu przedstawienia i zebrania opinii na temat wstępnych wyników badania. W seminariach tych uczestniczyło ponad 950 przedstawicieli (z 250 organizacji), a blisko 100 organizacji przekazało szczegółowe informacje zwrotne i dokumenty dotyczące stanowiska. Dodatkowe warsztaty odbyły się 30 maja 2022 r. z udziałem 517 uczestników, a podczas nich głos zabrało 50 przedstawicieli zainteresowanych stron. Równolegle zarówno konsultant wspierający ocenę skutków sporządzoną przez Komisję, jak i właściwe służby Komisji prowadziły dalsze ukierunkowane konsultacje z ekspertami z państw członkowskich, zainteresowanymi stronami, organizacjami pozarządowymi i konsumentami.

Większość zainteresowanych stron uznała, że rozwój technologiczny, gospodarczy i społeczny stanowi uzasadnienie dla stworzenia nowych ram regulacyjnych dotyczących

¹⁸ <https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/05a3dace-8378-11ea-bf12-01aa75ed71a1>

¹⁹ https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/12263-Mniej-odpadow-opakowaniowych-przegląd-przepisow_pl

²⁰ Mniej odpadów opakowaniowych – konsultacje publiczne, https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/12263-Reducing-packaging-waste-review-of-rules-public-consultation_pl

opakowań. Większość zgodziła się również co do konieczności dalszej harmonizacji istniejących przepisów i wezwała do opracowania europejskich ram obejmujących cały cykl życia opakowań i cały łańcuch wartości. Wiele zainteresowanych stron stwierdziło, że ramy te powinny obejmować bardziej rygorystyczne wspólne przepisy dotyczące zrównoważoności opakowań, aby zapewnić funkcjonowanie rynku wewnętrznego UE, i podkreśliło potrzebę przyjęcia wspólnego podejścia do definiowania zdolności opakowań do recyklingu, w szczególności podejścia opartego na kryterium „projektowania z myślą o recyklingu”.

Ściślej rzecz ujmując, przedstawiciele branży podkreślili potrzebę: (i) ustanowienia stabilnych i zharmonizowanych ram prawnych zapewniających bezpieczeństwo inwestycji; (ii) zagwarantowania równych warunków działania wspierających produkcję zrównoważonych opakowań oraz (iii) zapewnienia sprawnego funkcjonowania rynków recyklingu, aby poprawić dostępność i jakość surowców wtórnych. Przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego wezwali do skutecznego wdrażania hierarchii postępowania z odpadami w łańcuchu wartości opakowań za pomocą środków zachęcających do zapobiegania powstawaniu odpadów opakowaniowych i ponownego użycia.

Szczegółowe wnioski z konsultacji z zainteresowanymi stronami przedstawiono w załączniku 2 do oceny skutków.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Oprócz wyników konsultacji z zainteresowanymi stronami w ocenie skutków wykorzystano kilka innych kluczowych źródeł informacji.

W celu przeprowadzenia szczegółowej analizy poszczególnych wariantów Komisja zaprosiła do współpracy konsultantów zewnętrznych w ramach dwóch umów o udzielenie wsparcia²¹. W ramach tych badań opracowano „metodykę modelowania skutków” i „metodykę bazową”. Pierwsza z nich służy do modelowania skutków proponowanych środków, tj. do modelowania zmian w przepływach masowych, kosztach finansowych, skutkach środowiskowych i społecznych (związanych z zatrudnieniem). Druga opracowana metodyka (bazowa) zapewnia przegląd sytuacji w zakresie zużycia odpadów opakowaniowych, wytwarzania odpadów i zarządzania nimi w 27 państwach członkowskich UE. Obejmuje ona zarówno historyczne tendencje oparte na istniejących danych, jak i przyszłe prognozy do 2050 r. Scenariusz bazowy to zasadniczo scenariusz zakładający brak zmiany polityki, tj. modelowanie przyszłych tendencji, w ramach którego w mocy pozostają wszystkie istotne polityki i środki na szczeblu unijnym i krajowym, uzupełnione ewentualnymi przyszłymi wnioskami ustawodawczymi Komisji. Wspólne Centrum Badawcze Komisji przeprowadziło kolejne badanie uzupełniające w celu przeanalizowania skutków środków łączących symbole na pojemnikach na odpady z odpowiadającymi im etykietami na opakowaniach (opracowanych w ramach dwóch wspomnianych wyżej badań).

²¹ Pt. „Ocena wariantów dotyczących wzmocnienia zasadniczych wymogów dyrektywy w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych oraz innych środków mających na celu ograniczenie wytwarzania odpadów opakowaniowych” i „Wsparcie procesu zakończenia prac nad wnioskiem ustawodawczym i oceną skutków w ramach przeglądu dyrektywy w sprawie opakowań, obejmujące nowe i zaktualizowane środki z zakresu polityki oraz informacje na potrzeby sporządzania projektów aktów prawnych”.

Na poszczególnych etapach badania konsultant i jego eksperci ściśle współpracowali z odpowiednimi służbami Komisji.

Dodatkowe dane i uwagi zebrano w ramach ukierunkowanych rozmów z zainteresowanymi stronami oraz szczegółowych konsultacji z państwami członkowskimi.

Możliwe środki dotyczące plastikowych toreb na zakupy zostały po raz pierwszy opracowane w badaniu dotyczącym wdrożenia dyrektywy w sprawie plastikowych toreb połączonym z badaniem zakresowym mającym na celu ocenę wykonalności dalszych środków UE w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów i wdrożenia dyrektywy w sprawie plastikowych toreb²², a ocenę skutków proponowanych środków przeprowadzono w drugim badaniu uzupełniającym.

Ponadto środki dotyczące opakowań kompostowalnych zostały opracowane w ramach sporządzonego w 2020 r. badania dotyczącego znaczenia biodegradowalnych i kompostowalnych produktów i opakowań z tworzyw sztucznych dla konsumentów w gospodarce o obiegu zamkniętym²³. Badanie to stało się również inspiracją do opracowania komunikatu Komisji w sprawie ram polityki UE dotyczących biopochodnych, biodegradowalnych i kompostowalnych tworzyw sztucznych.

• Ocena skutków

Wniosek opracowano na podstawie oceny skutków. W następstwie ustosunkowania się do uwag Rady ds. Kontroli Regulacyjnej zawartych w jej negatywnej opinii z 13 maja 2022 r. oraz po wprowadzeniu niezbędnych zmian i uzupełnień ocena skutków uzyskała 30 września 2022 r. pozytywną opinię z zastrzeżeniami.

W ocenie skutków wykryto trzy główne problemy:

- (1) Wzrost wytwarzania odpadów opakowaniowych²⁴: nie udało się odwrócić tej tendencji za pomocą dyrektywy 94/62/WE pomimo szczegółowych przepisów dotyczących zminimalizowania ilości opakowań. Tendencję wzrostową wzmocniły nowe nawyki konsumpcyjne (np. kupowanie żywności i napojów „na wynos”, zwiększona sprzedaż przez internet i dostawy do domu).
- (2) Bariery utrudniające recykling i ponowne użycie opakowań: obejmują czynniki, takie jak częstsze stosowanie cech projektowych opakowań, które uniemożliwiają recykling, zwiększone zanieczyszczenie krzyżowe kompostowalnych strumieni

²² *Scoping study to assess the feasibility of further EU measures on waste prevention and implementation of the Plastic Bags Directive. Part II, Implementation of Plastic Bags Directive [Badanie zakresowe mające na celu ocenę wykonalności dalszych środków UE w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów i wdrożenia dyrektywy w sprawie plastikowych toreb. Część II – Wdrożenie dyrektywy w sprawie plastikowych toreb], Urząd Publikacji Unii Europejskiej (europa.eu).*

²³ Znaczenie biodegradowalnych i kompostowalnych produktów i opakowań z tworzyw sztucznych dla konsumentów w gospodarce o obiegu zamkniętym – Urząd Publikacji Unii Europejskiej (europa.eu).

²⁴ Całkowita ilość wytworzonych odpadów opakowaniowych w UE wzrosła z 66 mln ton w 2009 r. do 78,5 mln ton w 2019 r. (wzrost o 19 %, wyższy niż DNB). Roczną produkcję odpadów opakowaniowych w 2018 r. oszacowano na 173 kg na mieszkańca UE, co stanowi wzrost o 27 kg w porównaniu z 2009 r.

odpadów poddawanych recyklingowi, substancje w opakowaniach, które mogą być niebezpieczne, oraz niejasne etykiety na opakowaniach utrudniające sortowanie. W związku z tym nie udało się jeszcze w pełni wdrożyć zasady priorytetowego traktowania ponownego użycia i recyklingu w stosunku do odzysku i składowania odpadów.

- (3) Niska jakość recyklingu opakowań z tworzyw sztucznych i niski poziom wykorzystania surowców wtórnych: ogranicza to możliwości UE w zakresie zmniejszenia wykorzystania surowców pierwotnych w nowych opakowaniach. Niedoskonałości rynku i braki w obowiązujących ramach regulacyjnych ograniczają rentowność działań w zakresie recyklingu i stanowią obciążenie dla inwestycji w technologie i logistykę dostaw, które są niezbędne do zapewnienia wysokiej jakości zbierania, sortowania i recyklingu opakowań.

W związku z powyższym nadrzędnym celem niniejszego wniosku ustawodawczego jest ograniczenie negatywnego wpływu opakowań i odpadów opakowaniowych na środowisko, a jednocześnie usprawnienie funkcjonowania rynku wewnętrznego. Do celów szczegółowych należą: (i) ograniczenie wytwarzania odpadów opakowaniowych; (ii) propagowanie gospodarki o obiegu zamkniętym w odniesieniu do opakowań w sposób racjonalny pod względem kosztów oraz (iii) propagowanie wykorzystania materiałów z recyklingu w opakowaniach.

W ocenie skutków zestawiono wszystkie możliwe środki do celów przeprowadzenia analizy na podstawie trzech badań sporządzonych przez konsultanta zewnętrznego, warsztatów dla zainteresowanych stron, internetowych konsultacji społecznych i ukierunkowanych rozmów. Zróżnicowane, złożone i często powiązane ze sobą środki pogrupowano w trzy warianty strategiczne, które porównano ze scenariuszem zakładającym utrzymanie stanu obecnego. W przypadku wariantów 1–3 każdy kolejny wariant przewiduje wzrost efektywności środowiskowej, ale także zwiększone obciążenie związane z ich wdrażaniem i większy stopień ingerencji, w następujący sposób:

- w ramach wariantu 1 określono środki na rzecz zapewnienia większej normalizacji i ustanowiono bardziej przejrzyste wymogi zasadnicze, które mają zazwyczaj charakter warunków wstępnych dla środków w innych grupach;
- w ramach wariantu 2 określono obowiązkowe cele w zakresie ograniczenia ilości odpadów, ponownego użycia w poszczególnych sektorach i minimalnej zawartości materiałów z recyklingu w opakowaniach z tworzyw sztucznych, wymogi dotyczące zapewnienia pełnej zdolności do recyklingu do 2030 r. oraz zharmonizowane przepisy dotyczące produktów;
- w wariantie 3 przewidziano ustanowienie wyższych celów obowiązkowych niż w ramach wariantu 2 oraz dodatkowych wymogów dotyczących produktu.

Główne wybory polityczne dokonywane przez decydentów w 27 państwach członkowskich UE w trzech obszarach interwencji dotyczą krajowych celów w zakresie ograniczenia ilości odpadów, celów w zakresie ponownego użycia dla podmiotów gospodarczych w niektórych sektorach, środków mających na celu zwiększenie zdolności do recyklingu oraz celów dotyczących zawartości materiałów z recyklingu w opakowaniach z tworzyw sztucznych. Spośród środków wspomagających największe znaczenie dla polityki mają obowiązkowe systemy kaucyjne i przepisy dotyczące etykietowania ułatwiające konsumentom sortowanie.

Środki przewidziane w każdym z wariantów przedstawiono w poniższej tabeli. Aby wykazać wzajemne powiązania między nimi, alternatywne środki mają ten sam numer, np. M2b i M2c. Środki dotyczące **głównych wyborów politycznych** zaznaczono **pogrubieniem**.

Wariant 1: zapewnienie większej normalizacji i bardziej przejrzystych wymogów zasadniczych	Wariant 2: cele obowiązkowe i bardziej rygorystyczne wymogi	Wariant 3: szersze cele i wymogi
M5: minimalizacja pustej przestrzeni w opakowaniach w wybranych sektorach, w tym w handlu elektronicznym M1: aktualizacja wymogów zasadniczych w celu zminimalizowania nadmiernego stosowania opakowań M10a: zmiana normy CEN dotyczącej definiowania opakowań wielokrotnego użytku M19: zapewnienie jasności w zakresie definicji działania polegającego na ponownym użyciu w porównaniu z działaniem polegającym na „przygotowaniu do ponownego użycia”	M8b: obowiązkowe cele dotyczące ponownego użycia w odniesieniu do wybranych grup opakowań na 2030/2040 r. w wybranych sektorach +M19 + M10a + M10b: definicje i obowiązkowe wymogi dotyczące formatów opakowań wielokrotnego użytku określone w prawodawstwie UE i normach dotyczących niektórych formatów + M10c: definicje i obowiązkowe normy dotyczące systemów ponownego użycia M7: wycofanie opakowań możliwych do uniknięcia/niepotrzebnych M2b: obowiązkowy cel dotyczący zmniejszenia o 19 % ilości odpadów opakowaniowych na mieszkańca w 2030 r. w porównaniu ze scenariuszem odniesienia + M1 + M5	M8c: obowiązkowe ogólne cele dotyczące zwiększenia użycia ponownego opakowań do 2030/2040 r. w wybranych sektorach + M10a + M10b + M10c + M19 M2c: obowiązkowy cel dotyczący zmniejszenia o 23 % ilości odpadów opakowaniowych na mieszkańca w 2030 r. w porównaniu ze scenariuszem odniesienia + M1 + M5 + M7 + M3: wprowadzenie do 2030 r. zakazu stosowania najcięższych opakowań w odniesieniu do wybranych produktów w oparciu o istniejące lżejsze alternatywy
M21a: do 2030 r. wszystkie opakowania muszą nadawać się do ponownego użycia lub recyklingu – doprecyzowanie wymogów zasadniczych i określenie definicji zdolności do recyklingu + M21b: wszystkie opakowania wielokrotnego użytku muszą nadawać się do recyklingu od 2030 r. M22a: określenie jakościowej definicji opakowań nadających się do recyklingu M28: doprecyzowanie biodegradowalności i kompostowalności oraz zaktualizowanie odpowiednich wymogów zasadniczych i normy EN 13432 M29a: dopuszczenie stosowania kompostowalnych i konwencjonalnych tworzyw sztucznych w przypadku wybranych rodzajów opakowań	M22b: określenie definicji opakowania nadającego się do recyklingu w oparciu o kryteria projektowania z myślą o recyklingu, uzupełnione o procedurę oceny zdolności do recyklingu i negatywny wykaz cech opakowania nienadającego się do recyklingu + M21a + M21b + M22a + M23: harmonizacja kryteriów w zakresie modulacji opłat w ramach rozszerzonej odpowiedzialności producenta M29d: obowiązkowa kompostowalność w odniesieniu do niektórych wybranych rodzajów opakowań z tworzyw sztucznych, a w przypadku pozostałych – możliwość stosowania kompostowalnych lub konwencjonalnych tworzyw sztucznych + M28	M22c: określenie ilościowej definicji opakowań nadających się do recyklingu + M21a + M21b + M22a + M23 M29b: obowiązkowa kompostowalność w odniesieniu do wszystkich wybranych rodzajów opakowań z tworzyw sztucznych + M28

M37: określenie definicji zawartości materiałów z recyklingu i metody pomiaru	M35em: cele ogólne na lata 2030 i 2040 dotyczące zawartości materiałów z recyklingu w opakowaniach z tworzyw sztucznych, w zależności od stopnia wrażliwości zawartości opakowania + M37	M35eh: bardziej ambitne cele ogólne na lata 2030 i 2040 dotyczące zawartości materiałów z recyklingu w opakowaniach z tworzyw sztucznych, w zależności od stopnia wrażliwości zawartości opakowania + M37
Mx: aktualizacja obowiązującego systemu etykietowania opartego na materiałach: zniesienie wymogu stosowania kodów alfanumerycznych przez podmioty zajmujące się sortowaniem odpadów M31: aktualizacja definicji dotyczących substancji niebezpiecznych M32a: rozszerzenie informacji na temat substancji niebezpiecznych	Ma&b: obowiązkowy system kaucyjny i minimalne wymagania dotyczące wszystkich systemów kaucyjnych M27c-y: zharmonizowane etykietowanie produktów i pojemników na odpady w celu ułatwienia konsumentom sortowania (zaawansowany system piktogramów zgodny z oznakowaniem skandynawskim)+ Mx + Mk: ograniczenia w zakresie stosowania mylących etykiet M12-u: zharmonizowane, obowiązkowe etykietowanie opakowań wielokrotnego użytku M38-j: kryteria dotyczące umieszczania informacji o zawartości materiałów z recyklingu na etykietach M32b: zgłaszanie obecności substancji potencjalnie niebezpiecznych w opakowaniach + M33a: ograniczenia w zakresie substancji objętych rozporządzeniem REACH + M31 M40b: obowiązkowe minimalne kryteria zielonych zamówień publicznych w odniesieniu do opakowań na produkty i usługi priorytetowe M42b: harmonizacja systemu sprawozdawczości w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta MPCB: rozszerzony obowiązek sprawozdawczy w zakresie PCB	Mc: pierwszeństwo stosowania opakowań z recyklingu pochodzących z systemu kaucyjnego + Ma&b M26cc: systemy zbierania odpadów alternatywne w stosunku do systemu kaucyjnego + Mx + M12-u + M38-j + M27c-y + Mk M32c: zgłaszanie wszystkich substancji obecnych w opakowaniach + M33b: ograniczenia w zakresie substancji objętych zmienioną dyrektywą w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych + M31 M40c: obowiązkowe minimalne kryteria zielonych zamówień publicznych w odniesieniu do opakowań na wszystkie produkty i usługi M34b: obowiązkowy wymóg sprawozdawczy dotyczący zawartości materiałów z recyklingu w odniesieniu do wszystkich opakowań + M42b + MPCB

Na podstawie oceny skutków wymienionych środków Komisja opowiada się za wariantem 2.

Przeprowadzono jednak wnikliwą ocenę poszczególnych przypadków w celu wykrycia tych elementów środków pozostających poza zakresem wariantu 2, których włączenie do preferowanego wariantu strategicznego przyczyniłoby się do dalszej poprawy efektywności środowiskowej i wykonalności, przy jednoczesnym zachowaniu proporcjonalności.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Proponowane środki wiążą się z różnymi poziomami obciążenia administracyjnego, które wynikałoby głównie z obowiązku monitorowania i sprawozdawczości w zakresie zgodności, nałożonego zarówno na organy publiczne, jak i na przedsiębiorstwa.

Jednocześnie w niniejszym wniosku przewiduje się pełne wykorzystanie cyfryzacji w celu zmniejszenia obciążenia administracyjnego. Na przykład przewiduje się, że Komisja przyjmie akt wykonawczy w celu ustanowienia warunków określania składu materiałowego opakowań za pomocą technologii znakowania cyfrowego. Zaleca się również, aby na opakowaniach wielokrotnego użytku umieszczano kody QR lub równoważne środki ułatwiające odzysk oraz zharmonizowane szczegółowe etykiety, które w odpowiedni sposób informowałyby konsumentów o przydatności opakowań do ponownego użycia i dostępności systemów ponownego użycia. Ponadto zharmonizowane etykiety umieszczane na opakowaniach w celu ułatwienia sortowania przez konsumentów powinny przyczynić się do poprawy segregacji odpadów i stanowią znaczne uproszczenie dla operatorów.

- **Prawa podstawowe**

Niniejszy wniosek nie ma skutków dla ochrony praw podstawowych.

4. WPŁYW NA BUDŻET

W dołączonej ocenie skutków finansowych szczegółowo przedstawiono wpływ na budżet oraz zasoby ludzkie i administracyjne wymagane zgodnie z niniejszym wnioskiem.

Komisja Europejska, a dokładnie Dyrekcja Generalna ds. Środowiska, będzie odpowiedzialna za negocjacje w sprawie rozporządzenia w ramach standardowej procedury współdecyzji, a także za jego ogólne wdrożenie oraz przyjęcie wszystkich przewidzianych w nim aktów wykonawczych i delegowanych. Inne departamenty i agencje, które będą uczestniczyć w tym procesie, obejmują Eurostat, Wspólne Centrum Badawcze i Europejską Agencję Chemikaliów.

Obecne symulacje finansowe opierają się na trzech stanowiskach administratora (AD) w ekwiwalentach pełnego czasu pracy poświęconych tylko realizacji następujących zadań: (i) negocjacji i ogólnego wdrażania rozporządzenia oraz (ii) prac przygotowawczych związanych ze sporządzeniem projektów aktów prawa wtórnego. Przewiduje się, że zadania techniczne będą wykonywane przez dwóch oddelegowanych ekspertów krajowych w ekwiwalencie pełnego czasu pracy (biorąc pod uwagę przewidywany harmonogram) i dwóch pracowników kontraktowych. Koszty związane z personelem Komisji, ustalone na podstawie najnowszej, publicznie dostępnej tabeli wynagrodzeń, wynoszą ogółem 6 537 000 EUR.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

• Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania

Wniosek zawiera kilka przepisów mających na celu poprawę monitorowania i zrozumienia przepływów opakowań. Będą one uzupełnieniem obowiązujących wymogów dotyczących obliczeń i sprawozdawczości nałożonych na państwa członkowskie na podstawie decyzji Komisji 2005/270/WE²⁵ i 2018/896/WE²⁶. Decyzje te będą musiały zostać zastąpione w celu uwzględnienia dodatkowych wymogów w zakresie sprawozdawczości niezbędnych do zapewnienia wsparcia dla monitorowania i pełnego wdrożenia wymogów merytorycznych związanych z: 1) plastikowymi torbami na zakupy (tj. zdezagregowana i obowiązkowa sprawozdawczość oraz różne kategorie plastikowych toreb na zakupy); 2) poziomem zbierania opakowań objętych obowiązkiem tworzenia systemów kaucyjnych oraz 3) danymi, które dotyczą poszczególnych kategorii opakowań i są niezbędne do opracowania metodyki oceny zdolności do opakowań recyklingu.

W celu zapewnienia wsparcia dla monitorowania rozszerzonej odpowiedzialności producenta na poziomie państw członkowskich oraz zharmonizowania wymogów w tym zakresie, tak aby były one bardziej skuteczne w całej UE, w ramach tej inicjatywy proponuje się również wprowadzenie wymogu rejestracji podmiotów gospodarczych (producentów) i organizacji odpowiedzialności producenta przy pierwszym udostępnieniu opakowania na rynku państwa członkowskiego. Towarzyszą temu zharmonizowane wymogi dotyczące przekazywania organom krajowym danych na temat takich opakowań. Pozwoli to zmniejszyć obciążenie administracyjne dla producentów, którzy obecnie muszą dostosowywać się do coraz bardziej rozbieżnych wymogów krajowych w zakresie sprawozdawczości dotyczącej rozszerzonej odpowiedzialności producenta, oraz umożliwi państwom członkowskim wywiązanie się z obowiązków sprawozdawczych i zapewni niezbędny poziom szczegółowości danych w celu ułatwienia dostosowania polityki w przyszłości, w szczególności w zakresie zdolności opakowań do recyklingu.

We wniosku przewidziano ograniczenie obowiązku przekazywania danych dotyczących celów w zakresie ponownego użycia i powtórnego napełniania do danych przekazywanych właściwym organom przez zobowiązane podmioty gospodarcze; nie przewiduje się obowiązku składania dodatkowych sprawozdań Komisji. Komisja przyjmie zasady dotyczące obliczeń w drodze aktów wykonawczych.

• Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku

Rozdział I zawiera przepisy ogólne.

²⁵ Decyzja Komisji 2005/270/WE z dnia 22 marca 2005 r. ustanawiająca formaty w odniesieniu do systemu baz danych zgodnie z dyrektywą 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, ostatnio zmieniona decyzją wykonawczą Komisji (UE) 2019/665 z dnia 17 kwietnia 2019 r. (tekst skonsolidowany Dz.U. L 112 z 26.4.2019, s. 26).

²⁶ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2018/896 z dnia 19 czerwca 2018 r. ustanawiająca metodę obliczania rocznego zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy oraz zmieniająca decyzję 2005/270/WE (Dz.U. L 160 z 25.6.2018, s. 6).

W *art. 1* określono zakres przedmiotowy niniejszego rozporządzenia. Wyjaśniono w nim, że w rozporządzeniu wprowadza się wymogi dotyczące całego cyklu życia opakowania w zakresie jego zrównoważenia środowiskowego oraz etykietowania, umożliwiające wprowadzanie opakowań na rynek, a także wymogi dotyczące rozszerzonej odpowiedzialności producenta, zbierania, przetwarzania, recyklingu odpadów opakowaniowych. W artykule wyjaśniono ponadto, że rozporządzenie przyczynia się do sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego, a jednocześnie służy realizacji celów środowiskowych w zakresie zapobiegania negatywnemu wpływowi opakowań i odpadów opakowaniowych na środowisko i zdrowie ludzi lub zmniejszania tego wpływu. W ten sposób rozporządzenie przyczynia się do przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami.

W *art. 2* określono, że niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do wszystkich opakowań, niezależnie od zastosowanego materiału, oraz do wszystkich odpadów opakowaniowych.

W *art. 3* ustanowiono definicje potrzebne do celów rozporządzenia. Kilka definicji pochodzi z nowych ram prawnych (rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i decyzji nr 768/2008/WE), z uchylonej dyrektywy w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych lub z obowiązujących przepisów Unii (takich jak dyrektywa ramowa w sprawie odpadów i rozporządzenie w sprawie nadzoru rynku). Wprowadzono zestaw nowych definicji, głównie w celu wdrożenia głównych środków tej inicjatywy, i skoncentrowano się na opakowaniach nadających się do recyklingu, wykorzystywaniu materiałów z recyklingu w opakowaniach z tworzyw sztucznych, opakowaniach wielokrotnego użytku i zapobieganiu powstawaniu odpadów opakowaniowych.

W *art. 4* określono zasadę swobodnego przepływu na jednolitym rynku w odniesieniu do opakowań, które spełniają wymogi w zakresie zrównoważoności i etykietowania ustanowione w rozporządzeniu.

Rozdział II zawiera wymogi w zakresie zrównoważoności opakowań.

W *art. 5* ustanowiono wymogi dotyczące obecności określonych substancji w opakowaniach, w szczególności ograniczenie dotyczące poziomu stężenia ołowiu, kadmu, rtęci i chromu sześciowartościowego. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych w celu obniżenia pułapu, którego dotyczy to ograniczenie, jak również w celu ustanowienia odstępstw od tego ograniczenia.

W *art. 6* ustanowiono wymóg, zgodnie z którym opakowania muszą nadawać się do recyklingu, oraz określono, jakie wymogi będą musiały być spełnione w ramach podejścia dwuetapowego. Od 1 stycznia 2030 r. opakowania będą musiały spełniać kryteria projektowania z myślą o recyklingu, a od 1 stycznia 2035 r. wymogi zostaną dodatkowo dostosowane w celu zapewnienia, aby opakowania nadające się do recyklingu były również w wystarczającym stopniu i skutecznie zbierane, sortowane i poddawane recyklingowi („poddawane recyklingowi na dużą skalę”). Kryteria projektowania z myślą o recyklingu i metodyka oceny, czy opakowania są poddawane recyklingowi na dużą skalę, zostaną określone w aktach delegowanych, które mają zostać przyjęte przez Komisję. Zróżnicowane stosowanie tych przepisów jest konieczne w celu przyjęcia niezbędnego prawodawstwa określającego szczegółowo wymogi dotyczące zdolności do recyklingu oraz zapewnienia wystarczającego czasu dla branży na dostosowanie się do nowych przepisów. W artykule tym ustanowiono ponadto przepis, zgodnie z którym wkłady finansowe wnoszone przez producentów w celu wywiązania się z zobowiązań w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta muszą być modulowane w oparciu o klasy wydajności recyklingu zgodne z kryteriami projektowania z myślą o recyklingu, które zostaną zaktualizowane i obejmą progi recyklingu na dużą skalę mające zastosowanie od 2035 r. Ponadto ustanowiono szczegółowe

przepisy dotyczące innowacyjnych opakowań, w przypadku których spełnienie wymogów dotyczących zdolności do recyklingu będzie musiało być udokumentowane dopiero po 5 latach od pierwszego wprowadzenia ich do obrotu. Ponadto opakowania bezpośrednie spełniające kryteria definicji opakowania bezpośredniego określonej w art. 4 pkt 25 rozporządzenia (UE) 2019/6, a także opakowania z tworzyw sztucznych do kontaktu z produktami wrażliwymi, wykorzystywane do pakowania wyrobów medycznych objętych rozporządzeniem (UE) 2017/745 i wyrobów medycznych do diagnostyki *in vitro* objętych rozporządzeniem (UE) 2017/746, są zwolnione z wymogów dotyczących zdolności do recyklingu określonych w przedmiotowym artykule do 2034 r., aby uwzględnić kwestie dotyczące zdrowia i bezpieczeństwa ludzi i zwierząt.

W art. 7 określono wymóg, aby od 1 stycznia 2030 r. opakowania z tworzyw sztucznych posiadały pewną minimalną zawartość materiałów z recyklingu odzyskanych z odpadów pokonsumenckich tworzyw sztucznych na jednostkę opakowania z tworzyw sztucznych; w stosownych przypadkach z tego wymogu zwolniono określone opakowania. Ilości te wzrosną do 1 stycznia 2040 r., a odstępstwa powinny zostać odpowiednio zmienione. Komisja przyjmie akt wykonawczy w celu ustanowienia metodyki obliczania i weryfikacji procentowej zawartości materiałów z recyklingu odzyskanych z odpadów pokonsumenckich tworzyw sztucznych oraz określenia formatu odpowiedniej dokumentacji technicznej. Przepisem tym wprowadza się również uprawnienie Komisji do przyjmowania aktów delegowanych w celu zmiany minimalnej zawartości procentowej materiałów z recyklingu odzyskanych z odpadów pokonsumenckich tworzyw sztucznych.

W art. 8, w połączeniu z definicją zawartą w art. 3, określono warunki, jakie muszą spełniać opakowania, aby można je było uznać za kompostowalne, i wprowadzono wymóg zapewnienia w terminie 24 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, aby saszetki z kawą, przylepne etykiety przyczepione do owoców i warzyw oraz bardzo lekkie plastikowe torby na zakupy były kompostowalne. Inne opakowania, z wyjątkiem lekkich plastikowych toreb na zakupy, w odniesieniu do których państwom członkowskim pozostawiono pewną elastyczność, powinny kwalifikować się do recyklingu materiałowego. W artykule tym wprowadzono również uprawnienie Komisji do przyjmowania aktów delegowanych w celu zmiany wykazu opakowań, które muszą być kompostowalne.

W art. 9 zawarto wymóg, aby masa i objętość opakowania były ograniczone do minimum, z należyтым uwzględnieniem jego bezpieczeństwa i funkcjonalności. Spełnienie tego obowiązku należy udowodnić za pomocą dokumentacji technicznej.

W art. 10 określono wymogi dotyczące opakowań wielokrotnego użytku. Jeden z wymogów dotyczy np. tego, że opakowanie powinno być przeznaczone, zaprojektowane i wprowadzone do obrotu z myślą o jego ponownym użyciu lub powtórным napełnieniu jak największą liczbę razy. Opakowania wielokrotnego użytku muszą również stanowić część systemu ponownego użycia, zgodnego z minimalnymi warunkami określonymi w załączniku VI do niniejszego rozporządzenia.

W rozdziale III rozporządzenia ustanowiono wymogi dotyczące etykietowania i oznakowania oraz wymogi informacyjne.

Zgodnie z art. 11, aby ułatwić konsumentom sortowanie, na opakowaniach musi być umieszczona etykieta zawierająca informacje o ich składzie materiałowym. Takie same etykiety należy umieszczać na pojemnikach na odpady, aby konsument mógł łatwo zidentyfikować odpowiednią drogę unieszkodliwiania odpadów (art. 12). Zharmonizowana etykieta powinna być również zaprojektowana w taki sposób, aby zawierała informacje, zgodnie z decyzją wytwórcy, na temat zawartości materiałów z recyklingu w opakowaniach z tworzyw sztucznych. Na opakowaniach wielokrotnego użytku należy umieszczać kod QR

lub inny rodzaj nośnika danych umożliwiający dostęp do odpowiednich informacji, które ułatwiają ich ponowne użycie. Komisja jest uprawniona do ustanowienia, w drodze aktów wykonawczych, zharmonizowanych wymogów dotyczących etykietowania oraz formatów opakowań i pojemników na odpady, jak również do określania składu materiałowego opakowań za pomocą technologii znakowania cyfrowego.

W *rozdziale IV* określono obowiązki podmiotów gospodarczych, a zawarte w nim przepisy stanowią w większości standardowe przepisy z decyzji nr 768/2008/WE²⁷. Warto jednak wspomnieć o art. 14 i art. 21–28.

W *art. 14* określono wymóg, aby dostawcy opakowań lub materiałów opakowaniowych dostarczali wytwórcy wszelkie informacje i dokumenty niezbędne do wykazania przez wytwórcę zgodności opakowania z odpowiednimi wymogami.

Art. 21 stanowi, że podmioty gospodarcze dostarczające produkty dystrybutorom końcowym lub użytkownikom końcowym w opakowaniach zbiorczych, transportowych lub opakowaniach dla handlu elektronicznego muszą zapewnić, aby stosunek pustej przestrzeni do produktu (produktów) w opakowaniu wynosił maksymalnie 40 %.

Art. 22 stanowi, że podmioty gospodarcze nie powinny wprowadzać do obrotu opakowań w formatach i do celów wymienionych w załączniku V do niniejszego rozporządzenia. Komisja jest uprawniona do zmiany tego wykazu w drodze aktu delegowanego.

W *art. 23 i 24* wprowadzono wymóg, zgodnie z którym podmiot gospodarczy wprowadzający do obrotu opakowania wielokrotnego użytku jest zobowiązany zapewnić funkcjonowanie systemu ponownego użycia tych opakowań. Podmioty gospodarcze, które wykorzystują opakowania wielokrotnego użytku, powinny również ustanowić system ponownego użycia takich opakowań lub uczestniczyć w takim systemie. Wymogi dotyczące systemu ponownego użycia i odnawiania opakowań wielokrotnego użytku określono w załączniku VI do rozporządzenia.

W *art. 25* określono wymóg, aby podmioty gospodarcze oferujące produkty, które można nabyć w drodze powtórnego napełnienia, zapewniały użytkownikom końcowym określone informacje oraz aby gwarantowały zgodność punktów napełniania z wymogami określonymi w części C załącznika VI.

W *art. 26* ustanowiono szereg celów dotyczących ponownego użycia i powtórnego napełniania w odniesieniu do różnych sektorów i formatów opakowań. Określono w nim również odstępstwa od obowiązku dotyczącego osiągnięcia celów w zakresie ponownego użycia i powtórnego napełniania. Komisja może przyjąć akty delegowane w celu określenia bardziej szczegółowych celów w zakresie ponownego użycia oraz dodatkowych odstępstw.

W *art. 27 i 28* ustanowiono zasady dotyczące obliczania stopnia osiągnięcia poszczególnych celów w zakresie ponownego użycia i powtórnego napełniania określonych w art. 26 oraz składania właściwym organom sprawozdań dotyczących tych celów. Do 31 grudnia 2028 r.

²⁷ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 768/2008/WE z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wspólnych ram dotyczących wprowadzania produktów do obrotu, uchylająca decyzję Rady 93/465/EWG (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 82).

Komisja ma przyjąć akt wykonawczy ustanawiający szczegółowe zasady obliczania i metodykę w odniesieniu do celów ustanowionych w art. 26.

W *rozdziale V (art. 29)* określono, że do 31 grudnia 2025 r. roczne zużycie lekkich plastikowych toreb na zakupy nie może przekroczyć 40 takich toreb na osobę. Państwa członkowskie mogą wyłączyć z obowiązku osiągnięcia tego celu bardzo lekkie plastikowe torby na zakupy, które są wymagane ze względów higienicznych lub oferowane jako opakowanie handlowe żywności luzem, gdy pomaga to w zapobieganiu marnowaniu żywności.

Rozdział VI dotyczący zgodności opakowań zawiera w większości standardowe przepisy zaczerpnięte z decyzji nr 768/2008/WE dotyczące sposobu oceny zgodności opakowań. Dotyczy on:

- stosowania wiarygodnych, dokładnych i odtwarzalnych metod testowych, pomiarowych i obliczeniowych (*art. 30*);
- norm zharmonizowanych zapewniających domniemanie zgodności (*art. 31*);
- możliwości przyjęcia przez Komisję wspólnych specyfikacji technicznych, jeżeli normy zharmonizowane nie są dostępne (*art. 32*);
- procedury oceny zgodności (*art. 33*) oraz
- deklaracji zgodności UE (*art. 34*).

Rozdział VII dotyczy gospodarowania opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.

Zgodnie z *art. 35* państwa członkowskie muszą wyznaczyć właściwy organ do wdrażania i egzekwowania zobowiązań wynikających z art. 26–29 i rozdziału VII.

W *art. 36* mowa jest o sprawozdaniu dotyczącym systemu wczesnego ostrzegania, opisującym postępy w osiąganiu celów określonych w art. 38 i 46, które ma być sporządzone przez Komisję we współpracy z Europejską Agencją Środowiska.

W *art. 37* nałożono na państwa członkowskie obowiązek wprowadzenia do planów gospodarki odpadami rozdziału dotyczącego gospodarowania opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, zgodnie z wymogami art. 28 dyrektywy 2008/98/WE.

W *art. 38* określono wymóg, aby każde państwo członkowskie stopniowo zmniejszało ilość odpadów opakowaniowych wytwarzanych na mieszkańca w porównaniu z ilością odpadów opakowaniowych wytwarzanych na mieszkańca w 2018 r. o 5 % do 2030 r., o 10 % do 2035 r. i o 15 % do 2040 r. Państwa członkowskie powinny wdrożyć środki, takie jak instrumenty ekonomiczne i inne środki mające na celu zapewnienie zachęt do stosowania hierarchii postępowania z odpadami, w celu zapobiegania wytwarzaniu odpadów opakowaniowych i minimalizowania wpływu opakowań na środowisko.

W *art. 39* określono wymóg, aby państwa członkowskie utworzyły rejestr służący monitorowaniu przestrzegania przez producentów opakowań wymogów określonych w rozdziale VII. Producenci, organizacje odpowiedzialności producenta, w przypadku gdy taka organizacja została wyznaczona przez producenta, lub wyznaczony przedstawiciel ds. rozszerzonej odpowiedzialności producenta muszą być wpisani do rejestru państwa członkowskiego, w którym producent po raz pierwszy udostępnia opakowanie. Niezarejestrowani producenci nie mogą udostępniać opakowań na rynku danego państwa członkowskiego.

W *art. 40* określono, że producenci, którzy po raz pierwszy udostępniają opakowania na rynku w danym państwie członkowskim, powinni ponosić rozszerzoną odpowiedzialność

producenta w odniesieniu do udostępnianych przez siebie opakowań zgodnie z art. 8 i art. 8a dyrektywy 2008/98/WE.

Art. 41 dotyczy organizacji odpowiedzialności producenta. W przypadku gdy istnieje wiele organizacji odpowiedzialności producenta, należy zapewnić, aby wykonywały one swoje obowiązki na całym terytorium państwa członkowskiego.

Zgodnie z *art. 42* producenci lub wyznaczona organizacja odpowiedzialności producenta składają do właściwego organu wnioski o udzielenie zezwolenia.

W *art. 43* ustanowiono wymóg, aby państwa członkowskie zapewniły ustanowienie systemów umożliwiających zwrot lub zbieranie wszystkich opakowań i odpadów opakowaniowych od konsumenta, innego użytkownika ostatecznego lub ze strumienia odpadów.

W *art. 44* wprowadzono wymóg stosowania systemu kaucyjnego w przypadku butelek jednorazowego użytku na napoje wykonanych z tworzywa sztucznego o pojemności do trzech litrów oraz metalowych i aluminiowych pojemników jednorazowego użytku na napoje o pojemności do trzech litrów. Określono w nim również odstępstwa od stosowania tego przepisu. Do 1 stycznia 2029 r. państwa członkowskie muszą zapewnić, aby wszystkie systemy kaucyjne spełniały minimalne wymagania określone w załączniku X. Państwa członkowskie mogą również włączyć szkło do systemu kaucyjnego oraz powinny zapewnić, aby systemy kaucyjne obejmujące formaty opakowań jednorazowego użytku, w szczególności szklane butelki jednorazowego użytku na napoje, były w równym stopniu dostępne w odniesieniu do opakowań wielokrotnego użytku, o ile jest to technicznie i ekonomicznie wykonalne.

W *art. 45* nałożono na państwa członkowskie obowiązek wprowadzenia środków zachęcających do stosowania na szeroką skalę systemów umożliwiających ponowne użycie. Środki takie mogą obejmować np. stosowanie systemów kaucyjnych w przypadku opakowań nieobjętych systemami kaucyjnymi, które należy ustanowić zgodnie z art. 44.

W *art. 46* ustanowiono cele recyklingu w zakresie odpadów opakowaniowych, które to cele państwa członkowskie muszą osiągnąć do 31 grudnia 2025 r. i do 31 grudnia 2030 r. i które pokrywają się z celami określonymi w dyrektywie 94/62/WE. Jeżeli państwa członkowskie przesuną terminy osiągnięcia wielkości docelowych wyznaczonych na 2025 r., muszą przedstawić plan wdrożenia zgodnie z załącznikiem XI. Komisja może wezwać państwo członkowskie do zmiany planu wdrożenia.

W *art. 47 i 48* ustanowiono zasady obliczania stopnia osiągnięcia celów recyklingu określonych w art. 46 ust. 1.

Zgodnie z *art. 49* producenci lub organizacje odpowiedzialności producenta mają obowiązek udostępniania informacji na temat zapobiegania powstawaniu odpadów opakowaniowych i gospodarowania nimi w odniesieniu do opakowań, które dostarczają na terytorium danego państwa członkowskiego.

Art. 50 dotyczy składania Komisji przez państwa członkowskie sprawozdań za każdy rok kalendarzowy, dotyczących:

- osiągnięcia celów recyklingu,
- zużycia bardzo lekkich, lekkich i grubych plastikowych toreb na zakupy,
- poziomu zbierania opakowań objętych obowiązkiem ustanowienia systemów kaucyjnych oraz

- opakowań wprowadzonych do obrotu oraz współczynników recyklingu w odniesieniu do formatów/rodzajów opakowań zgodnie z tabelą 3 w części 3 załącznika II.

W *art. 51* określono zasady odnoszące się do baz danych dotyczących opakowań oraz informacji, które muszą one zawierać.

Rozdział VIII dotyczy procedur w sprawie środków ochronnych i jest oparty na standardowych przepisach.

Rozdział IX (art. 57) dotyczy zielonych zamówień publicznych, a dokładniej możliwości przyjęcia przez Komisję aktów delegowanych w celu określenia wymogów mających zastosowanie do zamówień publicznych (np. specyfikacji technicznych, kryteriów kwalifikacji, kryteriów udzielenia zamówienia itp.) w oparciu o wymogi w zakresie zrównoważoności określone w niniejszym rozporządzeniu.

Rozdział X to rozdział standardowy, zawierający artykuły dotyczące aktów delegowanych (*art. 58*) i aktów wykonawczych (*art. 59*).

W *rozdziale XI* określono zmiany w rozporządzeniu (UE) 2019/1020 i dyrektywie (UE) 2019/904.

Rozdział XII to standardowy rozdział dotyczący przepisów końcowych, zawierający artykuły dotyczące sankcji (*art. 62*), przeprowadzania oceny rozporządzenia osiem lat po jego przyjęciu (*art. 63*) oraz przepisów uchylających i przejściowych (*art. 64*).

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/1020 i dyrektywę (UE) 2019/904 oraz uchylające dyrektywę 94/62/WE**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,
 uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,
 uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
 po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
 uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,
 uwzględniając opinię Komitetu Regionów²,
 stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,
 a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Produkty wymagają opakowań, które zabezpieczają je i ułatwiają ich transport z miejsca ich wytworzenia do miejsca użytkowania lub konsumpcji. Zapobieganie powstawaniu barier na wewnętrznym rynku opakowań ma kluczowe znaczenie dla funkcjonowania wewnętrznego rynku produktów. Rozdrobnione przepisy i niejasne wymogi wiążą się z dodatkowymi kosztami dla podmiotów gospodarczych.
- (2) Ponadto do produkcji opakowań wykorzystuje się duże ilości surowców pierwotnych (40 % tworzyw sztucznych i 50 % papieru w Unii wykorzystuje się do produkcji opakowań) i stanowią one 36 % stałych odpadów komunalnych³. Duże i stale rosnące ilości wytwarzanych opakowań, jak również niewielki stopień ich ponownego użycia i niedostateczny recykling, stanowią istotne bariery dla osiągnięcia niskoemisyjnej gospodarki o obiegu zamkniętym. Z tych powodów w niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić przepisy dotyczące całego cyklu życia opakowań, które przyczynią się do sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego dzięki ujednoliceniu środków krajowych, a jednocześnie będą

¹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

² Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

³ Eurostat, statystyki dotyczące odpadów opakowaniowych: https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=Packaging_waste_statistics

zapobiegały negatywnemu wpływowi opakowań i odpadów opakowaniowych na środowisko i zdrowie ludzi oraz ograniczały ten wpływ. Przez określenie środków zgodnych z hierarchią postępowania z odpadami rozporządzenie powinno przyczynić się do przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym.

- (3) W dyrektywie 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁴ ustanowiono wymogi wobec państw członkowskich w zakresie opakowań, takie jak zasadnicze wymogi dotyczące składu opakowań oraz właściwości decydujących o możliwości ich wielokrotnego użytku lub odzysku, a także wielkości docelowe dla odzysku i recyklingu.
- (4) W ocenie adekwatności z 2014 r. dotyczącej dyrektywy 94/62/WE⁵ zalecono dostosowanie tych wymogów zasadniczych, aby uczyniono je „bardziej konkretnymi i łatwiejszymi do wyegzekwowania”, a także ich wzmocnienie, co uznano za kluczowe narzędzie umożliwiające osiągnięcie lepszej efektywności środowiskowej opakowań.
- (5) Zgodnie z komunikatem w sprawie Zielonego Ładu⁶ nowy Plan działania dotyczący gospodarki o obiegu zamkniętym⁷ zobowiązuje do zaostrenia zasadniczych wymogów dotyczących opakowań, tak aby do 2030 r. wszystkie opakowania nadawały się do ponownego użycia lub recyklingu, oraz do rozważenia innych środków mających na celu ograniczenie (nadmiernego) stosowania opakowań i odpadów opakowaniowych, propagowanie projektowania z myślą o ponownym użyciu i możliwości recyklingu opakowań, zmniejszenie złożoności materiałów opakowaniowych oraz wprowadzenie wymogów dotyczących zawartości materiałów pochodzących z recyklingu w opakowaniach z tworzyw sztucznych. W planie zobowiązano Komisję do oceny możliwości wprowadzenia ogólnounijnego oznakowania, które ułatwiłoby prawidłową selekcję odpadów opakowaniowych u źródła.
- (6) Opakowania z tworzyw sztucznych są najbardziej wysokoemisyjnym materiałem, a pod względem zużycia paliw kopalnych recykling odpadów tworzyw sztucznych jest około pięć razy korzystniejszy niż spalanie z odzyskiem energii⁸. Zgodnie z założeniami Europejskiej strategii na rzecz tworzyw sztucznych⁹ w Planie działania

⁴ Dyrektywa 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 365 z 31.12.1994, s. 10).

⁵ Komisja Europejska (2014), Ocena *ex post* pięciu dyrektyw dotyczących strumieni odpadów – SWD(2014) 209.

⁶ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=COM%3A2019%3A640%3AFIN>

⁷ https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=COM:2020:98:FIN&WT.mc_id=Twitter

⁸ Amadei, A., Ardente, F., Garcia-Gutierrez, P., Klenert, D., Nessi, S., Tonini, D., Tosches, D. i Saveyn, H.

(2022), *Environmental and economic assessment of plastic waste recycling, Mechanical, physical and chemical recycling technologies [Ocena środowiskowa i ekonomiczna recyklingu odpadów tworzyw sztucznych – Technologie recyklingu mechanicznego, fizycznego i chemicznego]*, publikacja w przygotowaniu.

⁹ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Europejska strategia na rzecz tworzyw sztucznych w gospodarce o obiegu zamkniętym” (COM(2018) 28 final).

dotyczącym gospodarki o obiegu zamkniętym przewidziano zobowiązanie do zwiększenia wykorzystania tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu i przyczynienia się do bardziej zrównoważonego stosowania tworzyw sztucznych. Budżet Unii i system zasobów własnych przyczyniają się do zmniejszenia zanieczyszczenia odpadami opakowaniowymi z tworzyw sztucznych¹⁰. Od 1 stycznia 2021 r. decyzją Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej wprowadzono krajowy wkład, który jest proporcjonalny do ilości odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych, które nie są poddawane recyklingowi w poszczególnych państwach członkowskich. Ten rodzaj zasobów własnych to jedna z zachęt do zmniejszenia zużycia jednorazowych produktów z tworzyw sztucznych oraz promowania recyklingu i gospodarki o obiegu zamkniętym.

- (7) Rada podkreśliła w konkluzjach z grudnia 2020 r.¹¹, że przegląd dyrektywy 94/62/WE powinien doprowadzić do aktualizacji i przyjęcia bardziej konkretnych, skuteczniejszych i łatwiejszych do wdrożenia przepisów wspierających zrównoważone opakowania na rynku wewnętrznym i ograniczających złożoność opakowań, tak by propagować rozwiązania wykonalne z ekonomicznego punktu widzenia, zwiększyć przydatność do ponownego użycia i do recyklingu, jak również ograniczyć do minimum obecność substancji potencjalnie niebezpiecznych w materiałach opakowaniowych, szczególnie w materiałach opakowaniowych artykułów spożywczych, oraz zapewnić etykietowanie opakowań w sposób łatwo zrozumiały, by informować konsumentów o przydatności danego opakowania do recyklingu oraz o tym, gdzie wyrzucać odpady opakowaniowe, by ułatwić sortowanie i recykling.
- (8) W rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2021 r. w sprawie nowego Planu działania dotyczącego gospodarki o obiegu zamkniętym¹² podkreślono cel, jakim jest ponowne użycie lub recykling opakowań w opłacalny sposób do 2030 r. i wezwano Komisję do przedstawienia wniosku ustawodawczego obejmującego środki i cele w zakresie ograniczenia ilości odpadów oraz ambitne podstawowe wymogi w dyrektywie w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, aby ograniczyć nadmiar opakowań, w tym w handlu elektronicznym, poprawić możliwości recyklingu i ograniczyć skład opakowań, zwiększyć zawartość materiałów pochodzących z recyklingu, wycofać niebezpieczne i szkodliwe substancje oraz promować ponowne użycie.
- (9) Niniejsze rozporządzenie stanowi uzupełnienie rozporządzenia [w sprawie ekoprojektu dla zrównoważonych produktów]¹³, zgodnie z którym opakowanie nie jest uznawane za określoną kategorię produktu. Należy jednak przypomnieć, że

¹⁰ Decyzja Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej oraz uchylająca decyzję 2014/335/UE, Euratom (Dz.U. L 424 z 15.12.2020, s. 1).

¹¹ <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-13852-2020-INIT/pl/pdf>

¹² https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2021-0040_PL.html

¹³ https://ec.europa.eu/info/energy-climate-change-environment/standards-tools-and-labels/products-labelling-rules-and-requirements/sustainable-products/ecodesign-sustainable-products_pl

w odniesieniu do określonych produktów w aktach delegowanych przyjętych na podstawie rozporządzenia [w sprawie ekoprojektu dla zrównoważonych produktów] można ustanowić dodatkowe lub bardziej szczegółowe wymagania dotyczące ich opakowań, w szczególności w odniesieniu do minimalizowania ilości stosowanych opakowań w przypadku gdy projektowanie lub przeprojektowanie produktów może prowadzić do uzyskania opakowań o mniejszym wpływie na środowisko.

- (10) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do wszystkich opakowań wprowadzanych do obrotu w Unii oraz do wszystkich odpadów opakowaniowych, niezależnie od rodzaju opakowania lub zastosowanego materiału. Mając na względzie zapewnienie jasności prawa, należy przeredagować definicję opakowań zawartą w poprzedniej dyrektywie 94/62/WE, nie zmieniając jej istoty. Opakowania handlowe, opakowania zbiorcze i opakowania transportowe powinny być zdefiniowane oddzielnie, aby uniknąć powielania terminologii. W związku z tym opakowania handlowe stanowią opakowania bezpośrednie, opakowania zbiorcze – opakowania drugorzędne, a opakowania transportowe – opakowania trzeciorzędne.
- (11) Wyrobu, który stanowi integralną część produktu, oraz jest niezbędny do zawarcia, utrzymania lub zachowania tego produktu przez cały jego cykl żywotności oraz w przypadku, gdy wszystkie elementy przeznaczone są do wspólnego użycia, spożycia lub usunięcia, nie należy uznawać za opakowanie, jako że jego funkcjonalność jest nieodłącznie związana z tym, że stanowi on część produktu. W kontekście zachowań konsumentów w zakresie unieszkodliwiania torebek na herbatę i kawę, jak również jednoporcjowych kapsułek z kawą lub herbatą wykorzystywanych w systemach kapsułkowych, które to torebki lub kapsułki w praktyce są usuwane razem z pozostałościami produktu, co prowadzi do zanieczyszczenia strumieni kompostowania i recyklingu, te konkretne wyroby należy jednak traktować jak opakowania. Takie podejście jest zgodne z celem dotyczącym zwiększenia selektywnej zbiórki bioodpadów zgodnie z wymogami art. 22 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE¹⁴. Ponadto, aby zapewnić spójność w odniesieniu do zobowiązań finansowych i operacyjnych związanych z końcem przydatności do użycia, wszystkie jednoporcjowe kapsułki z kawą lub herbatą wykorzystywane w systemach kapsułkowych niezbędne do zawarcia kawy lub herbaty również należy traktować jak opakowania.
- (12) Zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami określoną w art. 4 ust. 2 dyrektywy 2008/98/WE oraz zgodnie z myśleniem w kategoriach cyklu życia produktu, zorientowanym na uzyskanie najlepszego ogólnego wyniku dla środowiska, środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu mają na celu zmniejszenie ilości opakowań wprowadzanych do obrotu pod względem ich objętości i masy oraz zapobieganie wytwarzaniu odpadów opakowaniowych, zwłaszcza poprzez minimalizowanie ilości stosowanych opakowań, unikanie opakowań w przypadku gdy nie są one potrzebne, oraz zwiększone ponowne użycie opakowań. Ponadto środki te mają na celu zwiększenie wykorzystania materiałów z recyklingu

¹⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).

w opakowaniach, zwłaszcza w opakowaniach z tworzyw sztucznych, w których zawartość materiałów z recyklingu jest bardzo niska, a także uzyskanie wyższych współczynników recyklingu dla wszystkich opakowań i zapewnienie wysokiej jakości powstałych surowców wtórnych przy jednoczesnym ograniczeniu innych form odzysku i ostatecznego unieszkodliwiania.

- (13) Opakowania powinny być projektowane, wytwarzane i wprowadzane do obrotu w sposób umożliwiający ich ponowne użycie lub poddanie wysokiej jakości recyklingowi oraz minimalizujący ich wpływ na środowisko w całym cyklu życia opakowania i produktów, dla których zostały zaprojektowane.
- (14) Zgodnie z celami określonymi w Planie działania dotyczącym gospodarki o obiegu zamkniętym¹⁵ i w strategii w zakresie chemikaliów na rzecz zrównoważoności¹⁶ oraz w celu zapewnienia należytego zarządzania chemikaliami w trakcie ich cyklu życia oraz przejścia na nietoksyczną gospodarkę o obiegu zamkniętym, a także mając na uwadze znaczenie opakowań w życiu codziennym, konieczne jest, aby niniejsze rozporządzenie uwzględniało wpływ na zdrowie ludzi i środowisko oraz na szeroko pojęte wyniki w zakresie zrównoważonego rozwoju, w tym w odniesieniu do obiegu zamkniętego, wynikający z oddziaływania substancji potencjalnie niebezpiecznych na cały cykl życia opakowań, od produkcji po użytkowanie i koniec przydatności do użycia, w tym na gospodarowanie odpadami.
- (15) Biorąc pod uwagę postęp naukowo-techniczny, opakowania powinny być projektowane i wytwarzane w sposób pozwalający na ograniczenie obecności w ich składzie niektórych metali ciężkich i innych substancji potencjalnie niebezpiecznych. Jak stwierdzono w strategii w zakresie chemikaliów na rzecz zrównoważoności, należy minimalizować stosowanie substancji potencjalnie niebezpiecznych i w miarę możliwości zastępować je, stopniowo wycofując najbardziej szkodliwe substancje w odniesieniu do innych niż nieodzwonne zastosowań społecznych, w szczególności w produktach konsumpcyjnych. W związku z tym należy minimalizować stosowanie substancji potencjalnie niebezpiecznych jako składników materiału opakowaniowego lub któregośkolwiek z części składowych opakowania, aby zagwarantować, że opakowania oraz materiały uzyskane w wyniku recyklingu opakowań nie będą miały negatywnego wpływu na zdrowie ludzi lub środowisko przez cały cykl ich życia.
- (16) Zgodnie z planem działania UE na rzecz eliminacji zanieczyszczeń¹⁷ polityka Unii powinna opierać się na zasadzie, zgodnie z którą działania zapobiegawcze należy podejmować u źródła. W strategii w zakresie chemikaliów na rzecz zrównoważoności Komisja podkreśliła, że należy wzmocnić rozporządzenie (WE)

¹⁵ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Nowy plan działania UE dotyczący gospodarki o obiegu zamkniętym na rzecz czystszej i bardziej konkurencyjnej Europy”, COM(2020) 98 final.

¹⁶ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Strategia w zakresie chemikaliów na rzecz zrównoważoności na rzecz nietoksycznego środowiska”, COM(2020) 667 final.

¹⁷ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Droga do zdrowej planety dla wszystkich, Plan działania UE na rzecz eliminacji zanieczyszczeń wody, powietrza i gleby”, COM(2021) 400 final.

nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁸ i rozporządzenie (WE) nr 1272/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁹ leżące u podstaw unijnej regulacji chemikaliów oraz uzupełnić je spójnymi podejściami do oceny chemikaliów i zarządzania nimi w obowiązujących przepisach sektorowych. Ilości substancji w opakowaniach i częściach składowych opakowań są zatem ograniczone u źródła i podlegają przede wszystkim rozporządzeniu (WE) nr 1907/2006 zgodnie z przepisami i procedurami ustanowionymi w jego tytule VIII w celu ochrony zdrowia ludzi i środowiska na wszystkich etapach cyklu życia substancji, w tym na etapie odpadu. W związku z tym należy przypomnieć, że przepisy tego rozporządzenia mają zastosowanie w przypadku przyjmowania lub zmiany ograniczeń dotyczących substancji wytwarzanych na potrzeby stosowania lub stosowanych w produkcji opakowań lub części składowych opakowań, a także wprowadzania do obrotu substancji obecnych w opakowaniach lub częściach składowych opakowań. W odniesieniu do opakowań objętych zakresem rozporządzenia (WE) nr 1935/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady²⁰ należy przypomnieć, że rozporządzenie to stosuje się w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów pakowanej żywności.

- (17) W uzupełnieniu ograniczeń określonych w załączniku XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 oraz, w stosownych przypadkach w odniesieniu do opakowań przeznaczonych do kontaktu z żywnością, w uzupełnieniu przepisów rozporządzenia (WE) nr 1935/2004 należy, w celu zachowania spójności, utrzymać obowiązujące ograniczenia dotyczące obecności ołowiu, kadmu, rtęci i chromu sześciowartościowego w opakowaniach lub częściach składowych opakowań.
- (18) Odstępstwa dotyczące poziomów stężenia ołowiu, kadmu, rtęci i chromu sześciowartościowego obecnych w opakowaniach lub częściach składowych opakowań ustanowiono w decyzji Komisji 2001/171/WE²¹ i decyzji Komisji 2009/292/WE²² przyjętych na podstawie dyrektywy 94/62/WE i należy je utrzymać

¹⁸ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

¹⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. L 353 z 31.12.2008, s. 1).

²⁰ Rozporządzenie (WE) nr 1935/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością oraz uchylające dyrektywy 80/590/EWG i 89/109/EWG (Dz.U. L 338 z 13.11.2004, s. 4).

²¹ Decyzja Komisji 2001/171/WE z dnia 19 lutego 2001 r. ustanawiająca warunki odstępstwa dla opakowań szklanych w zakresie poziomów stężenia metali ciężkich ustanowionych dyrektywą 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, Dz.U. L 62 z 2.3.2001, s. 20.

²² Decyzja Komisji 2009/292/WE z dnia 24 marca 2009 r. ustanawiająca warunki odstępstwa dla skrzyń i palet z tworzyw sztucznych w odniesieniu do poziomów stężenia metali ciężkich ustanowionych

również w niniejszym rozporządzeniu. W celu ich zmiany lub uchylecia, a także w celu określenia, w stosownych przypadkach, dalszych odstępstw dotyczących poziomów stężenia ołowiu, kadmu, rtęci i chromu sześciowartościowego obecnych w opakowaniach lub częściach składowych opakowań lub zmiany dopuszczalnej wartości stężenia tych metali w niniejszym rozporządzeniu z myślą o dostosowaniu go do postępu naukowo-technicznego należy jednak przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

- (19) Niniejsze rozporządzenie nie powinno umożliwiać ograniczania stosowania substancji z powodów bezpieczeństwa chemicznego lub bezpieczeństwa żywności, z wyjątkiem ograniczeń dotyczących ołowiu, kadmu, rtęci i chromu sześciowartościowego, które zostały już ustanowione na podstawie dyrektywy 94/62/WE i powinny być nadal uwzględniane w niniejszym rozporządzeniu, biorąc pod uwagę, że ograniczenia te są uwzględnione w innych przepisach Unii. Niniejsze rozporządzenie powinno jednak umożliwiać ograniczenie – głównie z powodów innych niż bezpieczeństwo chemiczne lub bezpieczeństwo żywności – stosowania substancji, które są obecne w opakowaniach i częściach składowych opakowań lub są wykorzystywane w procesach ich wytwarzania i negatywnie wpływają na zrównowagę opakowań, w szczególności w odniesieniu do ich obiegu zamkniętego, zwłaszcza ponownego użycia lub recyklingu.
- (20) Projektowanie opakowań z myślą o ich recyklingu, gdy staną się odpadami opakowaniowymi, jest jednym z najskuteczniejszych środków poprawy obiegu zamkniętego opakowań i podniesienia współczynników recyklingu opakowań oraz wykorzystania w opakowaniach materiałów z recyklingu. Kryteria projektowania opakowań z myślą o recyklingu zostały ustanowione w odniesieniu do szeregu formatów opakowań w ramach dobrowolnych programów branżowych lub przez niektóre państwa członkowskie w celu modulacji opłat z tytułu rozszerzonej odpowiedzialności producenta. Aby zapobiegać powstawaniu barier na rynku wewnętrznym i zapewnić równe warunki działania podmiotom w przedmiotowej branży, a także mając na celu propagowanie zrównowagi opakowań, ważne jest ustanowienie obowiązkowych wymogów dotyczących zdolności opakowań do recyklingu przez zharmonizowanie na poziomie Unii kryteriów i metod oceny zdolności opakowań do recyklingu z wykorzystaniem koncepcji projektowania z myślą o recyklingu. Aby osiągnąć cel określony w Planie działania dotyczącym gospodarki o obiegu zamkniętym, zgodnie z którym do 2030 r. wszystkie opakowania powinny nadawać się do recyklingu lub ponownego użycia w opłacalny sposób, należy ustanowić klasy wydajności recyklingu opakowań na podstawie kryteriów projektowania z myślą o recyklingu w odniesieniu do kategorii opakowań wymienionych w załączniku II. Opakowania powinny jednak spełniać te kryteria dopiero od 1 stycznia 2030 r., aby dać podmiotom gospodarczym wystarczającą ilość czasu na dostosowanie się.

w dyrektywie 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, Dz.U. L 79 z 25.3.2009, s. 44.

- (21) Ponieważ ocena spełnienia kryteriów projektowania z myślą o recyklingu sama w sobie nie gwarantuje, że opakowania będą w praktyce poddawane recyklingowi, konieczne jest ustanowienie jednolitej metodyki i kryteriów oceny zdolności opakowań do recyklingu w praktyce z wykorzystaniem najnowocześniejszych dostępnych w Unii procesów i infrastruktury selektywnej zbiórki, sortowania i recyklingu. Związane z tym sprawozdania składane przez państwa członkowskie i, w stosownych przypadkach, podmioty gospodarcze powinny przyczyniać się do ustalenia progów zdolności do recyklingu na dużą skalę i aktualizowania na tej podstawie klas wydajności recyklingu w odniesieniu do konkretnych materiałów opakowaniowych i kategorii opakowań.
- (22) Aby ustanowić zharmonizowane przepisy dotyczące projektowania opakowań z myślą o zapewnieniu zdolności do recyklingu, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych w celu określenia szczegółowych kryteriów projektowania opakowań z myślą o recyklingu w podziale na materiały opakowaniowe i kategorie opakowań, a także w celu oceny zdolności do recyklingu opakowań na dużą skalę, w tym także w odniesieniu do kategorii opakowań niewymienionych w niniejszym rozporządzeniu. Aby dać podmiotom gospodarczym i państwom członkowskim wystarczającą ilość czasu na zebranie i zgłoszenie niezbędnych danych w celu ustanowienia metod recyklingu na dużą skalę, nałożony na wytwórców wymóg zapewnienia, by opakowania były poddawane recyklingowi na dużą skalę, będzie obowiązywać od 2035 r. W ten sposób powinno się zapewnić, by opakowania spełniały kryteria projektowania z myślą o recyklingu, a także by były poddawane recyklingowi w praktyce z wykorzystaniem najnowocześniejszych procesów selektywnej zbiórki, sortowania i recyklingu.
- (23) Aby pobudzić innowacyjność w dziedzinie opakowań, w przypadku opakowań, które posiadają innowacyjne cechy skutkujące znaczną poprawą podstawowej funkcji opakowania i które przynoszą wyraźne korzyści dla środowiska, należy wprowadzić ograniczony dodatkowy termin pięciu lat na spełnienie wymogów dotyczących zdolności do recyklingu. Innowacyjne cechy powinny być wyjaśnione w dokumentacji technicznej dołączonej do opakowania.
- (24) Aby chronić zdrowie i bezpieczeństwo ludzi i zwierząt, ze względu na charakter produktów w opakowaniu i związane z nim wymagania, wymagania dotyczące zdolności do recyklingu nie powinny mieć zastosowania do opakowań bezpośrednich zgodnie z definicją w art. 1 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady²³ („opakowanie zbiorcze bezpośrednie”) i w art. 4 pkt 25 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/6²⁴ („opakowanie bezpośrednie”), które mają bezpośredni kontakt z produktem leczniczym, a także do opakowań z tworzyw

²³ Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 67).

²⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/6 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie weterynaryjnych produktów leczniczych i uchylające dyrektywę 2001/82/WE (Dz.U. L 4 z 7.1.2019, s. 43).

sztucznych do kontaktu z produktami wrażliwymi, wykorzystywanych do pakowania wyrobów medycznych objętych rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/745²⁵ i wyrobów medycznych do diagnostyki *in vitro* objętych rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/746²⁶. Odstępstwa te powinny obowiązywać do 1 stycznia 2035 r.

- (25) Niektóre państwa członkowskie podejmują działania mające na celu zachętę do zwiększenia zdolności opakowań do recyklingu przez modulację opłat z tytułu rozszerzonej odpowiedzialności producenta; takie inicjatywy podejmowane na szczeblu krajowym mogą powodować niepewność regulacyjną dla podmiotów gospodarczych, w szczególności gdy dostarczają one opakowania w kilku państwach członkowskich. Modulacja opłat z tytułu rozszerzonej odpowiedzialności producenta jest również skutecznym instrumentem ekonomicznym zachęcającym do bardziej zrównoważonego projektowania opakowań, co prowadzi do zwiększenia zdolności opakowań do recyklingu, przy jednoczesnej poprawie funkcjonowania rynku wewnętrznego. Konieczne jest zatem zharmonizowanie kryteriów modulacji opłat z tytułu rozszerzonej odpowiedzialności producenta w oparciu o klasę wydajności recyklingu ustaloną w wyniku oceny zdolności do recyklingu, przy czym nie należy ustalać rzeczywistych kwot takich opłat. Z uwagi na fakt, że kryteria te powinny być powiązane z kryteriami dotyczącymi zdolności opakowań do recyklingu, należy nadać Komisji uprawnienia do przyjmowania takich zharmonizowanych kryteriów jednocześnie z opracowaniem szczegółowego projektu kryteriów projektowania z myślą o recyklingu dla poszczególnych kategorii opakowań.
- (26) Aby zapewnić obieg zamknięty opakowań, należy je projektować i produkować w taki sposób, aby możliwe było zwiększone zastępowanie surowców pierwotnych materiałami pochodzącymi z recyklingu. Zwiększone wykorzystanie materiałów pochodzących z recyklingu wspiera rozwój gospodarki o obiegu zamkniętym ze sprawnie funkcjonującymi rynkami materiałów pochodzących z recyklingu, zmniejsza koszty, zależności i negatywny wpływ na środowisko w związku z wykorzystaniem surowców pierwotnych, a także pozwala na bardziej zasobooszczędne wykorzystanie materiałów. W odniesieniu do poszczególnych materiałów opakowaniowych najniższą zawartość materiałów pochodzących z recyklingu mają opakowania z tworzyw sztucznych. Aby możliwie najskuteczniej przeciwdziałać tym problemom, należy zwiększyć wykorzystanie tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu poprzez ustanowienie obowiązkowych celów w zakresie zawartości materiałów z recyklingu w opakowaniach z tworzyw sztucznych na różnych poziomach w zależności od stopnia wrażliwości zawartości

²⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/745 z dnia 5 kwietnia 2017 r. w sprawie wyrobów medycznych, zmiany dyrektywy 2001/83/WE, rozporządzenia (WE) nr 178/2002 i rozporządzenia (WE) nr 1223/2009 oraz uchylecia dyrektyw Rady 90/385/EWG i 93/42/EWG (Dz.U. L 117 z 5.5.2017, s. 1).

²⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/746 z dnia 5 kwietnia 2017 r. w sprawie wyrobów medycznych do diagnostyki *in vitro* oraz uchylecia dyrektywy 98/79/WE i decyzji Komisji 2010/227/UE (Dz.U. L 117 z 5.5.2017, s. 176).

opakowania²⁷ w przypadku różnych zastosowań związanych z opakowaniami z tworzyw sztucznych; ponadto należy zapewnić, by cele te stały się wiążące do 2030 r. Aby zapewnić stopniowe wprowadzanie obiegu zamkniętego opakowań, od 2040 r. należy stosować podwyższone cele.

- (27) Należy wyjaśnić, że papier powstały w procesie pozyskiwania pulpy drzewnej nie jest objęty definicją tworzywa sztucznego zgodnie z art. 3 pkt 43.
- (28) Aby zapewnić wysoki poziom ochrony zdrowia ludzi i zwierząt zgodnie z wymogami zawartymi w przepisach Unii oraz aby uniknąć jakiegokolwiek ryzyka dla bezpieczeństwa dostaw oraz bezpieczeństwa leków i wyrobów medycznych, należy przewidzieć zwolnienie z obowiązku zapewnienia minimalnej zawartości materiałów z recyklingu w opakowaniach z tworzyw sztucznych obejmujących opakowania bezpośrednie zgodnie z definicją w art. 1 pkt 23 dyrektywy 2001/83/WE i w art. 4 pkt 25 rozporządzenia (UE) 2019/6, a także opakowania z tworzyw sztucznych do kontaktu z produktami wrażliwymi wykorzystywane do pakowania wyrobów medycznych objętych rozporządzeniem (UE) 2017/745 i opakowania z tworzyw sztucznych do kontaktu z produktami wrażliwymi wykorzystywane do pakowania wyrobów medycznych do diagnostyki *in vitro* objęte rozporządzeniem (UE) 2017/746. Wyłączenie to powinno mieć również zastosowanie do opakowań zewnętrznych produktów leczniczych stosowanych u ludzi i weterynaryjnych produktów leczniczych zgodnie z definicją w art. 1 pkt 24 dyrektywy 2001/83/WE

²⁷ Opakowania do kontaktu z produktami wrażliwymi to opakowania z tworzyw sztucznych na produkty objęte rozporządzeniem (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie dodatków stosowanych w żywieniu zwierząt (Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 29), rozporządzeniem (WE) nr 1935/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością (Dz.U. L 338 z 13.11.2004, s. 4), rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie wprowadzania na rynek i stosowania pasz, zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady i uchylającym dyrektywę Rady 79/373/EWG, dyrektywę Komisji 80/511/EWG, dyrektywy Rady 82/471/EWG, 83/228/EWG, 93/74/EWG, 93/113/WE i 96/25/WE oraz decyzję Komisji 2004/217/WE (Dz.U. L 229 z 1.9.2009, s. 1), rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1223/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. dotyczącym produktów kosmetycznych (wersja przekształcona) (Dz.U. L 342 z 22.12.2009, s. 59), rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/745 z dnia 5 kwietnia 2017 r. w sprawie wyrobów medycznych, zmiany dyrektywy 2001/83/WE, rozporządzenia (WE) nr 178/2002 i rozporządzenia (WE) nr 1223/2009 oraz uchylecia dyrektyw Rady 90/385/EWG i 93/42/EWG (Dz.U. L 117 z 5.5.2017, s. 1), rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/746 z dnia 5 kwietnia 2017 r. w sprawie wyrobów medycznych do diagnostyki *in vitro* oraz uchylecia dyrektywy 98/79/WE i decyzji Komisji 2010/227/UE (Dz.U. L 117 z 5.5.2017, s. 176), rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/4 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie wytwarzania, wprowadzania na rynek i stosowania paszy leczniczej, zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 183/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającym dyrektywę Rady 90/167/EWG (Dz.U. L 4 z 7.1.2019, s. 1), rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/6 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie weterynaryjnych produktów leczniczych i uchylającym dyrektywę 2001/82/WE (Dz.U. L 4 z 7.1.2019, s. 43), dyrektywą 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 67) oraz dyrektywą 2008/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 2008 r. w sprawie transportu lądowego towarów niebezpiecznych (Dz.U. L 260 z 30.9.2008, s. 13).

i w art. 4 pkt 26 rozporządzenia (UE) 2019/6 w przypadkach gdy muszą one spełniać szczególne wymogi w celu zachowania jakości produktu leczniczego.

- (29) Aby zapobiegać powstawaniu barier na rynku wewnętrznym i zapewnić skuteczne wykonywanie obowiązków, podmioty gospodarcze powinny zapewnić, aby część każdej jednostki opakowania wykonana z tworzywa sztucznego posiadała określoną minimalną zawartość procentową materiałów z recyklingu odzyskanych z odpadów pokonsumenckich tworzyw sztucznych.
- (30) Należy stworzyć zachętę dla podmiotów gospodarczych do zwiększania zawartości materiałów z recyklingu w częściach opakowań wykonanych z tworzyw sztucznych. Najwłaściwszym środkiem do osiągnięcia tego celu jest zapewnienie modulacji opłat z tytułu rozszerzonej odpowiedzialności producenta na podstawie zawartości procentowej materiałów z recyklingu w opakowaniach. Modulacja opłat powinna następować na podstawie wspólnych zasad obliczania i weryfikacji zawartości materiałów z recyklingu w takich opakowaniach.
- (31) Aby zapewnić jednolite warunki wdrażania przepisów dotyczących obliczania i weryfikacji udziału zawartości materiałów z recyklingu odzyskanych z odpadów pokonsumenckich tworzyw sztucznych w opakowaniach w przeliczeniu na jednostkę odpadów pokonsumenckich tworzyw sztucznych oraz określić format dokumentacji technicznej, Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania przepisów wykonawczych zgodnie z art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011²⁸.
- (32) W odniesieniu do opakowań z tworzyw sztucznych, z wyjątkiem opakowań wykonanych z politereftalanu etylenu, uzasadnione będzie, z odpowiednim wyprzedzeniem w stosunku do daty rozpoczęcia stosowania odpowiednich wymogów dotyczących zawartości materiałów z recyklingu, dokonanie ponownej oceny dostępności odpowiednich technologii recyklingu dla takich opakowań z tworzyw sztucznych, również w odniesieniu do statusu dopuszczenia na podstawie odpowiednich przepisów Unii, oraz wprowadzenia takiej technologii w praktyce. Na podstawie tej oceny może zaistnieć potrzeba wprowadzenia odstępstw od wymagań dotyczących zawartości materiałów z recyklingu w odniesieniu do określonych opakowań z tworzyw sztucznych do kontaktu z produktami wrażliwymi lub dokonania przeglądu tych odstępstw. W tym celu należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu.
- (33) Aby uwzględnić ryzyko ewentualnej niewystarczającej podaży określonych odpadów tworzyw sztucznych do recyklingu, co mogłoby prowadzić do zawyżonych cen lub niekorzystnego wpływu na zdrowie, bezpieczeństwo i środowisko, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do tymczasowej zmiany celów dotyczących obowiązku zapewnienia zawartości materiałów z recyklingu w opakowaniach z tworzyw sztucznych.

²⁸

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

Oceniając zasadność przyjęcia takiego aktu delegowanego, Komisja powinna ocenić dobrze uzasadnione wnioski osób fizycznych i prawnych.

- (34) W przypadku materiałów innych niż tworzywa sztuczne, takich jak szkło czy aluminium, widoczna jest tendencja do zastępowania surowca pierwotnego materiałami pochodzącymi z recyklingu, która zgodnie z oczekiwaniami będzie się utrzymywać ze względu na rozwój otoczenia prawnego i ekonomicznego oraz oczekiwania konsumentów. Tym niemniej Komisja powinna ściśle monitorować wykorzystanie materiałów z recyklingu w materiałach opakowaniowych innych niż tworzywa sztuczne i powinna ocenić stosowność propozycji ustanowienia dalszych środków, w tym wyznaczenia celów, mających na celu zwiększenie wykorzystania materiałów z recyklingu w opakowaniach innych niż opakowania z tworzyw sztucznych.
- (35) Strumień bioodpadów jest często zanieczyszczony konwencjonalnymi tworzywami sztucznymi, a strumienie recyklingu materiałowego są często zanieczyszczone kompostowalnymi tworzywami sztucznymi. Takie zanieczyszczenia krzyżowe prowadzą do marnotrawienia zasobów, obniżają jakość surowców wtórnych i należy im zapobiegać u źródła. Ponieważ właściwy sposób unieszkodliwiania kompostowalnych opakowań z tworzyw sztucznych staje się coraz bardziej niejasny dla konsumentów, uzasadnione i konieczne jest ustanowienie jednoznacznych i wspólnych przepisów dotyczących stosowania kompostowalnych opakowań z tworzyw sztucznych i nakazujących ich stosowanie tylko wtedy, gdy przynosi to wyraźne korzyści dla środowiska lub zdrowia ludzi. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy zastosowanie opakowań kompostowalnych ułatwia zbieranie lub usuwanie bioodpadów.
- (36) W przypadku ograniczonych zastosowań związanych z opakowaniami z polimerów tworzyw sztucznych ulegających biodegradacji stwierdzono wyraźną korzyść dla środowiska wynikającą ze stosowania opakowań kompostowalnych, które w kontrolowanych warunkach trafiają do kompostowni, w tym do instalacji fermentacji beztlenowej. Ponadto, jeżeli w danym państwie członkowskim dostępne są odpowiednie systemy zbierania odpadów i infrastruktura przetwarzania odpadów, powinno ono dysponować ograniczoną elastycznością przy podejmowaniu decyzji o wprowadzeniu na swoim terytorium obowiązku stosowania kompostowalnych tworzyw sztucznych do produkcji lekkich plastikowych toreb na zakupy. Aby zapobiec niepewności konsumentów co do prawidłowego unieszkodliwiania odpadów i biorąc pod uwagę korzyści dla środowiska wynikające z obiegu zamkniętego węgla, wszystkie pozostałe opakowania z tworzyw sztucznych powinny być poddawane recyklingowi materiałowemu, a konstrukcja takich opakowań powinna zapewniać, by nie miały one wpływu na zdolność do recyklingu innych strumieni odpadów.
- (37) Tam, gdzie jest to uzasadnione i właściwe ze względu na zmiany technologiczne i regulacyjne, które mają wpływ na unieszkodliwianie kompostowalnych tworzyw sztucznych oraz w szczególnych warunkach zapewniają, by stosowanie takich materiałów było korzystne dla środowiska i zdrowia ludzi, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu w celu zmiany lub rozszerzenia wykazu opakowań kompostowalnych.
- (38) Aby ułatwić ocenę zgodności z wymogami dotyczącymi opakowań kompostowalnych, należy przewidzieć domniemanie zgodności w przypadku opakowań kompostowalnych zgodnych z normami zharmonizowanymi przyjętymi

zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012²⁹ w celu określenia szczegółowych specyfikacji technicznych tych wymogów oraz uwzględnić, zgodnie z najnowszymi osiągnięciami naukowo-technicznymi, parametry, w tym czas kompostowania i dopuszczalne poziomy zanieczyszczeń, które odzwierciedlają rzeczywiste warunki panujące w zakładach przetwarzania bioodpadów, w tym w procesach fermentacji beztlenowej.

- (39) Należy przypomnieć, że wszystkie opakowania kompostowalne stanowiące materiał przeznaczony do kontaktu z żywnością muszą spełniać wymagania określone w rozporządzeniu (WE) nr 1935/2004.
- (40) Opakowania należy projektować tak, aby zminimalizować ich objętość i masę przy zachowaniu zdolności do spełniania funkcji opakowania. Wytwórca opakowania powinien dokonać jego oceny pod kątem kryteriów wydajności wymienionych w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia. Z uwagi na cel niniejszego rozporządzenia, jakim jest ograniczenie wytwarzania opakowań i odpadów opakowaniowych oraz poprawa obiegu zamkniętego opakowań na rynku wewnętrznym, należy zapewnić dalsze uszczegółowienie obowiązujących kryteriów oraz ich zaostrezenie. Należy zatem zmodyfikować wykaz kryteriów wydajności opakowań wymienionych w obowiązującej normie zharmonizowanej EN 13428:2000³⁰. Chociaż marketing i akceptacja konsumentów nadal mają znaczenie przy projektowaniu opakowań, nie powinny stanowić elementu kryteriów wydajności, które same w sobie uzasadniają dodatkową masę i objętość opakowania. Nie powinno to jednak ograniczać specyfikacji produktów w przypadku produktów rzemieślniczych i przemysłowych oraz produktów spożywczych i rolnych, które są zarejestrowane i chronione w ramach unijnego systemu ochrony oznaczeń geograficznych, zgodnie z celem Unii, jakim jest ochrona dziedzictwa kulturowego i tradycyjnej wiedzy fachowej. Z drugiej strony zdolność do recyklingu, wykorzystanie materiałów z recyklingu i ponowne użycie mogą uzasadniać dodatkową masę lub objętość opakowania i powinny być dodane do kryteriów wydajności. Opakowania z podwójnymi ściankami, podwójnymi denkami i innymi cechami mającymi na celu jedynie zwiększenie postrzeganej objętości produktu nie powinny być wprowadzane do obrotu, gdyż nie spełniają wymogu minimalizowania ilości stosowanych opakowań. Ta sama zasada powinna dotyczyć zbędnych opakowań, które nie są konieczne do zapewnienia funkcjonalności opakowania.
- (41) W celu spełnienia wymagań dotyczących minimalizowania ilości stosowanych opakowań należy zwrócić szczególną uwagę na ograniczenie pustej przestrzeni, opakowań zbiorczych i transportowych, w tym opakowań dla handlu elektronicznego.

²⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniające dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylające decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 12).

³⁰ Opakowania – Wymagania dotyczące wytwarzania i składu – Zapobieganie poprzez redukcję u źródła.

- (42) Aby ułatwić ocenę zgodności z wymogami dotyczącymi minimalizowania ilości stosowanych opakowań, należy przewidzieć domniemanie zgodności w przypadku opakowań zgodnych z normami zharmonizowanymi przyjętymi zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1025/2012 w celu określenia szczegółowych specyfikacji technicznych tych wymogów oraz określić wymierne kryteria projektowe, w tym, w stosownych przypadkach, maksymalną masę lub limity pustej przestrzeni dla określonych formatów opakowań, jak również domyślne, znormalizowane projekty opakowań, które spełniają wymóg minimalizowania ilości stosowanych opakowań.
- (43) Aby promować obieg zamknięty i zrównoważone wykorzystanie opakowań, należy wprowadzać zachęty do stosowania opakowań wielokrotnego użytku i systemów ponownego użycia. W tym celu konieczne jest wyjaśnienie pojęcia opakowania wielokrotnego użytku oraz zapewnienie, by było ono powiązane nie tylko z projektem opakowania, który powinien umożliwiać maksymalną liczbę podróży lub rotacji oraz zachowanie wymogów bezpieczeństwa, jakości i higieny podczas opróżniania, rozładunku, powtórnego napełniania lub załadunku, ale także z tworzeniem systemów ponownego użycia z zachowaniem minimalnych wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu. Aby ułatwić ocenę zgodności z wymogami dotyczącymi opakowań wielokrotnego użytku, należy przewidzieć domniemanie zgodności w przypadku opakowań zgodnych z normami zharmonizowanymi przyjętymi zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1025/2012 w celu określenia szczegółowych specyfikacji technicznych tych wymogów oraz określić kryteria i formaty opakowań wielokrotnego użytku, w tym minimalną liczbę podróży lub rotacji, znormalizowane projekty, a także wymagania dotyczące systemów ponownego użycia, w tym wymagania dotyczące higieny.
- (44) Konieczne jest informowanie konsumentów i umożliwienie im odpowiedniego usuwania odpadów opakowaniowych, w tym kompostowalnych lekkich i bardzo lekkich plastikowych toreb na zakupy. Najwłaściwszym sposobem osiągnięcia tego celu jest ustanowienie zharmonizowanego systemu etykietowania opartego na składzie materiałowym opakowań na potrzeby sortowania odpadów oraz powiązanie go z odpowiednimi etykietami na pojemnikach na odpady.
- (45) Aby ułatwić konsumentom sortowanie i usuwanie odpadów opakowaniowych, należy wprowadzić system zharmonizowanych symboli, które powinny być umieszczane zarówno na opakowaniach, jak i na pojemnikach na odpady, co pozwoli konsumentom na identyfikację symboli przy unieszkodliwianiu odpadów. Symbole powinny umożliwiać właściwe gospodarowanie odpadami, ponieważ powinny dostarczać konsumentom informacji o właściwościach kompostowalnych takich opakowań, w szczególności w celu uniknięcia sytuacji, w której konsumenci są błędnie przekonani, że opakowania kompostowalne nie nadają się do kompostowania w gospodarstwach domowych. Podejście to powinno usprawnić selektywną zbiórkę odpadów opakowaniowych, prowadząc do podniesienia jakości recyklingu odpadów opakowaniowych, oraz wprowadzić pewien stopień harmonizacji systemów zbierania odpadów opakowaniowych na rynku wewnętrznym. Konieczne jest również zharmonizowanie symboli związanych z systemami kaucyjnymi. Biorąc pod uwagę, że opakowania transportowe nie podlegają zbieraniu w ramach systemów zbierania odpadów komunalnych, opakowania te powinny być wyłączone z obowiązku stosowania tych symboli, z wyjątkiem opakowań dla handlu elektronicznego.
- (46) Umieszczanie na etykiecie informacji o zawartości materiałów z recyklingu w opakowaniach nie powinno być obowiązkowe, ponieważ informacja ta nie ma

decydującego znaczenia dla zapewnienia właściwego przetwarzania opakowań po końcu przydatności do użycia. Jednakże na podstawie niniejszego rozporządzenia wytwórcy będą zobowiązani do osiągnięcia celów dotyczących zawartości materiałów z recyklingu i mogą chcieć umieszczać tę informację na swoich opakowaniach, aby poinformować o tym konsumentów. Aby zapewnić przekazywanie tych informacji w sposób zharmonizowany w całej Unii, należy zharmonizować system etykietowania informujący o zawartości materiałów z recyklingu.

- (47) Aby poinformować użytkowników końcowych o przydatności do ponownego użycia, dostępności systemów ponownego użycia i lokalizacji punktów zbierania opakowań wielokrotnego użytku, na takich opakowaniach powinien znajdować się kod QR lub inny nośnik danych, który dostarcza takich informacji. Kod QR powinien również ułatwiać śledzenie oraz zliczanie podróży i rotacji. Ponadto opakowania handlowe wielokrotnego użytku należy wyraźnie oznaczyć w punkcie sprzedaży.
- (48) Nie należy umieszczać wielu etykiet na opakowaniach. Aby tego uniknąć, w przypadku gdy inne przepisy Unii wymagają, aby informacje na temat produktu w opakowaniu były dostępne w formie cyfrowej za pośrednictwem nośnika danych, informacje wymagane w odniesieniu do opakowania na podstawie niniejszego rozporządzenia oraz informacje wymagane w odniesieniu do produktu w opakowaniu powinny być dostępne za pośrednictwem tego samego nośnika danych. Taki nośnik danych powinien być zgodny z wymogami niniejszego rozporządzenia lub innych odnośnych przepisów Unii. W szczególności, jeżeli produkt w opakowaniu jest objęty rozporządzeniem [w sprawie ekoprojektu dla zrównoważonych produktów] lub innymi przepisami Unii wymagającymi cyfrowego paszportu produktu, ten cyfrowy paszport produktu powinien być również wykorzystywany do przekazywania odpowiednich informacji na podstawie niniejszego rozporządzenia.
- (49) Aby wspierać osiągnięcie celów niniejszego rozporządzenia, konsumenci powinni być chronieni przed wprowadzającymi w błąd i mylącymi informacjami na temat właściwości i właściwego przetwarzania po końcu przydatności do użycia tych opakowań, dla których na podstawie niniejszego rozporządzenia ustanowiono zharmonizowane etykiety. Na całym terytorium objętym systemem rozszerzonej odpowiedzialności producenta powinno być możliwe zidentyfikowanie opakowania objętego tym systemem przy pomocy symbolu akredytacji. Symbol ten powinien być zrozumiały i jednoznaczny dla konsumentów lub użytkowników w odniesieniu do zdolności opakowania do recyklingu. W tym celu można uznać, że symbol Zielonego Punktu, stosowany w niektórych państwach członkowskich jako oznaczenie, że producent wniósł wkład finansowy do krajowego systemu odzysku opakowań³¹, mógłby wprowadzać konsumentów w błąd i sugerować, że opakowania oznaczone takim symbolem zawsze nadają się do recyklingu.

³¹ <https://www.pro-e.org/the-green-dot-trademark>

- (50) Aby zapewnić jednolite warunki wdrażania wymogów dotyczących etykietowania, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 Traktatu w celu dalszej poprawy sortowania odpadów, ustanowienia warunków określania składu materiałowego opakowań za pomocą technologii znakowania cyfrowego oraz określenia szczegółowych zharmonizowanych specyfikacji dotyczących wymogów w odniesieniu do etykietowania opakowań i pojemników na odpady ustanowionych na podstawie niniejszego rozporządzenia. Przy opracowywaniu tych specyfikacji Komisja powinna uwzględniać informacje naukowe lub inne dostępne informacje techniczne, w tym odpowiednie normy międzynarodowe. W związku z wprowadzeniem nowego systemu decyzja Komisji 97/129/WE³² powinna zostać uchylona po upływie 42 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, a jej treść włączona do przyjętego aktu wykonawczego.
- (51) Podmioty gospodarcze powinny zapewnić, aby opakowania spełniały wymagania wynikające z niniejszego rozporządzenia. Podmioty gospodarcze powinny podjąć odpowiednie środki w celu zapewnienia takiej zgodności w odniesieniu do swojej roli w łańcuchu dostaw, aby zapewnić swobodny przepływ opakowań na rynku wewnętrznym oraz poprawić jego zrównoważoność.
- (52) Do przeprowadzenia procedury oceny zgodności przewidzianej na podstawie niniejszego rozporządzenia najbardziej kompetentny jest wytwórca, ponieważ ma on dokładną wiedzę o procesie projektowania i produkcji. Taka ocena zgodności powinna zatem pozostać wyłącznym obowiązkiem wytwórcy.
- (53) Należy zapewnić, by dostawcy opakowań lub materiałów opakowaniowych dostarczali wytwórcy wszelkie informacje i dokumentację niezbędną do wykazania przez wytwórcę zgodności opakowania i materiałów opakowaniowych. Wspomniane informacje i wspomniana dokumentacja powinny być dostarczane w formie papierowej albo elektronicznej.
- (54) W celu zabezpieczenia funkcjonowania rynku wewnętrznego należy zapewnić, aby opakowania pochodzące z państw trzecich wprowadzane na rynek Unii były zgodne z niniejszym rozporządzeniem, niezależnie od tego, czy są przywożone jako samoistne opakowanie czy jako składnik produktu w opakowaniu. W szczególności konieczne jest zapewnienie, aby wytwórcy przeprowadzali odpowiednie procedury oceny zgodności w odniesieniu do tych opakowań. Importerzy powinni zatem zapewnić, by opakowania, które wprowadzają do obrotu, spełniały te wymogi oraz by właściwe organy krajowe mogły kontrolować dokumentację sporządzaną przez wytwórców.
- (55) Wprowadzając opakowanie do obrotu, każdy importer powinien podać na opakowaniu swoją nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy oraz adres pocztowy, a także – o ile są dostępne – środki komunikacji

³²

Decyzja Komisji z dnia 28 stycznia 1997 r. ustanawiająca system identyfikacji materiałów pakujących zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 50 z 20.2.1997, s. 28).

elektronicznej, za pomocą których można się z nim skontaktować. W przypadku gdy umieszczenie takiego oznaczenia na opakowaniu jest niemożliwe, należy wprowadzić wyjątki od tej zasady.

- (56) Kiedy dystrybutor udostępnia opakowanie na rynku po jego wprowadzeniu do obrotu przez wytwórcę lub importera, powinien on działać z należytą starannością w odniesieniu do mających zastosowanie wymogów niniejszego rozporządzenia. Dystrybutor powinien także zapewnić, aby jego postępowanie z opakowaniem nie miało negatywnego wpływu na jego zgodność z tymi wymogami.
- (57) Dystrybutorzy i importerzy, ze względu na bliski związek z rynkiem i ważną rolę w zapewnianiu zgodności opakowań, powinni być zaangażowani w zadania związane z nadzorem rynku, realizowane przez właściwe organy krajowe, oraz powinni być przygotowani do aktywnego udziału w wykonywaniu tych zadań poprzez dostarczanie tym organom wszystkich niezbędnych informacji dotyczących danego produktu.
- (58) Każdy importer lub dystrybutor wprowadzający do obrotu opakowanie pod własną nazwą lub własnym znakiem towarowym albo modyfikujący produkt w sposób, który może wpłynąć na zgodność produktu z niniejszym rozporządzeniem, powinien być uznany za wytwórcę i przejąć obowiązki wytwórcy.
- (59) Zapewnienie identyfikowalności opakowania w całym łańcuchu dostaw ułatwia organom nadzoru rynku realizację zadania polegającego na identyfikacji podmiotów gospodarczych, które wprowadziły do obrotu lub udostępniły na rynku opakowania niespełniające wymogów. Podmioty gospodarcze powinny zatem być zobowiązane do przechowywania przez określony czas informacji na temat swoich transakcji.
- (60) Problem wytwarzania nadmiernej ilości odpadów opakowaniowych nie może być w pełni rozwiązany przez ustanowienie obowiązków w zakresie projektowania opakowań. W przypadku niektórych rodzajów opakowań należy nałożyć na podmioty gospodarcze obowiązki w zakresie zmniejszenia pustej przestrzeni przy stosowaniu takich opakowań. W przypadku opakowań zbiorczych, transportowych i opakowań dla handlu elektronicznego, stosowanych przy dostarczaniu produktów dystrybutorom końcowym lub użytkownikom końcowym, współczynnik pustej przestrzeni nie powinien przekraczać 40 %. Zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami należy umożliwić zwolnienie z tego obowiązku podmiotom gospodarczym wykorzystującym opakowania handlowe jako opakowania dla handlu elektronicznego.
- (61) Aby zapewnić wysoki poziom ochrony środowiska na rynku wewnętrznym oraz wysoki poziom bezpieczeństwa i higieny żywności, a także ułatwić osiągnięcie celów w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów opakowaniowych, nie należy dopuszczać do wprowadzania do obrotu opakowań zbędnych lub takich, które można wyeliminować. Wykaz takich formatów opakowań znajduje się w załączniku V do niniejszego rozporządzenia. Aby zapewnić dostosowanie wykazu do postępu naukowo-technicznego, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu w celu zmiany wykazu.
- (62) Aby dążyć do osiągnięcia celu, jakim jest obieg zamknięty i zrównoważone wykorzystanie opakowań, należy ograniczyć ryzyko, że opakowania wprowadzone do obrotu jako opakowania wielokrotnego użytku nie zostaną w praktyce ponownie użyte, oraz sprawić, by konsumenci zwracali opakowania wielokrotnego użytku. Najwłaściwszym sposobem osiągnięcia tego celu jest zobowiązanie podmiotów

gospodarczych, które korzystają z opakowań wielokrotnego użytku, do ustanowienia systemu ponownego użycia, co pozwoli na obieg, rotację i wielokrotne użycie takich opakowań. Aby zapewnić maksymalne korzyści z funkcjonowania takich systemów, należy ustanowić minimalne wymagania dla systemów o obiegu otwartym i obiegu zamkniętym. Potwierdzenie zgodności opakowań wielokrotnego użytku z funkcjonującym systemem ponownego użycia powinno być również elementem dokumentacji technicznej takich opakowań.

- (63) Opakowanie wielokrotnego użytku musi być bezpieczne dla użytkowników. W związku z tym podmioty gospodarcze oferujące produkty w opakowaniach wielokrotnego użytku muszą zapewnić, by przed ponownym użyciem opakowanie wielokrotnego użytku zostało poddane procesowi odnowienia, dla którego należy określić wymagania.
- (64) Opakowanie wielokrotnego użytku staje się odpadem w rozumieniu art. 3 pkt 1 dyrektywy 2008/98/WE, gdy jego posiadacz pozbywa się go, zamierza się pozbyć, lub do którego pozbycia został zobowiązany. Opakowania wielokrotnego użytku w procesie odnowienia nie są zwykle uznawane za odpady.
- (65) Aby stworzyć zachętę do zapobiegania powstawaniu odpadów, należy wprowadzić nowe pojęcie „powtórne napełnianie”. Powtórne napełnianie należy uznać za szczególny środek zapobiegania powstawaniu odpadów, który zalicza się na poczet osiągnięcia celów w zakresie ponownego użycia i powtórne napełnianie i jest konieczny do ich osiągnięcia. Jednakże pojemniki będące własnością konsumenta, pełniące funkcję opakowania w kontekście powtórne napełniania, takie jak filizanki, kubki, butelki lub pudełka wielokrotnego użytku, nie są opakowaniami w rozumieniu niniejszego rozporządzenia.
- (66) W przypadku gdy podmioty gospodarcze oferują możliwość zakupu produktów w drodze powtórne napełniania, powinny one zapewnić, by ich punkty napełniania spełniały określone wymagania w celu zapewnienia zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów. W tym kontekście, w przypadku gdy konsumenci używają własnych pojemników, podmioty gospodarcze powinny zatem informować o warunkach bezpiecznego powtórne napełniania i używania tych pojemników. W celu stworzenia zachęty do powtórne napełniania, podmioty gospodarcze nie powinny udostępniać w punktach napełniania opakowań bezpłatnych lub niewchodzących w skład systemu kaucyjnego.
- (67) Aby zmniejszyć wzrastający udział opakowań jednorazowego użytku oraz rosnącą ilość wytwarzanych odpadów opakowaniowych, konieczne jest ustanowienie ilościowych celów w zakresie ponownego użycia i powtórne napełniania opakowań w sektorach, które oceniono jako mające największy potencjał w zakresie zmniejszenia ilości odpadów opakowaniowych, a mianowicie w sektorze żywności i napojów na wynos, dużych artykułów AGD oraz opakowań transportowych. Oceny tej dokonano na podstawie takich czynników jak funkcjonujące systemy ponownego użycia, konieczność stosowania opakowań oraz możliwość spełnienia wymagań funkcjonalnych w zakresie szczelności, porządku, zdrowia, higieny i bezpieczeństwa. Uwzględniono również różnice między produktami oraz systemami ich wytwarzania i dystrybucji. Oczekuje się, że wyznaczenie celów będzie wspierać innowacyjność i zwiększać udział rozwiązań polegających na ponownym użyciu i powtórne napełnianiu. Nie należy dopuszczać do stosowania opakowań jednorazowego użytku na żywność i napoje nakładane/nalewane i spożywane na terenie obiektu w sektorze HORECA.

- (68) Aby zwiększyć skuteczność wprowadzonych środków i zapewnić równe traktowanie podmiotów gospodarczych, należy wyznaczyć podmiotom gospodarczym cele w zakresie ponownego użycia i powtórnego napełniania. W przypadku celów dotyczących napojów należy dodatkowo objąć nimi również wytwórców, ponieważ podmioty te są w stanie kontrolować formaty opakowań stosowanych do oferowanych przez siebie produktów. Cele powinny być obliczane jako procent ilości produktu sprzedawanego w opakowaniach wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia lub w drodze powtórnego napełniania lub, w przypadku opakowań transportowych, jako procent liczby użyć. Cele powinny być neutralne pod względem materiałowym. Aby zapewnić jednolite warunki realizacji celów dotyczących ponownego użycia i powtórnego napełniania, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktu wykonawczego w sprawie metody obliczania stopnia realizacji celów zgodnie z art. 291 Traktatu.
- (69) Niektóre zastosowania formatów opakowań transportowych jednorazowego użytku nie są konieczne, ponieważ dostępny jest szeroki asortyment dobrze funkcjonujących alternatywnych opakowań wielokrotnego użytku. Aby zapewnić skuteczne stosowanie takich rozwiązań alternatywnych, należy wymagać od podmiotów gospodarczych, aby w przypadku transportu produktów między różnymi obiektami tego samego podmiotu gospodarczego lub między podmiotem gospodarczym a przedsiębiorstwami powiązanymi lub partnerskimi stosowały wyłącznie opakowania transportowe wielokrotnego użytku w odniesieniu do formatów opakowań takich jak palety, składane skrzynie z tworzywa sztucznych, skrzynie z tworzyw sztucznych, duże pojemniki do przewozu luzem, zarówno sztywne, jak i elastyczne, lub bębny. Z tych samych powodów obowiązek ten powinien dotyczyć podmiotów gospodarczych przewożących produkty w obrębie jednego państwa członkowskiego.
- (70) Osiągnięcie celów w zakresie ponownego użycia i powtórnego napełniania może stanowić wyzwanie dla mniejszych podmiotów gospodarczych. Dlatego niektóre podmioty gospodarcze powinny być zwolnione z obowiązku osiągnięcia celów w zakresie ponownego użycia opakowań, jeżeli wprowadzają do obrotu ilość opakowań nieprzekraczającą określonej ilości lub spełniają kryteria definicji mikroprzedsiębiorstwa zgodnie z zaleceniem Komisji 2003/361³³ lub ich powierzchnia sprzedaży, w tym wszystkie powierzchnie magazynowe i wysyłkowe, nie przekracza określonego limitu powierzchni. Należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu w zakresie ustanowienia celów dotyczących ponownego użycia i powtórnego napełniania w odniesieniu do innych produktów, ustanowienia dalszych odstępstw dla innych podmiotów gospodarczych lub zwolnienia określonych formatów opakowań objętych celami dotyczącymi ponownego użycia lub powtórnego napełniania w przypadku poważnych problemów związanych z higieną, bezpieczeństwem żywności lub ochroną środowiska, uniemożliwiających osiągnięcie tych celów.

³³

Zalecenie Komisji z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (notyfikowane jako dokument nr C(2003) 1422) (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36).

- (71) Aby umożliwić weryfikację osiągnięcia celów w zakresie ponownego użycia i powtórnego napełniania, konieczne jest, aby odpowiednie podmioty gospodarcze przedstawiały właściwym organom sprawozdania. Podmioty gospodarcze powinny przekazywać odpowiednie dane za każdy rok kalendarzowy, począwszy od 1 stycznia 2030 r. Państwa członkowskie powinny udostępniać te dane do wiadomości publicznej.
- (72) W związku z utrzymującym się wysokim poziomem zużycia plastikowych toreb na zakupy, nieefektywnym korzystaniem z zasobów i potencjałem zaśmiecania należy utrzymać przepisy mające na celu osiągnięcie trwałego zmniejszenia zużycia plastikowych toreb na zakupy, co zostało już ustanowione w dyrektywie 94/62/WE zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/720³⁴. W świetle obecnych rozbieżnych podejść i ograniczonych wymogów w zakresie sprawozdawczości dotyczącej plastikowych toreb na zakupy trudno jest ocenić, czy środki wprowadzone przez państwa członkowskie mające na celu zmniejszenie zużycia osiągnęły cel „trwałego” zmniejszenia zużycia takich toreb, a także czy nie zwiększyły zużycia innych rodzajów plastikowych toreb na zakupy. Konieczne jest zatem ujednolicenie definicji trwałego zmniejszenia zużycia i ustalenie wspólnego celu, jak również wprowadzenie nowych wymogów w zakresie sprawozdawczości.
- (73) W świetle wyników badania oceniającego w zakresie plastikowych toreb na zakupy³⁵ należy podjąć dalsze środki w celu zmniejszenia zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy i oceny ewentualnych skutków zastąpienia ich bardzo lekkimi plastikowymi torbami na zakupy i grubszymi plastikowymi torbami na zakupy o grubości powyżej 50 mikronów.
- (74) Środki wprowadzane przez państwa członkowskie w celu osiągnięcia trwałego zmniejszenia zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy na ich terytorium mogą obejmować stosowanie krajowych celów dotyczących zmniejszenia, utrzymywanie lub wprowadzanie instrumentów ekonomicznych i ograniczeń rynkowych, pod warunkiem że te ograniczenia są proporcjonalne i niedyskryminujące. Takie środki mogą się różnić w zależności od wpływu lekkich plastikowych toreb na zakupy na środowisko podczas ich odzyskiwania lub unieszkodliwiania, ich właściwości kompostowalnych, ich trwałości lub konkretnego zamierzonego wykorzystania.
- (75) W celu zapewnienia skutecznego i zharmonizowanego stosowania wymogów w zakresie zrównoważoności przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia, pomiaru zgodności z tymi wymogami należy dokonywać, stosując wiarygodne,

³⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/720 z dnia 29 kwietnia 2015 r. zmieniająca dyrektywę 94/62/WE w odniesieniu do zmniejszenia zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy (Dz.U. L 115 z 6.5.2015, s. 11).

³⁵ *Scoping study to assess the feasibility of further EU measures on waste prevention and implementation of the Plastic Bags Directive. Part II, Implementation of the Plastic Bags Directive* [Badanie zakresowe mające na celu ocenę wykonalności dalszych środków UE w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów i wdrożenia dyrektywy w sprawie plastikowych toreb. Część II – Wdrożenie dyrektywy w sprawie plastikowych toreb], Eunomia (2021), opublikowane przez Urząd Publikacji Unii Europejskiej, 2022.

dokładne i powtarzalne metody, w których uwzględnia się powszechnie uznane najnowocześniejsze metody.

- (76) W celu zapewnienia, aby na rynku wewnętrznym nie występowały bariery w handlu, należy zharmonizować na poziomie Unii wymogi dotyczące zrównoważoności opakowań, w tym dotyczące substancji potencjalnie niebezpiecznych w opakowaniach, opakowań kompostowalnych, minimalizowania ilości stosowanych opakowań, opakowań wielokrotnego użytku i systemów ponownego użycia. Aby ułatwić ocenę zgodności z tymi wymogami, w tym metodami badań, pomiarów lub obliczeń, należy przewidzieć domniemanie zgodności w przypadku opakowań i produktów w opakowaniu zgodnych z normami zharmonizowanymi przyjętymi zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1025/2012 w celu określenia szczegółowych specyfikacji technicznych tych wymogów, w szczególności tymi normami, które dotyczą cyklu życia opakowań i produktów w opakowaniu, odzwierciedlają przeciętny zakres zachowań konsumentów i są skonstruowane tak, by skutecznie zniechęcać do celowego i niezamierzonego obchodzenia przepisów.
- (77) W przypadku braku norm zharmonizowanych jako rozwiązanie rezerwowe należy stosować odwoływanie się do wspólnych specyfikacji technicznych, ułatwiające wytwórcy spełnienie wymogów w zakresie zrównoważoności, na przykład jeżeli występują nieuzasadnione opóźnienia w ustanawianiu normy zharmonizowanej. Ponadto zastosowanie tego rozwiązania powinno być możliwe w przypadku, gdy Komisja ograniczyła lub wycofała odniesienia do odpowiednich norm zharmonizowanych zgodnie z art. 11 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012. Zgodność ze wspólnymi specyfikacjami technicznymi przyjętymi przez Komisję w drodze aktów wykonawczych powinna również uzasadniać domniemanie zgodności.
- (78) Aby zapewnić jednolite warunki odwoływania się do wspólnych specyfikacji technicznych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 Traktatu w celu ustanawiania, zmiany lub uchylania wspólnych specyfikacji technicznych dotyczących wymogów w zakresie zrównoważoności, etykietowania i systemów ponownego użycia oraz przyjmowania metod badań, pomiarów lub obliczeń.
- (79) Aby zapewnić spójność z innymi przepisami prawa Unii, procedurę oceny zgodności powinien stanowić moduł wewnętrznej kontroli produkcji zawarty w niniejszym rozporządzeniu, opracowany na podstawie modułów zawartych w decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 768/2008/WE³⁶.
- (80) Oznakowanie CE na opakowaniu nie powinno wskazywać na zgodność opakowania z wymogami niniejszego rozporządzenia, a jedynie wskazywać na zgodność produktu w opakowaniu z obowiązującymi przepisami Unii dotyczącymi produktów, jeśli mają one zastosowanie. Przepisy Unii dotyczące produktów wymagają bowiem

³⁶

Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 768/2008/WE z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wspólnych ram dotyczących wprowadzania produktów do obrotu, uchylająca decyzję Rady 93/465/EWG (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 82).

zazwyczaj umieszczenia oznakowania CE dotyczącego produktu albo na samym produkcie, albo na jego opakowaniu. Wprowadzenie wymogu oznakowania CE na opakowaniu w celu wykazania zgodności z wymogami niniejszego rozporządzenia może prowadzić do niejasności i nieporozumień co do tego, czy oznakowanie odnosi się do samego opakowania, czy do produktu w opakowaniu, co ostatecznie może prowadzić do niepewności co do faktycznego bezpieczeństwa i zgodności danych produktów w opakowaniach.

- (81) Zgodność samego opakowania z wymogami niniejszego rozporządzenia powinna być natomiast wykazana za pomocą deklaracji zgodności UE.
- (82) Wytwórcy powinni sporządzić deklarację zgodności UE, zawierającą wymagane informacje na temat zgodności opakowań z niniejszym rozporządzeniem. Inne przepisy Unii również mogą nakładać na wytwórców obowiązek sporządzenia deklaracji zgodności UE. Aby zagwarantować skuteczny dostęp do informacji do celów nadzoru rynku, w odniesieniu do wszystkich aktów Unii należy sporządzić pojedynczą deklarację zgodności UE. W celu zmniejszenia obciążenia administracyjnego podmiotów gospodarczych powinno być możliwe, aby wspomniana pojedyncza deklaracja zgodności UE miała formę dokumentacji składającej się z odpowiednich indywidualnych deklaracji zgodności.
- (83) Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008³⁷ określono ramy nadzoru rynku produktów i kontroli produktów pochodzących z państw trzecich. Rozporządzenie to powinno mieć zastosowanie do opakowań objętych niniejszym rozporządzeniem, tak aby opakowania korzystające ze swobodnego przepływu towarów w Unii spełniały wymogi zapewniające wysoki poziom ochrony interesów publicznych, takich jak zdrowie ludzkie, bezpieczeństwo i ochrona środowiska.
- (84) Należy ulepszyć gospodarowanie odpadami w Unii w celu ochrony, zachowania i poprawy jakości środowiska, ochrony zdrowia ludzkiego, zapewnienia rozsądnego i efektywnego i racjonalnego wykorzystywania zasobów naturalnych, propagowania zasad gospodarki o obiegu zamkniętym, rozszerzenia możliwości wykorzystania energii odnawialnej, zwiększenia efektywności energetycznej, zmniejszenia zależności Unii od importowanych zasobów, zapewnienia nowych możliwości gospodarczych i przyczyniania się do długoterminowej konkurencyjności. Bardziej efektywne korzystanie z zasobów przyniosłoby także znaczne oszczędności netto dla unijnych przedsiębiorstw, organów publicznych i konsumentów, zmniejszając jednocześnie całkowitą ilość rocznych emisji gazów cieplarnianych.
- (85) Pomimo wymogów i celów w zakresie minimalizowania ilości stosowanych opakowań określonych w dyrektywie 94/62/WE ilość wytwarzanych odpadów opakowaniowych wzrasta w ujęciu bezwzględny i w przeliczeniu na mieszkańca, a tendencje wskazują na dalszy wyraźny spadek ponownego użycia i powtórnego

³⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30).

napełniania opakowań, do czego przyczynia się jeszcze większa konsumpcja żywności i napojów kupowanych „na wynos” i handel elektroniczny. W miarę ewolucji produktów, materiałów i wzorców konsumpcji nastąpił znaczny wzrost wykorzystania opakowań jednorazowego użytku, zwłaszcza opakowań jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Jest to powiązane z krajobrazem handlu detalicznego, gdzie mamy do czynienia z większymi sieciami dystrybucji, które wytwarzają i pakują produkty na szybkich liniach pakujących, co wywiera łączną presję na ograniczenie rynku ponownego użycia i powtórnego napełniania.

- (86) W celu monitorowania i weryfikowania przestrzegania przez producentów i organizacje odpowiedzialności producenta obowiązków w ramach rozszerzonej odpowiedzialności producenta dotyczących zbierania i przetwarzania odpadów pochodzących z ich produktów niezbędne jest, by państwa członkowskie wyznaczyły co najmniej jeden właściwy organ.
- (87) Aby zapewnić lepsze, bardziej terminowe i jednolite wdrażanie obowiązków przez państwa członkowskie oraz przewidzieć wszelkie niedociągnięcia we wdrażaniu, należy utrzymać system sprawozdań wczesnego ostrzegania, umożliwiający wykrycie uchybień i podjęcie działań przed upływem terminów osiągnięcia celów. Rozszerzenie tego systemu, który na podstawie dyrektywy 94/62/WE obejmował osiągnięcie celów recyklingu, powinno obejmować również nałożenie na państwa członkowskie obowiązku osiągnięcia do 2030 r. i 2035 r. celów dotyczących zmniejszenia ilości odpadów opakowaniowych.
- (88) Ponieważ gospodarowanie opakowaniami i odpadami opakowaniowymi jest ważnym elementem gospodarowania odpadami w ogóle, państwa członkowskie powinny poświęcić tej kwestii osobny rozdział w planach gospodarki odpadami przygotowywanych w ramach realizacji obowiązku określonego w dyrektywie 2008/98/WE. Szczególną uwagę należy zwrócić na środki dotyczące zapobiegania powstawaniu odpadów oraz ich ponownego użycia.
- (89) Niniejsze rozporządzenie opiera się na przepisach dotyczących gospodarowania odpadami oraz ogólnych przepisach określonych w dyrektywie 2008/98/WE.
- (90) Zapobieganie powstawaniu odpadów jest najbardziej skutecznym sposobem na poprawę efektywności wykorzystania zasobów i zmniejszenie oddziaływania odpadów na środowisko. Ważne jest zatem, aby podmioty gospodarcze wprowadzały odpowiednie środki służące ograniczaniu wytwarzania odpadów poprzez eliminację nadmiernej ilości opakowań oraz ograniczenie stosowania niektórych formatów opakowań, wydłużenie okresu trwałości opakowań, przeprojektowanie produktów w taki sposób, aby nie stosować opakowań lub stosować mniejszą ilość opakowań, w tym w sprzedaży luzem, a także poprzez przejście z opakowań jednorazowego użytku na opakowania wielokrotnego użytku.
- (91) Aby osiągnąć ambitne i trwałe ograniczenie wytwarzania odpadów opakowaniowych w ujęciu ogólnym, należy ustanowić cele dotyczące zmniejszenia ilości odpadów opakowaniowych na mieszkańca do 2030 r. Osiągnięcie celu zakładającego ograniczenie wytwarzania odpadów opakowaniowych o 5 % w 2030 r. w porównaniu z 2018 r. powinno wiązać się z ogólnym bezwzględnym zmniejszeniem ilości odpadów opakowaniowych o około 19 % średnio w całej Unii w 2030 r. w porównaniu z poziomem odniesienia z 2030 r. Państwa członkowskie powinny do 2035 r. ograniczyć wytwarzanie odpadów opakowaniowych o 10 % w porównaniu z 2018 r.; szacuje się, że pozwoli to na zmniejszenie ilości odpadów opakowaniowych o 29 % w porównaniu z poziomem odniesienia z 2030 r. Aby

zapewnić kontynuację działań na rzecz zmniejszenia ilości odpadów po 2030 r., należy ustanowić na 2035 r. cel polegający na ograniczeniu wytwarzania odpadów opakowaniowych o 10 % w stosunku do 2018 r., co oznaczałoby zmniejszenie ilości odpadów opakowaniowych o 29 % w porównaniu z poziomem odniesienia, a na 2040 r. – cel polegający na ograniczeniu wytwarzania odpadów opakowaniowych o 15 % w stosunku do 2018 r., co oznacza zmniejszenie ilości odpadów opakowaniowych o 37 % w porównaniu z poziomem odniesienia.

- (92) Państwa członkowskie mogą osiągnąć te cele za pomocą instrumentów ekonomicznych i innych środków zapewniających zachęty do stosowania hierarchii postępowania z odpadami, w tym środków wdrażanych w ramach systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta, a także poprzez promowanie tworzenia i skutecznego działania systemów ponownego użycia oraz zachęcanie podmiotów gospodarczych do oferowania użytkownikom końcowym dalszych możliwości powtórnego napełniania. Środki takie powinny być przyjmowane równolegle i dodatkowo do innych środków podejmowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, mających na celu zmniejszenie ilości opakowań i odpadów opakowaniowych, takich jak wymogi dotyczące minimalizowania ilości stosowanych opakowań, cele w zakresie ponownego użycia i powtórnego napełniania, progi ilościowe oraz środki mające na celu osiągnięcie trwałego zmniejszenia zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy. Państwo członkowskie może, przy poszanowaniu ogólnych zasad ustanowionych w Traktacie i przestrzeganiu przepisów określonych w niniejszym rozporządzeniu, przyjmować przepisy wykraczające poza minimalne cele określone w niniejszym rozporządzeniu.
- (93) W celu wdrożenia zasady „zanieczyszczający płaci” należy ustanowić obowiązki dotyczące gospodarowania odpadami opakowaniowymi w odniesieniu do producentów z uwzględnieniem każdego wytwórcy, importera lub dystrybutora, który – niezależnie od stosowanej techniki sprzedaży, w tym za pośrednictwem umów zawieranych na odległość zgodnie z definicją w art. 2 pkt 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE³⁸ – po raz pierwszy udostępnia opakowanie na terytorium państwa członkowskiego w ramach prowadzonej działalności zawodowej pod własną nazwą lub własnym znakiem towarowym.
- (94) Aby monitorować, czy producenci spełniają obowiązki finansowe i organizacyjne związane z zapewnieniem gospodarowania odpadami z opakowań, które po raz pierwszy udostępniają na rynku na terytorium państwa członkowskiego, należy we właściwym organie każdego państwa członkowskiego ustanowić rejestr, którym organ ten będzie zarządzał, oraz nałożyć na producentów obowiązek zarejestrowania się w tym rejestrze.
- (95) Wymogi dotyczące rejestracji powinny być w jak największym stopniu zharmonizowane w całej Unii, aby ułatwić rejestrację, w szczególności w przypadku

³⁸ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 64).

gdy producenci udostępniają opakowania w różnych państwach członkowskich. Aby zapewnić jednolite warunki wykonywania wymogów dotyczących rejestracji, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 Traktatu w celu ustanowienia wspólnego formatu rejestracji i składania sprawozdań, z wyszczególnieniem danych, które mają znajdować się w sprawozdaniach.

- (96) Zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci” wyrażoną w art. 191 ust. 2 Traktatu istotne jest, aby producenci wprowadzający do obrotu na obszarze Unii opakowania i produkty w opakowaniu ponosili odpowiedzialność za gospodarowanie nimi po końcu przydatności do użycia. Należy przypomnieć, że zgodnie z dyrektywą 94/62/WE do 31 grudnia 2024 r. muszą zostać ustanowione systemy rozszerzonej odpowiedzialności producenta, ponieważ stanowią one najwłaściwszy środek do osiągnięcia tego celu i mogą mieć pozytywny wpływ na środowisko poprzez ograniczenie wytwarzania odpadów opakowaniowych oraz zwiększenie ich zbierania i recyklingu. Istnieją znaczne różnice w sposobie tworzenia tych systemów, ich skuteczności i zakresie odpowiedzialności producentów. W związku z tym, przepisy dotyczące rozszerzonej odpowiedzialności producenta ustanowione w dyrektywie 2008/98/WE powinny mieć zastosowanie ogólnie do systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta w odniesieniu do producentów opakowań i powinny zostać uzupełnione dalszymi przepisami szczegółowymi, gdy jest to konieczne i właściwe.
- (97) Producenci powinni mieć możliwość wykonywania tych obowiązków wspólnie poprzez organizacje odpowiedzialności producenta przejmujące odpowiedzialność w ich imieniu. Producenci lub organizacje odpowiedzialności producenta powinni mieć obowiązek posiadania zezwolenia udzielanego przez państwa członkowskie oraz powinni dokumentować m.in. fakt, że posiadają zasoby finansowe na pokrycie kosztów związanych z rozszerzoną odpowiedzialnością producenta. Państwa członkowskie, ustanawiając przepisy administracyjne i proceduralne dotyczące udzielania zezwoleń producentom i organizacjom odpowiedzialności producenta w zakresie zgodności odpowiednio indywidualnej i zbiorowej, mogłyby różnicować procesy dla producentów indywidualnych i organizacji odpowiedzialności producenta w celu ograniczenia obciążenia administracyjnego producentów indywidualnych. Należy przypomnieć, że państwa członkowskie mogą udzielać zezwoleń na działalność wielu organizacji odpowiedzialności producenta, ponieważ konkurencja między nimi może prowadzić do większych korzyści dla konsumentów. Ponadto, ustanawiając środki zapewniające zawieranie umów z dystrybutorami, organami publicznymi lub osobami trzecimi zajmującymi się gospodarowaniem odpadami, państwa członkowskie powinny zezwolić na zawieranie umów wstępnych lub podobnych oraz wymagać, aby umowy wiążące były zawierane wyłącznie w rozsądnym terminie po uzyskaniu zezwolenia.

- (98) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065³⁹ zawiera przepisy dotyczące identyfikowalności przedsiębiorców, które określają bardziej szczegółowe obowiązki dla dostawców platform internetowych umożliwiających konsumentom zawieranie umów na odległość z producentami oferującymi opakowania konsumentom znajdującym się w Unii. Aby zapobiec uchylaniu się od obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, należy określić, w jaki sposób tacy dostawcy platform internetowych powinni wypełniać te obowiązki w odniesieniu do rejestrów producentów opakowań ustanowionych na podstawie niniejszego rozporządzenia. W tym kontekście dostawcy platform internetowych podlegających przepisom rozdziału III sekcja 4 rozporządzenia (UE) 2022/2065 i umożliwiających konsumentom zawieranie z producentami umów zawieranych na odległość powinni uzyskać od tych producentów informacje na temat zgodności z przepisami dotyczącymi rozszerzonej odpowiedzialności producenta określonymi w niniejszym rozporządzeniu. Przepisy dotyczące identyfikowalności przedsiębiorców sprzedających opakowania przez internet podlegają przepisom dotyczącym egzekwowania określonym w rozporządzeniu (UE) 2022/2065.
- (99) Państwa członkowskie powinny przewidzieć środki dotyczące rozszerzonej odpowiedzialności producenta na podstawie niniejszego rozporządzenia, zgodnie z przepisami dyrektywy 2008/98/WE i niniejszego rozporządzenia.
- (100) Państwa członkowskie powinny ustanowić systemy zwrotu i zbierania odpadów opakowaniowych, zapewniające kierowanie odpadów do najbardziej odpowiedniego wariantu gospodarowania odpadami, zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami. Systemy te powinny być dostępne dla wszystkich zainteresowanych stron, które będą chciały w nich uczestniczyć, w szczególności dla podmiotów gospodarczych i organów publicznych, a także powinny być tworzone z uwzględnieniem kwestii związanych z ochroną środowiska oraz zdrowiem, bezpieczeństwem i higieną konsumentów. Systemy zwrotu i zbierania powinny być stosowane, na podstawie niedyskryminacyjnych przepisów, również w przypadku opakowań produktów przywożonych.
- (101) Państwa członkowskie powinny ponadto podjąć działania propagujące recykling spełniający normy jakościowe dotyczące wykorzystania materiałów pochodzących z recyklingu w odpowiednich sektorach. Obowiązek ten jest szczególnie istotny w świetle ustalonej minimalnej zawartości procentowej materiałów z recyklingu w opakowaniach z tworzyw sztucznych.
- (102) Wykazano, że dobrze funkcjonujące systemy kaucyjne zapewniają bardzo wysoki poziom zbierania, szczególnie w przypadku butelek i puszek na napoje. Aby wesprzeć osiągnięcie celu dotyczącego selektywnej zbiórki butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje, który to cel określono w dyrektywie (UE) 2019/904, oraz aby dalej dążyć do osiągnięcia wysokich poziomów zbierania

³⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych) (Dz.U. L 277 z 27.10.2022, s. 1).

metalowych pojemników na napoje, państwa członkowskie powinny ustanowić systemy kaucyjne. Systemy te przyczynią się do zwiększenia podaży dobrej jakości surowców wtórnych nadających się do recyklingu w obiegu zamkniętym oraz do zmniejszenia ilości odpadowych pojemników na napoje.

- (103) Systemy kaucyjne powinny być obowiązkowe w przypadku butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje i metalowych pojemników jednorazowego użytku na napoje. Państwa członkowskie mogą również podjąć decyzję o włączeniu do tych systemów innych opakowań, w szczególności szklanych butelek jednorazowego użytku, i powinny zapewnić, aby systemy kaucyjne obejmujące formaty opakowań jednorazowego użytku, w szczególności szklane butelki jednorazowego użytku na napoje, były w równym stopniu dostępne w odniesieniu do opakowań wielokrotnego użytku, o ile jest to technicznie i ekonomicznie wykonalne. Powinny one rozważyć ustanowienie systemów kaucyjnych także w odniesieniu do opakowań wielokrotnego użytku. W sytuacjach tego rodzaju państwo członkowskie powinno mieć możliwość, przy poszanowaniu ogólnych zasad ustanowionych w Traktacie i przestrzeganiu przepisów określonych w niniejszym rozporządzeniu, przyjęcia przepisów wykraczających poza minimalne wymagania określone w niniejszym rozporządzeniu.
- (104) Ze względu na charakter produktów oraz różnice w systemach ich produkcji i dystrybucji, systemy kaucyjne nie powinny być jednak obowiązkowe w przypadku opakowań na wino, aromatyzowane produkty sektora wina, napoje spirytusowe oraz mleko i przetwory mleczne wymienione w części XVI załącznika I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013⁴⁰. Państwa członkowskie mogą ustanowić systemy kaucyjne obejmujące również inne opakowania.
- (105) Wszystkie systemy kaucyjne powinny spełniać minimalne ogólne wymagania określone w niniejszym rozporządzeniu. Wymogi te pomogą zapewnić większą spójność i wyższe poziomy zwrotu w państwach członkowskich. Określono je na podstawie opinii zainteresowanych stron, analiz ekspertów i najlepszych praktyk dotyczących stosowania istniejących systemów kaucyjnych. Opracowano je w sposób umożliwiający wprowadzanie innowacji, a zarazem pozwalający na pewną elastyczność w dostosowywaniu do warunków lokalnych.
- (106) Państwa członkowskie i wszystkie zainteresowane strony zaangażowane w ustanawianie systemów kaucyjnych powinny dążyć do zapewnienia maksymalnej interoperacyjności tych systemów i współpracować z myślą o ułatwieniu konsumentom zwrotu opakowań – w szczególności na obszarach przygranicznych, w odniesieniu do których wykazano, że brak interoperacyjności powoduje niższe poziomy zwrotu.

⁴⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

- (107) Państwa członkowskie, które w dwóch kolejnych latach kalendarzowych poprzedzających wejście w życie tego obowiązku osiągną 90 % poziom zbierania docelowych rodzajów opakowań bez systemu kaucyjnego, mogą wystąpić z wnioskiem o nieustanawianie systemu kaucyjnego.
- (108) Jako szczególnie środek zapobiegający powstawaniu odpadów opakowaniowych państwa członkowskie powinny aktywnie zachęcać do stosowania rozwiązań polegających na ponownym użyciu i powtórnym napełnianiu opakowań. Powinny one wspierać ustanowienie systemów ponownego użycia i powtórznego napełniania oraz monitorować ich funkcjonowanie i zgodność z normami higieny. Zachęca się państwa członkowskie do wprowadzenia również innych środków, takich jak ustanowienie systemów kaucyjnych obejmujących formaty opakowań wielokrotnego użytku, stosowanie zachęt gospodarczych lub ustanowienie wymogów dla dystrybutorów końcowych, aby udostępniali określony odsetek innych produktów niż te objęte celami w zakresie ponownego użycia i powtórznego napełniania w opakowaniach wielokrotnego użytku lub poprzez umożliwienie powtórznego napełniania, pod warunkiem, że takie wymogi nie spowodują fragmentacji jednolitego rynku i powstania barier w handlu.
- (109) Dyrektywę 94/62/WE zmieniono dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/852⁴¹, w której określono cele recyklingu dla państw członkowskich do osiągnięcia do 2025 i 2030 r. Cele te oraz zasady ich obliczania należy utrzymać. Ponadto należy ustanowić środki ułatwiające osiągnięcie tych celów, takie jak wymogi w zakresie zrównoważoności dotyczące opakowań, a w szczególności przepisy odnoszące się do zdolności opakowań do recyklingu. W związku z tym przesunięcie terminów osiągnięcia celów recyklingu na 2030 r. nie powinno być możliwe.
- (110) W dyrektywie 94/62/WE nałożono na Komisję obowiązek dokonania przeglądu celów recyklingu dotyczących opakowań na 2030 r. w celu ich utrzymania lub, w stosownych przypadkach, zwiększenia. Celów ustalonych na 2030 r. nie należy jednak jeszcze zmieniać, ponieważ dowody wskazują, że niektóre państwa członkowskie nadal mają trudności z osiągnięciem istniejących celów. Z tego powodu należy wprowadzić środki zachęcające wytwórców do wprowadzania do obrotu opakowań w większym stopniu nadających się do recyklingu, a tym samym ułatwiające państwom członkowskim osiągnięcie celów recyklingu. W przyszłości należy przewidzieć obowiązek przedkładania Komisji sprawozdań dotyczących opakowań w większym stopniu nadających się do recyklingu, przy jednoczesnym zwiększeniu szczegółowości danych dotyczących przepływów opakowań. Umożliwi to Komisji dokonanie przeglądu celów pod kątem ich utrzymania lub zwiększenia. Aby uwzględnić skutki działań mających na celu poprawę zdolności opakowań do recyklingu, przegląd nie powinien odbyć się wcześniej niż przewidywana ogólna ocena rozporządzenia, tj. 8 lat po jego wejściu w życie. Podczas tego przeglądu

⁴¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/852 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniająca dyrektywę 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 150 z 14.6.2018, s. 141).

należy również zwrócić uwagę na możliwość wprowadzenia nowych celów o większej szczegółowości niż obecne.

- (111) Cele recyklingu powinny być obliczane na podstawie masy odpadów opakowaniowych poddawanych recyklingowi. Państwa członkowskie powinny zapewnić wiarygodność i dokładność gromadzonych danych na temat odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi. Zasadniczo faktyczny pomiar masy odpadów opakowaniowych zaliczanych do poddanych recyklingowi powinien być dokonywany w momencie, w którym odpady opakowaniowe są wprowadzane do procesu recyklingu. Niemniej jednak, aby ograniczyć obciążenia administracyjne, państwa członkowskie powinny, na ściśle określonych warunkach i na zasadzie odstępstwa od ogólnej zasady, być upoważnione do ustalania masy odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi na podstawie pomiaru masy materiału wyjściowego z każdego procesu sortowania, którą należy skorygować z wykorzystaniem średnich wskaźników strat występujących przed wprowadzeniem odpadów do procesów recyklingu. Straty materiałów występujące przed wprowadzeniem odpadów do procesu recyklingu, na przykład w wyniku sortowania lub innych działań wstępnych, nie powinny być włączane do ilości odpadów zgłaszanych jako poddane recyklingowi. Straty te można ustalić na podstawie elektronicznych rejestrów, specyfikacji technicznych, szczegółowych zasad obliczania średnich wskaźników strat dla różnych strumieni odpadów lub innych równoważnych środków. Państwa członkowskie powinny informować o takich środkach w sprawozdaniach z kontroli jakości, dołączonych do przekazywanych Komisji danych na temat recyklingu odpadów. Średnie wskaźniki strat powinny być w miarę możliwości ustalane na poziomie poszczególnych sortowni i powiązane z różnymi głównymi rodzajami odpadów, różnymi źródłami (takimi jak gospodarstwa domowe lub działalność gospodarcza), różnymi systemami zbierania i różnymi rodzajami procesów sortowania. Średnie wskaźniki strat powinny być stosowane jedynie wówczas, gdy nie są dostępne żadne inne wiarygodne dane, w szczególności w kontekście przemieszczania i wywozu odpadów. Ubytek masy materiałów lub substancji wskutek fizycznych lub chemicznych procesów transformacji, będący nieodłącznym elementem procesu recyklingu, w którym odpady opakowaniowe zostały rzeczywiście przetworzone w produkty, materiały lub substancje, nie powinien być odejmowany od masy odpadów zgłaszanych jako poddane recyklingowi.
- (112) W przypadku gdy obliczenie poziomu recyklingu stosuje się do tlenowego lub beztlenowego przetwarzania odpadów opakowaniowych ulegających biodegradacji, ilości odpadów, które są wprowadzane do przetwarzania tlenowego lub beztlenowego, mogą być zaliczane do odpadów poddanych recyklingowi, pod warunkiem że takie przetwarzanie powoduje wytworzenie materiału wyjściowego, który będzie wykorzystany jako produkt, materiał lub substancja z recyklingu. O ile materiałem wyjściowym z takiego procesu przetwarzania jest najczęściej kompost lub materiał pofermentacyjny, można byłoby również uwzględnić inne materiały wyjściowe, o ile zawierałyby one porównywalne ilości poddanej recyklingowi zawartości w stosunku do ilości przetworzonych odpadów opakowaniowych ulegających biodegradacji. W innych przypadkach, zgodnie z definicją recyklingu, na poczet realizacji celów recyklingu nie powinno być zaliczane powtórne przetwarzanie odpadów opakowaniowych ulegających biodegradacji na materiały, które mają być wykorzystywane jako paliwa lub inne środki wytwarzania energii, które są unieszkodliwiane lub mają być wykorzystane w innych procesach mających taki sam cel jak odzysk odpadów inny niż recykling.

- (113) W przypadku gdy odpadowe materiały opakowaniowe przestają być odpadami w wyniku działań wstępnych przed ich rzeczywistym ponownym przerobem, powinny zostać zaliczone jako poddane recyklingowi, pod warunkiem że są one przeznaczone do późniejszego ponownego przerobu w produkty, materiały lub substancje zarówno do ich pierwotnych celów, jak i innych. Na poczet realizacji celów recyklingu nie powinny być zaliczane materiały, które utraciły status odpadów, a które mają być użyte jako paliwa lub inne środki wytwarzania energii, które są używane do wypełniania wyrobisk, unieszkodliwiane lub mają być użyte w dowolnym procesie mającym taki sam cel jak odzysk odpadów inny niż recykling.
- (114) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość uwzględnienia recyklingu metali wydzielonych po spaleniu odpadów, proporcjonalnie do ilości spalanych odpadów opakowaniowych, pod warunkiem że te metale poddane recyklingowi spełniają niektóre kryteria jakościowe określone w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2019/1004⁴² określającej zasady obliczania, weryfikacji i zgłaszania danych dotyczących odpadów zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE.
- (115) W przypadku wywozu odpadów opakowaniowych z Unii w celu recyklingu stosuje się rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady⁴³.
- (116) Jako że ponowne użycie oznacza, że do obrotu nie są wprowadzane żadne nowe opakowania, do celów realizacji odpowiednich celów recyklingu opakowań należy brać pod uwagę opakowania handlowe wielokrotnego użytku wprowadzane do obrotu po raz pierwszy i opakowania drewniane naprawiane w celu ponownego użycia. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość skorzystania z tej możliwości w celu obliczenia zmodyfikowanego poziomu celów recyklingu przy uwzględnieniu maksymalnie 5 punktów procentowych średniego udziału, w poprzednich trzech latach, opakowań handlowych wielokrotnego użytku wprowadzanych do obrotu po raz pierwszy i ponownie wykorzystywanych w ramach systemu ponownego użycia.
- (117) Producenci i organizacje odpowiedzialności producenta powinni być aktywnie zaangażowani w dostarczanie użytkownikom końcowym, w szczególności konsumentom, informacji na temat zapobiegania powstawaniu odpadów opakowaniowych oraz gospodarowania takimi odpadami. Informacje te powinny obejmować dostępność ustaleń dotyczących ponownego użycia opakowań, znaczenie etykiet umieszczanych na opakowaniu oraz inne instrukcje dotyczące wyrzucania odpadów opakowaniowych. Producenci powinni również informować, że użytkownicy końcowi odgrywają ważną rolę w zapewnianiu optymalnego pod względem środowiskowym gospodarowania odpadami opakowaniowymi. Zarówno

⁴² Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2019/1004 z dnia 7 czerwca 2019 r. określająca zasady obliczania, weryfikacji i zgłaszania danych dotyczących odpadów zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE oraz uchylająca decyzję wykonawczą Komisji C(2012) 2384 (Dz.U. L 163 z 20.6.2019, s. 66).

⁴³ Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz.U. L 190 z 12.7.2006, s. 1).

jeżeli chodzi o ujawnianie informacji wszystkim użytkownikom końcowym, jak i o sprawozdawczość w odniesieniu do opakowań, należy wykorzystywać nowoczesne technologie informatyczne. Informacje te należy przekazywać albo za pomocą klasycznych sposobów, takich jak plakaty zarówno w pomieszczeniach, jak i na zewnątrz, kampanie w mediach społecznościowych, albo za pomocą bardziej innowacyjnych sposobów, takich jak elektroniczny dostęp do stron internetowych przez kody QR umieszczone na opakowaniu.

- (118) Za każdy rok kalendarzowy państwa członkowskie powinny przedstawiać Komisji informacje na temat osiągnięcia celów recyklingu. Aby ocenić skuteczność środków mających na celu ograniczenie zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy, należy również przekazywać dane dotyczące zużycia bardzo lekkich plastikowych toreb na zakupy i grubych plastikowych toreb na zakupy, aby umożliwić ocenę, czy zużycie tych toreb wzrosło w odpowiedzi na środki służące zmniejszeniu stosowania lekkich plastikowych toreb na zakupy. Przekazywanie danych dotyczących rocznego zużycia bardzo grubych toreb na zakupy powinno być dla państw członkowskich dobrowolne. Aby umożliwić ocenę, czy obowiązkowe systemy kaucyjne, które mają zostać ustanowione przez państwa członkowskie, są skuteczne lub czy zwolnienia państw członkowskich z obowiązku ustanowienia tych systemów są uzasadnione, ważne jest uzyskanie informacji – za pośrednictwem sprawozdań przekazywanych przez państwa członkowskie – na temat poziomu zbierania takich opakowań.
- (119) W celu ustanowienia metodyki oceny zdolności do recyklingu na dużą skalę państwa członkowskie powinny również przekazywać dane dotyczące współczynników recyklingu odpadów opakowaniowych w podziale na materiały i rodzaje opakowań, ilości selektywnie zebranych odpadów opakowaniowych dla każdego materiału opakowaniowego, ilości odpadów opakowaniowych wprowadzanych do obrotu w podziale na materiały i rodzaje opakowań oraz zainstalowanych zdolności sortowania i recyklingu. Takie sprawozdania powinny być sporządzane corocznie.
- (120) Państwa członkowskie powinny przekazywać Komisji dane drogą elektroniczną i przedkładać jej sprawozdanie z kontroli jakości. Ponadto do danych dotyczących celów recyklingu należy dołączyć sprawozdanie zawierające opis środków wprowadzonych w celu ustanowienia skutecznego systemu kontroli jakości i identyfikowalności odpadów opakowaniowych.
- (121) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania obowiązków sprawozdawczych należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 Traktatu w celu ustanowienia zasad obliczania i weryfikacji danych dotyczących osiągnięcia celów recyklingu, poziomów selektywnej zbiórki opakowań objętych systemem kaucyjnym oraz danych niezbędnych do określenia metodyki oceny zdolności do recyklingu na dużą skalę. W tym akcie wykonawczym należy również przewidzieć zasady dotyczące określania ilości wytworzonych odpadów opakowaniowych, a także ustanowić format zgłaszania danych. Należy również określić metodykę obliczania rocznego zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy na osobę oraz format zgłaszania tych

danych, ponieważ jest to niezbędne do wsparcia monitorowania i pełnego wdrożenia istotnych wymogów dotyczących plastikowych toreb na zakupy, w szczególności w celu zapewnienia zdezagregowanej i obowiązkowej sprawozdawczości w odniesieniu do różnych kategorii plastikowych toreb na zakupy. Ten akt wykonawczy powinien zastąpić decyzje Komisji (UE) 2018/896⁴⁴ i 2005/270/WE⁴⁵.

- (122) Aby ułatwić państwom członkowskim i Komisji monitorowanie realizacji celów określonych w niniejszym rozporządzeniu, państwa członkowskie powinny utworzyć bazy danych dotyczących opakowań i zapewnić ich sprawne funkcjonowanie.
- (123) Skuteczne egzekwowanie wymogów w zakresie zrównoważoności ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia uczciwej konkurencji oraz osiągnięcia oczekiwanych korzyści wynikających z niniejszego rozporządzenia i jego wkładu w realizację unijnych celów w zakresie klimatu, energii i obiegu zamkniętego. W związku z tym rozporządzenie (UE) 2019/1020 Parlamentu Europejskiego i Rady⁴⁶ ustanawiające horyzontalne ramy nadzoru rynku i kontroli produktów wprowadzanych na rynek Unii powinno mieć zastosowanie do opakowań, w przypadku których ustanowiono wymogi w zakresie zrównoważoności na podstawie niniejszego rozporządzenia.
- (124) Opakowania należy wprowadzać do obrotu wyłącznie wówczas, gdy nie stanowią one znanego zagrożenia dla środowiska i zdrowia ludzi. W celu lepszego dostosowania do szczególnego charakteru wymogów w zakresie zrównoważoności oraz zapewnienia, aby starania w zakresie nadzoru rynku koncentrowały się na niezgodności z takimi wymogami, do celów niniejszego rozporządzenia opakowania stwarzające ryzyko należy zdefiniować jako opakowania, które – ze względu na niespełnienie wymogu w zakresie zrównoważoności przez opakowanie lub przez odpowiedzialny podmiot gospodarczy – mogą mieć negatywny wpływ na środowisko lub inne interesy publiczne chronione odpowiednimi wymogami.
- (125) Powinna istnieć procedura, w ramach której zainteresowane strony są informowane o środkach, które będą wdrażane w odniesieniu do opakowań stwarzających ryzyko. Procedura ta powinna również umożliwiać organom nadzoru rynku w państwach członkowskich podejmowanie – we współpracy z zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi – działań na wczesnym etapie w odniesieniu do takich opakowań. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 Traktatu w celu określenia, czy krajowe środki w odniesieniu do niezgodnych opakowań są uzasadnione.

⁴⁴ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2018/896 z dnia 19 czerwca 2018 r. ustanawiająca metodę obliczania rocznego zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy oraz zmieniająca decyzję 2005/270/WE (Dz.U. L 160 z 25.6.2018, s. 6).

⁴⁵ Decyzja Komisji 2005/270/WE z dnia 22 marca 2005 r. ustanawiająca formaty w odniesieniu do systemu baz danych zgodnie z dyrektywą 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 86 z 5.4.2005, s. 6).

⁴⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie nadzoru rynku i zgodności produktów oraz zmieniające dyrektywę 2004/42/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i (UE) nr 305/2011 (Dz.U. L 169 z 25.6.2019, s. 1).

- (126) Organy nadzoru rynku powinny mieć prawo wymagać od podmiotów gospodarczych podjęcia działań naprawczych na podstawie ustalenia, że albo opakowanie nie spełnia wymogów w zakresie zrównoważoności i etykietowania, albo podmiot gospodarczy naruszył inne przepisy dotyczące wprowadzania do obrotu lub udostępnienia na rynku opakowania. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania wymogu dotyczącego podjęcia przez podmioty gospodarcze działań naprawczych należy powierzyć Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 Traktatu, aby mogła ona decydować, czy dany środek krajowy jest uzasadniony.
- (127) W przypadku obaw dotyczących ryzyka dla zdrowia ludzi w ramach nadzoru rynku nie dokonuje się oceny ryzyka dla zdrowia ludzi lub zwierząt związanego z materiałem opakowaniowym, jeśli przenosi się ono na zawartość materiału opakowaniowego, ale ostrzega organy właściwe w odniesieniu do kontroli nad tym ryzykiem powołane na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625⁴⁷, rozporządzenia (UE) 2017/745, rozporządzenia (UE) 2017/746, dyrektywy 2001/83/WE lub rozporządzenia (UE) 2019/6.
- (128) Zamówienia publiczne stanowią 14 % PKB Unii. Aby przyczynić się do realizacji celu, jakim jest osiągnięcie neutralności klimatycznej, poprawa efektywności energetycznej i efektywna gospodarka zasobami oraz przejście na gospodarkę o obiegu zamkniętym, która chroni zdrowie publiczne i bioróżnorodność, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu, która może wykonać je stosowanie do potrzeb, aby zobowiązać, w stosownych przypadkach, instytucje zamawiające i podmioty określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE⁴⁸ i dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE⁴⁹ do dostosowania ich zamówień do konkretnych kryteriów lub celów w zakresie zielonych zamówień publicznych. W porównaniu z dobrowolnym podejściem obowiązkowe kryteria lub cele powinny zapewnić maksymalizację efektu dźwigni w zakresie wydatków publicznych w celu zwiększenia popytu na opakowania o większej efektywności. Kryteria te powinny być przejrzyste, obiektywne i niedyskryminujące.

⁴⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) (Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1)

⁴⁸ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 65).

⁴⁹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylająca dyrektywę 2004/17/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 243).

- (129) Uprawnienia wykonawcze powierzone Komisji w niniejszym rozporządzeniu i które nie dotyczą określenia, czy środki podjęte przez państwa członkowskie w odniesieniu do opakowań niezgodnych z wymaganiami są uzasadnione, powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 182/2011.
- (130) Jeżeli chodzi o opakowania wprowadzane na rynek Unii, priorytetowo należy potraktować współpracę na rynku między organami nadzoru rynku a podmiotami gospodarczymi. W związku z tym, chociaż interwencje organów wyznaczonych na podstawie art. 25 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/1020 mogą dotyczyć wszelkich opakowań wprowadzanych na rynek Unii, powinny one koncentrować się przede wszystkim na opakowaniach objętych zakazami wprowadzonymi przez organy nadzoru rynku. W przypadku gdy organy te wprowadzają takie zakazy i nie ograniczają ich do terytorium krajowego, organy nadzoru rynku powinny przekazywać organom wyznaczonym do kontroli opakowań wprowadzanych na rynek Unii szczegółowe informacje niezbędne do identyfikacji takich niespełniających wymogów opakowań na granicach, w tym informacje na temat produktów w opakowaniu i podmiotów gospodarczych, aby umożliwić stosowanie podejścia opartego na analizie ryzyka w odniesieniu do produktów wprowadzanych na rynek Unii. W takich przypadkach organy celne będą dążyć do identyfikacji i zatrzymania opakowań na granicach.
- (131) Aby zoptymalizować i odciążyć proces kontroli na granicach zewnętrznych Unii, należy umożliwić zautomatyzowane przesyłanie danych między systemem informacyjnym i komunikacyjnym do celów nadzoru rynku (ICSMS) a systemami celnymi. Należy rozróżnić dwa rodzaje przesyłania danych ze względu na ich odpowiednie cele. Po pierwsze zakazy wprowadzone przez organy nadzoru rynku w następstwie identyfikacji opakowań niespełniających wymogów powinny być zgłaszane organom celnym z poziomu ICSMS do wykorzystania przez organy wyznaczone do kontroli na granicach zewnętrznych do celów identyfikacji opakowań, które mogą być objęte takim zakazem. Na potrzeby takich pierwszych transferów danych należy wykorzystać środowisko systemu zarządzania ryzykiem celnym (CRMS) ustanowionego w art. 36 rozporządzenia Komisji (UE) 2447/2015⁵⁰, bez uszczerbku dla wszelkich przyszłych zmian w środowisku zarządzania ryzykiem celnym. Po drugie, w przypadku gdy organy celne zidentyfikują opakowania niespełniające wymogów, konieczne będzie wykorzystanie zarządzania sprawami, między innymi w celu przesłania powiadomienia o zawieszeniu, wniosków organów nadzoru rynku oraz wyników działań podjętych przez organy celne. Te drugie transfery danych między ICSMS a krajowymi systemami celnymi są obsługiwane przez unijne środowisko jednego okienka w dziedzinie cel.
- (132) W celu zapewnienia jednolitych warunków wdrożenia wzajemnego połączenia służącego komunikacji między organami nadzoru rynku a organami celnymi należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów wykonawczych zgodnie

⁵⁰

Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2447 z dnia 24 listopada 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz.U. L 343 z 29.12.2015, s. 558).

z art. 291 Traktatu w celu określenia przepisów proceduralnych i szczegółowych ustaleń wykonawczych, w tym funkcji, elementów danych i przetwarzania danych, a także przepisów dotyczących przetwarzania danych osobowych, poufności i administratora w odniesieniu do takiego wzajemnego połączenia.

- (133) Podczas przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu Komisja powinna przeprowadzić w czasie prac przygotowawczych stosowne konsultacje, w tym konsultacje na poziomie ekspertów, które powinny być prowadzone zgodnie z zasadami ustanowionymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁵¹. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup ekspertów Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych. Przy opracowywaniu tych aktów delegowanych Komisja powinna uwzględniać informacje naukowe lub inne dostępne informacje techniczne, w tym odpowiednie normy międzynarodowe.
- (134) W celu zapewnienia, aby wymogi dotyczące produktu określone w dyrektywie (UE) 2019/904 mogły być monitorowane i egzekwowane oraz aby podlegały one odpowiedniemu nadzorowi rynku, należy zmienić rozporządzenie (UE) 2019/1020 w celu uwzględnienia w jego zakresie dyrektywy (UE) 2019/904. Wymogi dotyczące zawartości tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w plastikowych butelkach na napoje należy z dniem 1 stycznia 2030 r. usunąć z dyrektywy (UE) 2019/904, ponieważ kwestia ta jest regulowana wyłącznie niniejszym rozporządzeniem. Należy również usunąć odnośne obowiązki sprawozdawcze.
- (135) Aby zwiększyć zaufanie publiczne do opakowań wprowadzanych do obrotu, w szczególności jeśli chodzi o ich zgodność z wymogami w zakresie zrównoważoności, podmioty gospodarcze, które wprowadzają do obrotu opakowania niespełniające wymogów lub które nie wywiązują się ze swoich obowiązków, powinny podlegać sankcjom. Konieczne jest zatem, aby państwa członkowskie ustanowiły w prawie krajowym skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje w przypadku niespełnienia wymogów niniejszego rozporządzenia.
- (136) Komisja powinna przeprowadzić ocenę niniejszego rozporządzenia. Zgodnie z pkt 22 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ocena ta powinna opierać się na pięciu kryteriach: skuteczności, efektywności, odpowiedniości, spójności i unijnej wartości dodanej oraz powinna służyć jako podstawa oceny skutków ewentualnych dalszych działań. Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów sprawozdanie dotyczące wykonania niniejszego rozporządzenia oraz jego wpływu na zrównoważenie środowiskowe opakowań i funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

⁵¹ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

- (137) Podmiotom gospodarczym należy zapewnić wystarczającą ilość czasu na wypełnienie obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia, a państwom członkowskim – na ustanowienie infrastruktury administracyjnej niezbędnej do jego stosowania. Datę rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia należy zatem przesunąć do czasu, kiedy te przygotowania będą mogły rozsądnie zostać zakończone. W szczególności należy zadbać o to, aby ułatwić MŚP przestrzeganie obowiązków i wymogów wynikających z niniejszego rozporządzenia, w tym za pomocą wytycznych, które Komisja ma przedstawić w celu ułatwienia podmiotom gospodarczym, a zwłaszcza MŚP, przestrzegania przepisów.
- (138) Aby wypełnić te zobowiązania i ustanowić ambitne, a jednocześnie zharmonizowane ramy dotyczące opakowań, konieczne jest przyjęcie rozporządzenia ustanawiającego wymogi dotyczące opakowań w całym cyklu ich życia. Należy zatem uchylić dyrektywę 94/62/WE.
- (139) Aby umożliwić państwom członkowskim zastosowanie niezbędnych środków administracyjnych dotyczących organizacji procedur udzielania zezwoleń przez właściwe organy, przy jednoczesnym zachowaniu ciągłości dla podmiotów gospodarczych, należy odroczyć stosowanie niniejszej dyrektywy.
- (140) Dyrektywę 94/62/WE należy uchylić z mocą od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia. Aby jednak zapewnić sprawne przejście i ciągłość do czasu przyjęcia przez Komisję nowych przepisów na mocy niniejszego rozporządzenia oraz zagwarantować ciągłość stosowania systemu zasobów własnych Unii w odniesieniu do zasobów własnych opartych na odpadach opakowaniowych z tworzyw sztucznych niepoddawanych recyklingowi, niektóre wynikające z tej dyrektywy obowiązki dotyczące etykietowania, celów recyklingu i przekazywania danych Komisji powinny pozostać przez pewien okres w mocy.
- (141) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie poprawa zrównoważenia środowiskowego opakowań oraz zapewnienie swobodnego przepływu na rynku wewnętrznym opakowań, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich skalę i skutki możliwe jest ich osiągnięcie wyłącznie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Rozdział I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejszym rozporządzeniem wprowadza się wymogi dotyczące całego cyklu życia opakowań w odniesieniu do ich zrównoważenia środowiskowego oraz etykietowania, umożliwiające wprowadzanie opakowań do obrotu, a także wymogi

dotyczące rozszerzonej odpowiedzialności producenta, zbierania, przetwarzania i recyklingu odpadów opakowaniowych.

2. Niniejsze rozporządzenie przyczynia się do sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego dzięki ujednoliceniu środków krajowych dotyczących opakowań i odpadów opakowaniowych w celu uniknięcia przeszkód w handlu, zakłóceń i ograniczenia konkurencji w Unii, przy jednoczesnym zapobieganiu niekorzystnemu wpływowi opakowań i odpadów opakowaniowych na środowisko naturalne i zdrowie ludzi lub jego zmniejszaniu, w oparciu o wysoki poziom ochrony środowiska naturalnego.
3. Niniejsze rozporządzenie przyczynia się do przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym w drodze ustanowienia środków zgodnych z hierarchią postępowania z odpadami zgodnie z art. 4 dyrektywy 2008/98/WE.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do wszystkich opakowań, niezależnie od zastosowanego materiału, oraz do wszystkich odpadów opakowaniowych, niezależnie od tego, czy odpady te są wykorzystywane lub mają swoje źródło w przemyśle, innej produkcji wyrobów, sprzedaży detalicznej lub dystrybucji, biurach, usługach czy gospodarstwach domowych.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla istniejących unijnych wymogów regulacyjnych dla opakowań, takich jak dotyczących warunków bezpieczeństwa, jakości, ochrony zdrowia oraz sanitarnych wyrobów pakowanych, a także wymogów transportowych oraz bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2008/98/WE dotyczących odpadów niebezpiecznych.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „opakowania” oznaczają wyroby z dowolnych materiałów przeznaczone do przechowywania, ochrony, obsługi, dostarczania lub prezentacji produktów i które można rozróżnić ze względu na format opakowania w zależności od ich funkcji, materiału i konstrukcji, w tym:
 - a) wyroby, które są niezbędne do zawarcia, utrzymania lub zachowania produktu przez jego cały cykl żywotności, nie będąc integralną częścią produktu, a które są przeznaczone są do wspólnego użycia, spożycia lub usunięcia wraz z produktem;
 - b) części składowe i elementy pomocnicze wyrobu, o którym mowa w lit. a), które są złączone z tym wyrobem;
 - c) elementy pomocnicze wyrobu, o którym mowa w lit. a), przyłączone bezpośrednio lub przymocowane do produktu, które spełniają funkcje opakowania, nie będąc integralną częścią produktu, a które są przeznaczone są do wspólnego użycia, spożycia lub usunięcia wraz z produktem;
 - d) wyroby zaprojektowane i przeznaczone do napełnienia w punkcie sprzedaży, o ile spełniają funkcje opakowania;

- e) wyroby jednorazowego użytku sprzedawane, wypełniane lub wytworzone i przeznaczone do napełnienia w punkcie sprzedaży, o ile spełniają funkcje opakowania;
 - f) torebki na herbatę lub kawę niezbędne do zawarcia produktu z herbaty lub kawy i przeznaczone do użycia i usunięcia wraz z produktem;
 - g) jednorazowe kapsułki z kawą lub herbatą wykorzystywane w systemach kapsułkowych, niezbędne do zawarcia kawy lub herbaty i przeznaczone do użycia i usunięcia wraz z produktem;
- 2) „opakowanie handlowe” oznacza opakowanie mające stanowić towar jednostkowy, składający się z produktów i opakowania, sprzedawany użytkownikowi końcowemu lub konsumentowi w punkcie sprzedaży;
 - 3) „opakowanie zbiorcze” oznacza opakowanie mające stanowić w punkcie sprzedaży zestaw określonej liczby towarów jednostkowych, niezależnie od tego czy są one sprzedawane w takiej postaci użytkownikowi końcowemu, czy też służą zaopatrywaniu punktów sprzedaży lub utworzeniu jednostek magazynowych lub dystrybucyjnych, oraz takie, które można zdjąć z produktu bez naruszania jego cech;
 - 4) „opakowanie transportowe” oznacza opakowanie mające ułatwić obsługę i transport pewnej liczby towarów jednostkowych lub opakowań zbiorczych, w tym opakowań dla handlu elektronicznego, ale z wyłączeniem kontenerów do transportu drogowego, kolejowego, wodnego i lotniczego, zapobiegając powstaniu uszkodzeń przy obsłudze i transporcie;
 - 5) „opakowanie dla handlu elektronicznego” oznacza opakowanie transportowe wykorzystywane do dostarczania produktów użytkownikowi końcowemu w kontekście sprzedaży przez internet lub za pośrednictwem innych środków sprzedaży na odległość;
 - 6) „udostępnienie na rynku” oznacza wszelkie dostawy opakowania na rynek Unii w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub wykorzystania w ramach działalności handlowej, za opłatą lub nieodpłatnie;
 - 7) „wprowadzenie do obrotu” oznacza udostępnienie opakowania na rynku Unii po raz pierwszy;
 - 8) „podmiot gospodarczy” oznacza wytwórców, dostawców opakowań, importerów, dystrybutorów, dystrybutorów końcowych i dostawców usług realizacji zamówień;
 - 9) „wytwórca” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która wytwarza opakowanie pod własną nazwą lub własnym znakiem towarowym lub która zleca zaprojektowanie lub wytworzenie opakowania i używa go do przechowywania, ochrony, obsługi, dostarczenia lub prezentacji produktów pod własną nazwą lub własnym znakiem towarowym, przy czym opakowanie to nie zostało wcześniej wprowadzone do obrotu;
 - 10) „producent” oznacza każdego wytwórcę, importera lub dystrybutora, który niezależnie od zastosowanej techniki sprzedaży, w tym w drodze umów zawieranych na odległość zgodnie z definicją w art. 2 pkt 7 dyrektywy 2011/83/UE, po raz pierwszy udostępnia opakowanie na terytorium państwa członkowskiego w ramach prowadzonej działalności zawodowej pod własną nazwą lub znakiem towarowym;
 - 11) „dostawca” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która dostarcza opakowanie lub materiał opakowaniowy wytwórcy, który używa tego opakowania do

przechowywania, ochrony, obsługi, dostarczenia lub prezentacji produktów pod własną nazwą lub własnym znakiem towarowym;

- 12) „importer” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w Unii i wprowadza do obrotu w Unii opakowanie lub produkt w opakowaniu pochodzące z państwa trzeciego;
- 13) „dystrybutor” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną w łańcuchu dostaw, niebędącą wytwórcą ani importerem, która udostępnia opakowanie, lub produkt w opakowaniu, na rynku;
- 14) „upoważniony przedstawiciel” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w Unii i otrzymała od wytwórcy pisemne upoważnienie do występowania w jego imieniu w zakresie określonych zadań w odniesieniu do obowiązków wytwórcy wynikających z niniejszego rozporządzenia;
- 15) „wyznaczony przedstawiciel ds. rozszerzonej odpowiedzialności producenta” oznacza osobę prawną lub fizyczną, która ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w państwie członkowskim, w którym producent po raz pierwszy udostępnia opakowanie na rynku, innym niż państwo członkowskie, w którym producent ma siedzibę, i która została wyznaczona przez producenta zgodnie z art. 8a ust. 5 akapit trzeci dyrektywy 2008/98/WE do realizacji obowiązków tego producenta wynikających z rozdziału VII niniejszego rozporządzenia;
- 16) „dystrybutor końcowy” oznacza dystrybutora, który dostarcza użytkownikowi końcowemu produkty w opakowaniu lub produkty, które można nabyć w drodze powtórnego napełnienia;
- 17) „konsument” oznacza osoby fizyczne, które działają w celach niezwiązanych z ich działalnością handlową, gospodarczą lub zawodową;
- 18) „użytkownik końcowy” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w Unii i której produkt udostępniono jako konsumentowi albo jako profesjonalnemu użytkownikowi końcowemu w ramach prowadzonej działalności przemysłowej lub zawodowej, która nie udostępnia już tego produktu na rynku w postaci jej dostarczanej;
- 19) „opakowanie kompozytowe” oznacza jednostkę opakowania składającą się z co najmniej dwóch różnych materiałów, z wyłączeniem materiałów wykorzystanych w etykietach, zamknięciach i zabezpieczeniach, które nie mogą być ręcznie oddzielone i tworzą w związku z tym jedną integralną całość;
- 20) „odpady opakowaniowe” oznaczają wszelkie opakowania lub materiały opakowaniowe objęte definicją odpadów zawartą w art. 3 dyrektywy 2008/98/WE, z wyjątkiem pozostałości powstających w procesie produkcji;
- 21) „zapobieganie powstawaniu odpadów opakowaniowych” oznacza działania, które są podejmowane zanim opakowanie lub materiał opakowaniowy stanie się odpadem opakowaniowym i które przyczyniają się do zmniejszenia ilości odpadów opakowaniowych, w związku z czym do przechowywania, ochrony, obsługi, dostarczania lub prezentowania produktów wymagana jest mniejsza ilość opakowań lub opakowania nie są wymagane;
- 22) „ponowne użycie” oznacza każde działanie polegające na ponownym wykorzystaniu opakowania wielokrotnego użytku do tego samego celu, do którego było pierwotnie przeznaczone;

- 23) „opakowanie jednorazowego użytku” oznacza opakowanie, które nie jest opakowaniem wielokrotnego użytku;
- 24) „rotacja” oznacza cykl realizowany przez opakowanie wielokrotnego użytku od momentu wprowadzenia go do obrotu wraz z produktami, które mają w nim być przechowywane, chronione, obsługiwane, dostarczane lub prezentowane, do momentu, w którym jest ono gotowe do ponownego użycia w systemie ponownego użycia, w celu jego ponownego dostarczenia użytkownikom końcowym wraz z produktami;
- 25) „podróż” oznacza przemieszczenie opakowania, od napełnienia lub załadunku do opróżnienia lub rozładunku, w ramach rotacji lub samodzielnie;
- 26) „systemy ponownego użycia” oznaczają ustalenia organizacyjne, techniczne lub finansowe, które umożliwiają ponowne użycie w systemie o obiegu zamkniętym albo w systemie o obiegu otwartym. Systemy kaucyjne, jeżeli zapewniają zbieranie opakowań w celu ponownego użycia, uznaje się za część „systemu ponownego użycia”;
- 27) „odnawianie” oznacza czynność niezbędną do przywrócenia opakowania wielokrotnego użytku do funkcjonalnego stanu w celu jego ponownego użycia;
- 28) „powtórne napełnianie” oznacza czynność, w wyniku której użytkownik końcowy napełnia swój pojemnik spełniający funkcję opakowania produktem lub kilkoma produktami oferowanymi przez dystrybutora końcowego w kontekście transakcji handlowej;
- 29) „punkt napełniania” oznacza miejsce, w którym dystrybutor końcowy oferuje użytkownikom końcowym produkty, które można nabyć w drodze powtórnego napełnienia;
- 30) „sektor HoReCa” oznacza działalność związaną z zakwaterowaniem i usługami gastronomicznymi zgodnie ze statystyczną klasyfikacją działalności gospodarczej NACE Rev. 2⁵²;
- 31) „projektowanie z myślą o recyklingu” oznacza projektowanie opakowań, w tym poszczególnych części składowych opakowania, z myślą o zapewnieniu ich zdolności do recyklingu w ramach najnowocześniejszych procesów zbierania, sortowania i recyklingu;
- 32) „poddawane recyklingowi na dużą skalę” oznacza zbierane, sortowane i poddawane recyklingowi za pomocą zainstalowanej nowoczesnej infrastruktury i procesów, obejmujące co najmniej 75 % ludności Unii, z uwzględnieniem odpadów opakowaniowych wywożonych z Unii, które spełniają wymogi przewidziane w art. 47 ust. 5;

52

[NACE Rev. 2 – statystyczna klasyfikacja działalności gospodarczej – podręczniki i wytyczne dotyczące produktów – Eurostat \(europa.eu\);](#) [działalność związana z zakwaterowaniem i usługami gastronomicznymi – NACE Rev. 2 – Statistics Explained \(europa.eu\).](#)

- 33) „kategoria opakowań” oznacza połączenie materiału i określonego projektu opakowania, które to połączenie przesądza o zdolności do recyklingu w ramach najnowocześniejszych procesów zbierania, sortowania i recyklingu oraz jest adekwatne w kontekście definicji projektowania z myślą o recyklingu;
- 34) „zintegrowana część składowa” oznacza część składową opakowania, która może być oddzielna od głównej części jednostki opakowania i może być wykonana z innego materiału, ale stanowi integralną część jednostki opakowania i jest nieodłącznie związana z jego funkcjonowaniem oraz nie musi być oddzielona od głównej części jednostki opakowania w celu spożycia produktu i jest zwykle wyrzucana w tym samym czasie co jednostka opakowania, choć niekoniecznie z wykorzystaniem tej samej drogi unieszkodliwiania;
- 35) „oddzielna część składowa” oznacza część składową opakowania, która jest oddzielna od głównej części jednostki opakowania i może być wykonana z innego materiału, wymaga całkowitego i trwałego oddzielenia od głównej jednostki opakowania w celu uzyskania dostępu do produktu i jest zwykle wyrzucana wcześniej niż jednostka opakowania i oddzielnie od niej;
- 36) „jednostka opakowania” oznacza jednostkę jako całość, łącznie z wszelkimi zintegrowanymi lub oddzielnymi częściami składowymi, które łącznie spełniają funkcje opakowania, takie jak przechowywanie, ochrona, obsługa, dostarczanie, magazynowanie, transport i prezentacja produktów, a także niezależne jednostki opakowania zbiorczego lub transportowego, w przypadku gdy są one wyrzucane przed dotarciem do punktu sprzedaży;
- 37) „innovacyjne opakowania” oznaczają formę opakowania, które jest wytwarzane przy użyciu nowych materiałów, projektu lub procesów produkcji, dzięki czemu uzyskuje się znaczną poprawę funkcji opakowania, takich jak przechowywanie, ochrona, obsługa, dostarczanie lub prezentacja produktów, oraz wyraźne korzyści dla środowiska, z wyjątkiem opakowań, które powstały w wyniku modyfikacji istniejących opakowań wyłącznie w celu poprawy prezentacji produktów i zapewnienia skuteczniejszego marketingu;
- 38) „surowce wtórne” oznaczają materiały, które zostały uzyskane w procesie recyklingu i mogą zastąpić surowce pierwotne;
- 39) „odpady pokonsumenckie tworzyw sztucznych” oznaczają odpady tworzyw sztucznych pochodzące z produktów z tworzyw sztucznych wprowadzonych do obrotu;
- 40) „opakowanie do kontaktu z produktami wrażliwymi” oznacza opakowanie przeznaczone do wykorzystania we wszystkich zastosowaniach związanych z opakowaniami objętych zakresem rozporządzeń: (WE) nr 1831/2003, (WE) nr 1935/2004, (WE) nr 767/2009, (WE) nr 2009/1223, (UE) 2017/745, (UE) 2017/746, (UE) 2019/4, (UE) 2019/6, dyrektywy 2001/83/WE lub dyrektywy 2008/68/WE;
- 41) „opakowanie kompostowalne” oznacza opakowaniowe odznaczające się taką zdolnością rozkładu fizycznego, chemicznego, termicznego lub biologicznego, która zapewni ostateczny rozkład większości gotowego kompostu na dwutlenek węgla, składniki mineralne, biomasę i wodę, zgodnie z art. 47 ust. 4, i nie utrudni selektywnej zbiórki i procesu kompostowania lub działalności, do której opakowanie jest wprowadzane w warunkach kontrolowanych przemysłowo;

- 42) „butelki jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje” oznaczają butelki na napoje wymienione w części F załącznika do dyrektywy (UE) 2019/904;
- 43) „tworzywo sztuczne” oznacza polimer w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i który może funkcjonować jako główny składnik strukturalny opakowań, z wyjątkiem polimerów naturalnych, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane;
- 44) „plastikowe torby na zakupy” oznaczają torby na zakupy, z uchwytami lub bez, wykonane z tworzywa sztucznego, które są oferowane konsumentom w punktach sprzedaży produktów;
- 45) „lekkie plastikowe torby na zakupy” oznaczają plastikowe torby na zakupy o grubości materiału poniżej 50 mikronów;
- 46) „bardzo lekkie plastikowe torby na zakupy” oznaczają plastikowe torby na zakupy o grubości materiału poniżej 15 mikronów;
- 47) „grube plastikowe torby na zakupy” oznaczają plastikowe torby na zakupy o grubości materiału od 50 do 99 mikronów;
- 48) „bardzo grube plastikowe torby na zakupy” oznaczają plastikowe torby na zakupy o grubości materiału powyżej 99 mikronów;
- 49) „pojemniki na odpady” oznaczają pojemniki, kosze i torby używane do przechowywania i zbierania odpadów;
- 50) „kaucja” oznacza stałą kwotę pieniężną, która nie jest częścią ceny zapakowanego lub napełnionego produktu i która jest pobierana od użytkownika końcowego przy zakupie takiego zapakowanego lub napełnionego produktu, objętą systemem kaucyjnym w danym państwie członkowskim i podlegającą zwrotowi, gdy użytkownik końcowy zwraca opakowanie wydane za kaucją do punktu zbierania ustanowionego w tym celu;
- 51) „systemy kaucyjny” oznacza system, w ramach którego przy zakupie zapakowanego lub napełnionego produktu objętego tym systemem od użytkownika końcowego pobierana jest kaucja, która jest mu zwracana po zwrocie opakowania wydanego za kaucją do punktu zbierania ustanowionego w tym celu;
- 52) „specyfikacja techniczna” oznacza dokument określający wymogi techniczne, które ma spełniać produkt, proces lub usługa;
- 53) „norma zharmonizowana” oznacza normę zdefiniowaną w art. 2 pkt 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1025/2012;
- 54) „ocena zgodności” oznacza proces wykazujący, czy zostały spełnione wymogi niniejszego rozporządzenia dotyczące zrównoważoności, bezpieczeństwa, etykietowania oraz wymogi informacyjne odnoszące się do opakowań;
- 55) „organizacja odpowiedzialności producenta” oznacza podmiot prawny, który organizuje pod względem finansowym lub finansowym i operacyjnym wypełnianie obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta w imieniu kilku producentów;
- 56) „cykl życia” oznacza kolejne i wzajemnie powiązane etapy, przez które przechodzi opakowanie, od nabycia surowca lub jego wytworzenia z zasobów naturalnych do ostatecznego unieszkodliwienia;

- 57) „opakowanie stwarzające ryzyko” oznacza opakowanie, które ze względu na niespełnienie wymogu określonego w niniejszym rozporządzeniu lub na podstawie niniejszego rozporządzenia, innego niż wymogi wymienione w art. 56 ust. 1, może mieć negatywny wpływ na środowisko lub inne interesy publiczne chronione tym wymogiem;
- 58) „opakowanie stwarzające poważne ryzyko” oznacza opakowanie stwarzające ryzyko, w przypadku którego na podstawie przeprowadzonej oceny uznaje się, że stopień niezgodności lub związanej z nią szkody wymaga szybkiej interwencji organów nadzoru rynku, również jeżeli skutki wystąpienia niezgodności nie są natychmiastowe;
- 59) „platforma internetowa” oznacza platformę internetową zdefiniowaną w art. 3 lit. i) rozporządzenia (UE) 2022/2065;
- 60) „odpady” oznaczają odpady zdefiniowane w art. 3 pkt 1 dyrektywy 2008/98/WE, z wyjątkiem opakowań wielokrotnego użytku przekazanych do odnowienia.

Stosuje się definicje „substancji potencjalnie niebezpiecznej” i „nośnika danych” określone w art. [2 pkt 28 i 30] rozporządzenia [w sprawie ekoprojektu dla zrównoważonych produktów].

Stosuje się definicje „gospodarowania odpadami”, „zbierania”, „selektywnej zbiórki”, „systemu rozszerzonej odpowiedzialności producenta”, „przygotowania do ponownego użycia” i „recyklingu” określone w art. 3 pkt 9, 10, 11, 21, 16 i 17 dyrektywy 2008/98/WE.

Stosuje się definicje „nadzoru rynku”, „organu nadzoru rynku”, „dostawcy usług realizacji zamówień”, „działania naprawczego”, „odzyskania produktu”, „wycofania z obrotu” i „ryzyka” określone w art. 3 pkt 3, 4, 11, 16, 22, 23 i 18 rozporządzenia (UE) 2019/1020.

Orientacyjny wykaz wyrobów objętych definicją opakowania określoną w pkt 1 znajduje się w załączniku I.

Artykuł 4 *Swobodny przepływ*

1. Opakowanie wprowadza się do obrotu wyłącznie wtedy, gdy spełnia wymogi przewidziane w niniejszym rozporządzeniu.
2. Państwa członkowskie nie mogą zabraniać, ograniczać ani utrudniać wprowadzania do obrotu opakowań spełniających wymogi w zakresie zrównoważoności określone w art. 5–10 niniejszego rozporządzenia.
3. Państwa członkowskie nie mogą zabraniać, ograniczać ani utrudniać wprowadzania do obrotu opakowań spełniających wymogi w zakresie etykietowania i wymogi informacyjne określone w art. 11 niniejszego rozporządzenia.
4. W przypadku gdy państwa członkowskie zdecydują się utrzymać lub wprowadzić krajowe wymogi w zakresie zrównoważoności lub wymogi informacyjne dodatkowe w stosunku do wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu, wymogi te nie mogą kolidować z wymogami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, a państwa członkowskie nie mogą zabraniać, ograniczać ani utrudniać wprowadzania do obrotu opakowań spełniających wymogi niniejszego rozporządzenia z powodu niespełnienia tych wymogów krajowych.
5. Oprócz wymogów dotyczących etykietowania określonych w art. 11 państwa członkowskie mogą ustanowić dalsze wymogi dotyczące oznakowania w celu

identyfikacji systemu rozszerzonej odpowiedzialności producenta lub systemu kaucyjnego innego niż system, o którym mowa w art. 44 ust. 1.

6. Państwa członkowskie nie mogą uniemożliwiać prezentacji opakowań, które nie spełniają wymogów niniejszego rozporządzenia, podczas targów, wystaw lub podobnych wydarzeń, pod warunkiem że w sposób widoczny zaznaczono, że takie opakowania nie spełniają wymogów niniejszego rozporządzenia oraz że nie są przeznaczone do sprzedaży, dopóki nie zostanie zapewniona ich zgodność z tymi wymogami.

Rozdział II

Wymogi w zakresie zrównoważoności

Artykuł 5

Wymogi dotyczące substancji w opakowaniach

1. Opakowania wytwarza się w sposób ograniczający do minimum obecność i stężenie substancji potencjalnie niebezpiecznych jako składników materiałów opakowaniowych lub jakichkolwiek części składowych opakowań, również w odniesieniu do ich występowania w emisjach oraz wszelkich wynikach gospodarowania odpadami, takich jak surowce wtórne, popioły lub inne materiały przeznaczone do ostatecznego unieszkodliwienia.
2. Bez uszczerbku dla ograniczeń dotyczących substancji chemicznych określonych w załączniku XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 lub, w stosownych przypadkach, ograniczeń i szczególnych środków prawnych odnoszących się do opakowań przeznaczonych do kontaktu z żywnością określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1935/2004 suma poziomów stężenia ołowiu, kadmu, rtęci i sześciowartościowego chromu wynikających z substancji obecnych w opakowaniach lub częściach składowych opakowania nie może przekraczać 100 mg/kg.
3. Spełnienie wymogów określonych w ust. 2 wykazuje się w dokumentacji technicznej sporządzonej zgodnie z załącznikiem VII.
4. Wymogi dotyczące zdolności do recyklingu ustanowione w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 6 ust. 5 nie ograniczają obecności substancji w opakowaniach lub częściach składowych opakowania z powodów związanych przede wszystkim z bezpieczeństwem chemicznym. W stosownych przypadkach odnoszą się one do substancji potencjalnie niebezpiecznych, które mają negatywny wpływ na ponowne użycie i recykling materiałów w opakowaniu, w którym są obecne, oraz, w stosownych przypadkach, wskazują konkretne substancje, których to dotyczy, oraz związane z nimi kryteria i ograniczenia.
5. Aby uwzględnić postęp naukowo-techniczny, Komisja może przyjmować akty delegowane zgodnie z art. 58, aby wprowadzić w niniejszym rozporządzeniu zmiany w celu:
 - a) obniżenia sumy poziomów stężenia ołowiu, kadmu, rtęci i sześciowartościowego chromu wynikających z substancji obecnych w opakowaniach lub częściach składowych opakowania, o której mowa w ust. 2;
 - b) określenia warunków, w jakich poziom stężenia, o którym mowa w ust. 2, nie ma zastosowania do materiałów poddanych recyklingowi i ogni w produktach,

które znajdują się w zamkniętym i kontrolowanym obiegu, jak również określeniu rodzajów opakowań, które są zwolnione z wymogów określonych w tym ustępie. Zastosowanie takich aktów delegowanych musi być ograniczone w czasie, a także muszą one przewidywać odpowiednie wymogi dotyczące oznakowania i wymogi informacyjne oraz zawierać wymogi dotyczące regularnej sprawozdawczości w celu zapewnienia regularnego przeglądu takiego odstępstwa.

Artykuł 6 *Opakowania nadające się do recyklingu*

1. Wszystkie opakowania muszą nadawać się do recyklingu.
2. Uznaje się, że opakowanie nadaje się do recyklingu, jeżeli spełnia następujące warunki:
 - a) zostało zaprojektowane z myślą o recyklingu;
 - b) podlega skutecznej i efektywnej zbiórce selektywnej zgodnie z art. 43 ust. 1 i 2;
 - c) podlega sortowaniu z przeznaczeniem do określonych strumieni odpadów bez wpływu na możliwość recyklingu innych strumieni odpadów;
 - d) może być poddane recyklingowi w sposób zapewniający wystarczającą jakość surowców wtórnych, aby mogły one zastąpić surowce pierwotne;
 - e) można je poddać recyklingowi na dużą skalę.

Lit. a) stosuje się od 1 stycznia 2030 r., a lit. e) stosuje się od 1 stycznia 2035 r.

3. Od 1 stycznia 2030 r. opakowania nadające się do recyklingu muszą być zgodne z kryteriami projektowania z myślą o recyklingu określonymi w aktach delegowanych przyjętych na podstawie ust. 4 oraz, od 1 stycznia 2035 r., także z wymogami dotyczącymi zdolności do recyklingu na dużą skalę określonymi w aktach delegowanych przyjętych na podstawie ust. 6. Jeżeli takie opakowania są zgodne z tymi aktami delegowanymi, uznaje się je za zgodne z ust. 2 lit. a) i e).
4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 58 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, aby ustanowić kryteria projektowania z myślą o recyklingu oraz klasy wydajności recyklingu w oparciu o kryteria i parametry wymienione w tabeli 2 w załączniku II w odniesieniu do kategorii opakowań wymienionych w tabeli 1 tego załącznika, a także przepisy dotyczące modulacji wkładów finansowych wpłacanych przez producentów w celu wypełnienia ich obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta określonych w art. 40 ust. 1, w oparciu o klasę wydajności recyklingu opakowań, a w przypadku opakowań z tworzyw sztucznych – procentową zawartość materiałów z recyklingu. Kryteria projektowania z myślą o recyklingu muszą uwzględniać najnowocześniejsze procesy zbierania, sortowania i recyklingu oraz obejmować wszystkie części składowe opakowania.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 58 w celu zmiany tabeli 1 w załączniku, aby dostosować ją postępowi naukowo-technicznemu w zakresie materiałów i projektowania produktów, infrastruktury zbierania, sortowania i recyklingu.

5. Od 1 stycznia 2030 r. opakowań nie uznaje się za nadające się do recyklingu, jeżeli odpowiadają klasie wydajności E zgodnie z kryteriami projektowania z myślą o recyklingu określonymi w akcie delegowanym przyjętym na podstawie ust. 4 w odniesieniu do kategorii opakowań, do której należy to opakowanie.
- Kryteria te opierają się co najmniej na parametrach wymienionych w tabeli 2 w załączniku II.
6. W odniesieniu do każdego rodzaju opakowania wymienionego w tabeli 1 w załączniku II Komisja ustanawia metodykę oceny, czy opakowania nadają się do recyklingu na dużą skalę. Metodyka ta opiera się co najmniej na następujących elementach:
- a) ilości opakowań wprowadzonych do obrotu w Unii jako całości i w każdym państwie członkowskim;
 - b) ilości selektywnie zebranych odpadów opakowaniowych, w podziale na materiały opakowaniowe wymienione w tabeli 1 w załączniku II, w Unii jako całości i w każdym państwie członkowskim;
 - c) współczynnikach recyklingu odpadów opakowaniowych w podziale na rodzaje opakowań wymienione w tabeli 1 w załączniku II, w całej Unii i w poszczególnych państwach członkowskich lub – w przypadku gdy takie dane dotyczące współczynników recyklingu odpadów opakowaniowych w podziale na rodzaje opakowań nie mogą być udostępnione – założeń przyjętych na podstawie średnich wskaźników strat, o których mowa w art. 47 ust. 3;
 - d) zdolności zainstalowanej infrastruktury w zakresie sortowania i recyklingu w całej Unii w odniesieniu do poszczególnych rodzajów opakowań wymienionych w tabeli 1 w załączniku II.
7. Kryteria i wymogi, o których mowa w ust. 3, określają:
- a) sposób wyrażenia wyniku oceny zdolności do recyklingu w klasach wydajności recyklingu od A do E, jak opisano w tabeli 3 w załączniku II, w oparciu o zawartość procentową jednostki opakowania, w jednostkach masy, nadającą się do recyklingu zgodnie z ust. 1;
 - b) szczegółowe kryteria projektowania z myślą o recyklingu w odniesieniu do poszczególnych materiałów opakowaniowych i kategorii opakowań wymienionych w tabeli 1 w załączniku II;
 - c) opis, w odniesieniu do poszczególnych kategorii opakowań wymienionych w tabeli 1 w załączniku II, warunków zgodności z odpowiednimi klasami wydajności;
 - d) modulację wkładów finansowych wpłacanych przez producentów w celu wypełnienia spoczywających na nich obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, o których mowa w art. 40, w oparciu o klasę wydajności opakowań;
 - e) sposób oceny zdolności do recyklingu na dużą skalę w odniesieniu do poszczególnych kategorii opakowań wymienionych w tabeli 1 w załączniku II, w celu ustalenia zaktualizowanych klas wydajności recyklingu na okres od 2035 r.

8. Spełnienie wymogów określonych w ust. 2 i 3 wykazuje się w dokumentacji technicznej dotyczącej opakowań sporządzonej zgodnie z załącznikiem VII.
- W przypadku gdy jednostka opakowania zawiera zintegrowane części składowe, ocena zgodności z kryteriami projektowania z myślą o recyklingu oraz z wymogami dotyczącymi zdolności do recyklingu na dużą skalę obejmuje wszystkie zintegrowane części składowe.
- W przypadku gdy jednostka opakowania zawiera oddzielne części składowe, ocena zgodności z wymogami projektowania z myślą o recyklingu oraz wymogami dotyczącymi zdolności do recyklingu na dużą skalę obejmuje wszystkie oddzielane części składowe.
- Wszystkie części składowe jednostki opakowania muszą być kompatybilne z najnowocześniejszymi procesami zbierania, sortowania i recyklingu i nie mogą ograniczać zdolności głównej części jednostki opakowania do recyklingu.
9. Od 1 stycznia 2030 r. i na zasadzie odstępstwa od ust. 2 i 3 innowacyjne opakowania mogą być wprowadzane do obrotu na okres maksymalnie 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zostały wprowadzone do obrotu.
- W przypadku stosowania tego odstępstwa do innowacyjnego opakowania dołącza się dokumentację techniczną, o której mowa w załączniku VII, wykazującą jego innowacyjny charakter i zgodność z definicją zawartą w art. 3 pkt 34 niniejszego rozporządzenia.
- Po upływie okresu, o którym mowa w akapicie pierwszym, do opakowania dołącza się dokumentację techniczną, o której mowa w ust. 8.
10. Do 31 grudnia 2034 r. niniejszy artykuł nie ma zastosowania do:
- a) opakowań bezpośrednich zdefiniowanych w art. 1 pkt 23 dyrektywy 2001/83/WE i w art. 4 pkt 25 rozporządzenia (UE) 2019/6;
 - b) opakowań z tworzyw sztucznych do kontaktu z produktami wrażliwymi stosowanych jako opakowanie wyrobów medycznych objętych rozporządzeniem (UE) 2017/745;
 - c) opakowań z tworzyw sztucznych do kontaktu z produktami wrażliwymi stosowanych jako opakowanie wyrobów medycznych do diagnostyki *in vitro* objętych rozporządzeniem (UE) 2017/746.
11. Wkłady finansowe wpłacane przez producentów w celu wypełnienia spoczywających na nich obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, o których mowa w art. 40, moduluje się na podstawie klasy wydajności recyklingu określonej zgodnie z aktami delegowanymi, o których mowa w ust. 4 i 6 niniejszego artykułu, a w odniesieniu do opakowań z tworzyw sztucznych – również zgodnie z art. 7 ust. 6.

Artykuł 7

Minimalna zawartość materiałów z recyklingu w opakowaniach z tworzyw sztucznych

1. Od 1 stycznia 2030 r. część z tworzyw sztucznych w opakowaniach musi mieć następującą minimalną zawartość procentową materiałów z recyklingu odzyskanych z odpadów pokonsumenckich tworzyw sztucznych na jednostkę opakowania:
- a) 30 % w przypadku opakowań do kontaktu z produktami wrażliwymi wykonanych z politereftalanu etylenu jako głównego składnika;

- b) 10 % w przypadku opakowań do kontaktu z produktami wrażliwymi wykonanych z materiałów z tworzyw sztucznych innych niż politereftalan etylen, z wyjątkiem butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje;
 - c) 30 % w przypadku butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje;
 - d) 35 % w przypadku opakowań innych niż te, o których mowa w lit. a), b) i c).
2. Od 1 stycznia 2040 r. część z tworzyw sztucznych w opakowaniach musi mieć następującą minimalną zawartość procentową materiałów z recyklingu odzyskanych z odpadów pokonsumenckich tworzyw sztucznych na jednostkę opakowania:
- a) 50 % w przypadku opakowań z tworzyw sztucznych do kontaktu z produktami wrażliwymi, z wyjątkiem butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje;
 - b) 65 % w przypadku butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje;
 - c) 65 % w przypadku opakowań z tworzyw sztucznych innych niż te, o których mowa w lit. a) i b).
3. Ust. 1 i 2 nie stosuje się do:
- a) opakowań bezpośrednich zdefiniowanych w art. 1 pkt 23 dyrektywy 2001/83/WE i w art. 4 pkt 25 rozporządzenia (UE) 2019/6;
 - b) opakowań z tworzyw sztucznych do kontaktu z produktami wrażliwymi stosowanych jako opakowanie wyrobów medycznych objętych rozporządzeniem (UE) 2017/745;
 - c) opakowań z tworzyw sztucznych do kontaktu z produktami wrażliwymi stosowanych jako opakowanie wyrobów medycznych do diagnostyki *in vitro* objętych rozporządzeniem (UE) 2017/746;
 - d) opakowań zewnętrznych zdefiniowanych w art. 1 pkt 24 dyrektywy 2001/83/WE i w art. 4 pkt 26 rozporządzenia (UE) 2019/6, w przypadkach, w których takie opakowania są niezbędne do spełnienia szczególnych wymogów w celu zachowania jakości produktu leczniczego.
4. Ust. 1 i 2 nie stosuje się do kompostowalnych opakowań z tworzyw sztucznych.
5. Spełnienie wymogów określonych w ust. 1 i 3 wykazuje się w informacjach technicznych dotyczących opakowań, o których mowa w załączniku VII.
6. Do 1 stycznia 2030 r. wkłady finansowe wnoszone przez producentów w celu wypełnienia spoczywających na nich obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta określonych w art. 40 moduluje się na podstawie procentowej zawartości materiałów z recyklingu wykorzystanych w opakowaniu.
7. Do 31 grudnia 2026 r. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów wykonawczych ustanawiających metodykę obliczania i weryfikacji procentowej zawartości materiałów z recyklingu odzyskanej z odpadów pokonsumenckich tworzyw sztucznych w przeliczeniu na jednostkę opakowania z tworzyw sztucznych oraz format dokumentacji technicznej, o której mowa w załączniku VII. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 59 ust. 3.

8. Od 1 stycznia 2029 r. obliczanie i weryfikacja procentowej zawartości materiałów z recyklingu w opakowaniach zgodnie z ust. 1 muszą być zgodne z przepisami określonymi w akcie wykonawczym, o którym mowa w ust. 7.
9. Do 1 stycznia 2028 r. Komisja musi ocenić potrzebę wprowadzenia odstępstw od minimalnej zawartości procentowej określonej w ust. 1 lit. b) i d) w odniesieniu do określonych opakowań z tworzyw sztucznych lub potrzebę zmiany odstępstwa ustanowionego w ust. 3 w odniesieniu do określonych opakowań z tworzyw sztucznych.

W oparciu o tę ocenę Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 58 w celu zmiany rozporządzenia, aby:

- a) wprowadzić odstępstwa dotyczące zakresu, terminu lub poziomu minimalnej zawartości procentowej określonej w ust. 1 lit. b) i d) w odniesieniu do określonych opakowań z tworzyw sztucznych oraz, w stosownych przypadkach
- b) zmienić odstępstwa ustanowione w ust. 3,

w przypadku gdy odpowiednie technologie recyklingu opakowań z tworzyw sztucznych nie są dostępne, ponieważ nie są dozwolone na mocy odpowiednich przepisów unijnych lub nie są w wystarczającym stopniu zainstalowane w praktyce.

10. W przypadku gdy jest to uzasadnione brakiem dostępności lub nadmiernymi cenami określonych tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, co może mieć niekorzystny wpływ na zdrowie ludzi lub zwierząt, bezpieczeństwo dostaw żywności lub środowisko, nadmiernie utrudniając przestrzeganie wymogów dotyczących minimalnej procentowej zawartości materiałów z recyklingu określonych w ust. 1 i 2, Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego zgodnie z art. 58 w celu zmiany ust. 1 i 2 w drodze odpowiedniego dostosowania minimalnych zawartości procentowych. Przy ocenie uzasadnienia takiego dostosowania Komisja ocenia wnioski osób fizycznych lub prawnych, do których to wniosków należy dołączyć odpowiednie informacje i dane dotyczące sytuacji rynkowej w zakresie tych odpadów pokonsumenckich tworzyw sztucznych oraz najlepsze dostępne dowody dotyczące odnośnych zagrożeń dla zdrowia ludzi lub zwierząt, bezpieczeństwa dostaw żywności lub środowiska.
11. Do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 8 lat od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r. Komisja dokonuje przeglądu sytuacji w zakresie stosowania materiałów opakowaniowych pochodzących z recyklingu w opakowaniach innych niż tworzywa sztuczne i na tej podstawie ocenia stosowność ustanowienia środków lub celów dotyczących zwiększenia wykorzystania materiałów z recyklingu w takich innych opakowaniach, i w razie potrzeby przedstawia wniosek ustawodawczy.

Artykuł 8

Opakowania kompostowalne

1. Do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r. opakowania, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. f) i g), przyklepne etykiety przyklepione do owoców i warzyw oraz bardzo lekkie

plastikowe torby na zakupy muszą być kompostowalne w warunkach kontrolowanych przemysłowo w zakładach przetwarzania bioodpadów.

2. W przypadku gdy dostępne są odpowiednie systemy zbierania odpadów i infrastruktura przetwarzania odpadów w celu zapewnienia, aby opakowania, o których mowa w ust. 1, trafiały do strumienia gospodarowania odpadami organicznymi, państwa członkowskie są uprawnione do wprowadzenia wymogu, aby lekkie plastikowe torby na zakupy były udostępniane na ich rynku po raz pierwszy tylko wtedy, gdy można wykazać, że te lekkie plastikowe torby na zakupy zostały całkowicie wyprodukowane z biodegradowalnych polimerów tworzyw sztucznych, które są kompostowalne w warunkach kontrolowanych przemysłowo.
3. Do dnia [*Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia*] r. opakowania inne niż te, o których mowa w ust. 1 i 2, w tym opakowania wykonane z biodegradowalnych polimerów tworzyw sztucznych, muszą umożliwiać recykling materiałowy bez wpływu na zdolność innych strumieni odpadów do recyklingu.
4. Spełnienie wymogów określonych w ust. 1–3 wykazuje się w informacjach technicznych dotyczących opakowań, o których mowa w załączniku VII.
5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 58 w celu zmiany ust. 1 i 2 niniejszego artykułu poprzez dodanie innych rodzajów opakowań do rodzajów opakowań objętych tymi ustępami, jeżeli jest to uzasadnione i właściwe ze względu na zmiany technologiczne i regulacyjne mające wpływ na unieszkodliwianie opakowań kompostowalnych oraz z zastrzeżeniem spełnienia warunków określonych w załączniku III.

Artykuł 9

Minimalizowanie ilości stosowanych opakowań

1. Opakowanie musi być zaprojektowane w taki sposób, aby jego masa i objętość były ograniczone do minimum niezbędnego do zapewnienia jego funkcjonalności, z uwzględnieniem materiału, z którego jest ono wykonane.
2. Nie można wprowadzać do obrotu opakowań, które nie są niezbędne w celu spełnienia któregośkolwiek z kryteriów wydajności określonych w załączniku IV, ani opakowań o właściwościach, które mają jedynie na celu zwiększenie postrzeganej objętości produktu, w tym zawierających podwójne ścianki, fałszywe dna i zbędne warstwy, chyba że projekt opakowania podlega wymogom dotyczącym chronionych oznaczeń geograficznych na mocy przepisów Unii.
3. Pustą przestrzeń należy ograniczyć do minimum niezbędnego do zapewnienia funkcjonalności opakowania w następujący sposób:
 - a) w przypadku opakowań handlowych – w stosunku do całkowitej objętości produktu w opakowaniu i jego właściwości;
 - b) w przypadku opakowań zbiorczych i transportowych, w tym opakowań dla handlu elektronicznego – w stosunku do całkowitej ilości produktów zapakowanych zbiorczo lub transportowanych oraz ich opakowań handlowych.

Do celów oceny zgodności z niniejszym ustępem za pustą przestrzeń uznaje się przestrzeń wypełnioną ścinkami papieru, wypełniaczami powietrznymi, folią bąbelkową, wypełniaczami gąbkowymi, wypełniaczami piankowymi, wełną

drzewną, polistyrenem, chipsami styropianowymi lub innymi materiałami wypełniającymi.

4. Spełnienie wymogów określonych w ust. 1 i 2 wykazuje się w dokumentacji technicznej, o której mowa w załączniku VII i która musi zawierać następujące elementy:

- a) wyjaśnienie specyfikacji technicznych, norm i warunków stosowanych do oceny opakowania pod kątem kryteriów wydajności i metodyki określonych w załączniku IV;
- b) określenie wymogów dotyczących projektu, uniemożliwiających dalsze ograniczenie masy lub objętości opakowania, w odniesieniu do każdego z kryteriów wydajności;
- c) wszelkie wyniki badań, badania lub inne istotne źródła wykorzystane do oceny minimalnej koniecznej objętości lub masy opakowania.

W przypadku opakowań wielokrotnego użytku w ocenie spełnienia wymogów określonych w ust. 1 uwzględnia się funkcję opakowań wielokrotnego użytku, o których mowa w art. 10.

Artykuł 10

Opakowania wielokrotnego użytku

1. Opakowanie uznaje się za opakowanie wielokrotnego użytku, jeżeli spełnia następujące warunki:

- a) jest przeznaczone do ponownego użycia lub powtórnego napełnienia, zaprojektowane i wprowadzane do obrotu z myślą o ponownym użyciu lub powtórnym napełnianiu;
- b) zostało przeznaczone do osiągnięcia jak największej liczby podróży lub rotacji przy normalnie łatwych do przewidzenia warunkach zastosowania i zostało zaprojektowane w tym celu;
- c) można je opróżnić lub rozładować bez uszkodzenia opakowania uniemożliwiającego jego ponowne użycie;
- d) można je opróżnić, rozładować, powtórnie napełnić lub załadować przy jednoczesnym zapewnieniu zgodności z mającymi zastosowanie wymogami bezpieczeństwa i higieny;
- e) można je poddać odnowieniu zgodnie z częścią B załącznika VI przy jednoczesnym zachowaniu jego zdolności do pełnienia zamierzonej funkcji;
- f) można je opróżnić, rozładować, powtórnie napełnić lub załadować, przy zachowaniu jakości i bezpieczeństwa produktu w opakowaniu oraz zapewnieniu możliwości umieszczenia etykiety oraz informacji o właściwościach tego produktu, w tym na samym opakowaniu, z uwzględnieniem wszelkich istotnych instrukcji i informacji służących zapewnieniu bezpieczeństwa, odpowiedniego użycia, identyfikowalności i okresu trwałości produktu;

- g) można je opróżnić, rozładować, powtórnie napełnić lub załadować bez ryzyka dla zdrowia i bezpieczeństwa osób odpowiedzialnych za przeprowadzenie tych czynności;
 - h) gdy stanie się odpadem, spełnia szczególne wymagania dotyczące opakowań nadających się do recyklingu określone w art. 6.
2. Spełnienie wymogów określonych w ust. 1 wykazuje się w informacjach technicznych dotyczących opakowań, o których mowa w załączniku VII.

Rozdział III

Wymogi dotyczące etykietowania i oznakowania oraz wymogi informacyjne

Artykuł 11 *Etykietowanie opakowań*

1. Od dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 42 miesiące od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r. opakowania muszą być oznakowane etykietą zawierającą informacje o składzie materiałowym. Obowiązek ten nie ma zastosowania do opakowań transportowych. Ma on jednak zastosowanie do opakowań dla handlu elektronicznego.
- Na opakowaniach objętych systemem kaucyjnym, o których mowa w art. 44 ust. 1, oprócz etykiety, o której mowa w akapicie pierwszym, umieszcza się zharmonizowaną etykietę ustanowioną w odpowiednim akcie wykonawczym przyjętym na podstawie ust. 5.
2. Od dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 48 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r. opakowania muszą posiadać etykietę z informacją o przydatności do ponownego użycia opakowania oraz kod QR lub inny rodzaj cyfrowego nośnika danych, który zawiera dalsze informacje na temat przydatności do ponownego użycia opakowania, w tym na temat dostępności systemu ponownego użycia i punktów zbierania, oraz który ułatwia śledzenie opakowania i obliczenie liczby podróży i rotacji. Ponadto opakowania handlowe wielokrotnego użytku należy wyraźnie oznaczyć i odróżnić od opakowań jednorazowego użytku w punkcie sprzedaży.
3. W przypadku gdy jednostka opakowania objętego art. 7 jest oznakowana etykietą zawierającą informacje na temat zawartości materiałów z recyklingu, etykieta ta musi być zgodna ze specyfikacjami określonymi w odpowiednim akcie wykonawczym przyjętym na podstawie art. 11 ust. 5 i opierać się na metodyce zgodnej z art. 7 ust. 7. W przypadku gdy opakowanie z tworzyw sztucznych jest oznakowane etykietą zawierającą informacje na temat zawartości biopochodnych tworzyw sztucznych, etykieta ta musi być zgodna ze specyfikacjami określonymi w odpowiednim akcie wykonawczym przyjętym na podstawie art. 11 ust. 5.
4. Etykiety, o których mowa w ust. 1–3, oraz kod QR lub inny rodzaj cyfrowego nośnika danych, o którym mowa w ust. 2, umieszcza się, drukuje lub graweruje na opakowaniu w sposób wyraźny, czytelny i nieusuwalny. W przypadku gdy nie jest to możliwe lub nie jest to uzasadnione z uwagi na charakter i rozmiar opakowania, etykiety umieszcza się na opakowaniu zbiorczym.

W przypadku gdy w przepisach Unii określono wymóg, aby informacje na temat produktu w opakowaniu były przekazywane za pośrednictwem nośnika danych, do przekazywania informacji wymaganych zarówno w odniesieniu do produktu w opakowaniu, jak i opakowania stosuje się jeden nośnik danych.

5. Do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu ustanowienia zharmonizowanej etykiety i zharmonizowanych specyfikacji dotyczących wymogów i formatów w zakresie etykietowania opakowań, o których mowa w ust. 1–3, oraz etykietowania pojemników na odpady, o których mowa w art. 12. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 59 ust. 3.
6. Do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 24 miesiące od daty wejścia niniejszego rozporządzenia w życie] r. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu ustanowienia metodyki określania składu materiałowego opakowań, o którym mowa w ust. 1, za pomocą technologii znakowania cyfrowego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 59 ust. 3.
7. Bez uszczerbku dla wymogów dotyczących innych zharmonizowanych etykiet UE, podmioty gospodarcze nie mogą dostarczać ani eksponować etykiet, oznaczeń, symboli lub napisów, które mogłyby wprowadzać w błąd lub dezorientować konsumentów lub innych użytkowników końcowych w odniesieniu do wymogów w zakresie zrównoważoności opakowań, innych właściwości opakowań lub możliwości gospodarowania odpadami opakowaniowymi, w odniesieniu do których w niniejszym rozporządzeniu określono wymogi dotyczące zharmonizowanego etykietowania.
8. Opakowania objęte systemem rozszerzonej odpowiedzialności producenta lub systemem kaucyjnym innym niż ten, o którym mowa w art. 44 ust. 1, mogą być oznaczane za pomocą odpowiedniego symbolu na całym terytorium, na którym stosuje się ten system. Symbol ten musi być zrozumiały i jednoznaczny dla konsumentów lub użytkowników oraz nie może wprowadzać ich w błąd, jeżeli chodzi o zdolność opakowania do recyklingu lub jego przydatność do ponownego użycia.

Artykuł 12

Etykietowanie pojemników na odpady do zbierania odpadów opakowaniowych

Do 1 stycznia 2028 r. na wszystkich pojemnikach na odpady przeznaczonych do zbierania odpadów opakowaniowych umieszcza się, drukuje lub graweruje w sposób widoczny, czytelny i trwały etykiety umożliwiające selektywną zbiórkę każdej frakcji materiałowej odpadów opakowaniowych przeznaczonej do wyrzucenia do oddzielnych pojemników.

Rozdział IV

Obowiązki podmiotów gospodarczych inne niż obowiązki przewidziane w rozdziale V i rozdziale VII

Artykuł 13 *Obowiązki wytwórców*

1. Przy wprowadzaniu opakowań do obrotu wytwórcy zapewniają, aby opakowanie spełniało następujące wymogi:
 - a) zaprojektowano je i wytworzono zgodnie z mającymi zastosowanie wymogami określonymi w art. 5–10;
 - b) opatrzono je etykietą zgodnie z mającymi zastosowanie wymogami określonymi w art. 11.
2. Przed wprowadzeniem opakowania do obrotu wytwórcy przeprowadzają odpowiednią procedurę oceny zgodności, o której mowa w art. 33, lub zlecają jej przeprowadzenie w ich imieniu, oraz sporządzają dokumentację techniczną, o której mowa w załączniku VII.

Jeżeli odpowiednia procedura oceny zgodności, o której mowa w art. 33, wykazała, że opakowanie spełnia obowiązujące wymogi, wytwórcy sporządzają deklarację zgodności UE zgodnie z art. 34.
3. Wytwórcy przechowują dokumentację techniczną, o której mowa w załączniku VII, oraz deklarację zgodności UE przez okres 10 lat od chwili wprowadzenia opakowania do obrotu.
4. Wytwórcy zapewniają stosowanie procedur mających na celu zapewnienie zgodności produkcji seryjnej opakowania z niniejszym rozporządzeniem. Wytwórcy są zobowiązani odpowiednio uwzględnić zmiany w projekcie opakowania lub jego właściwościach, jak również zmiany w normach zharmonizowanych, wspólnych specyfikacjach i innych specyfikacjach technicznych, przez odniesienie do których stwierdza się zgodność lub przez zastosowanie których weryfikuje się jego zgodność. W przypadku gdy wytwórcy stwierdzą, że zachowanie zgodności opakowania może być naruszone, przeprowadzają ponowną ocenę zgodnie z procedurą oceny zgodności określoną w art. 33 i załączniku VII lub zlecają jej przeprowadzenie w ich imieniu.
5. Wytwórcy są zobowiązani zapewnić, aby opakowania były opatrzone numerem rodzaju, partii lub numerem seryjnym bądź innym elementem umożliwiającym ich identyfikację, a w przypadku gdy wielkość lub charakter opakowania to uniemożliwiają – aby wymagane informacje były umieszczone w dokumencie załączonym do produktu w opakowaniu.
6. Wytwórcy podają na opakowaniu lub kodzie QR, lub innym nośniku danych swoją nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy oraz adres pocztowy, a także – o ile są dostępne – środki komunikacji elektronicznej, za pomocą których można się z nim skontaktować. Jeżeli nie jest to możliwe, wymagane informacje podaje się w ramach informacji dostępnych za pomocą kodu QR, o którym mowa w art. 11 ust. 2, lub nośnika danych, o którym mowa w art. 11 ust. 4, lub w dokumencie załączonym do produktu w opakowaniu. Adres pocztowy

wskazuje pojedynczy punkt, w którym można skontaktować się z wytwórcą. Takie informacje są jasne, zrozumiałe i czytelne.

7. Wytwórcy zapewniają, aby informacje dostarczane zgodnie z ust. 5 i 6 były jasne, zrozumiałe i czytelne oraz aby nie zastępowały i nie zasłaniały informacji wymaganych na mocy innych przepisów Unii dotyczących etykietowania produktu w opakowaniu, ani nie mogły być z nimi pomyłone.
8. Wytwórcy, którzy uznają lub mają podstawy, by uważać, że wprowadzone przez nich do obrotu opakowania są niezgodne z co najmniej jednym z mających zastosowanie wymogów określonych w art. 5–11, niezwłocznie podejmują działania naprawcze niezbędne do zapewnienia zgodności opakowań, ich wycofania z obrotu lub odzyskania, stosownie do okoliczności. Wytwórcy niezwłocznie informują organ nadzoru rynku państwa członkowskiego, w którym opakowanie zostało udostępnione, o podejrzewanej niezgodności oraz o wszelkich podjętych działaniach naprawczych.
9. Wytwórcy – na uzasadniony wniosek organu krajowego – dostarczają wszelkie informacje i wszelką dokumentację niezbędne do wykazania zgodności opakowań, w tym dokumentację techniczną w języku lub językach łatwo zrozumiałych dla tego organu. Wspomniane informacje i wspomniana dokumentacja są dostarczane w formie papierowej albo elektronicznej. Odpowiednie dokumenty są udostępniane w ciągu 10 dni od otrzymania wniosku od organu krajowego. Wytwórcy współpracują z organem krajowym w zakresie działań podjętych w celu zaradzenia wszelkim przypadkom niezgodności z wymogami określonymi w art. 5–10.

Artykuł 14

Obowiązki informacyjne dostawców opakowań lub materiałów opakowaniowych

1. Każdy dostawca opakowań lub materiałów opakowaniowych dostarcza wytwórcy wszelkie informacje i dokumentację niezbędne do wykazania przez wytwórcę zgodności opakowania i materiałów opakowaniowych z niniejszym rozporządzeniem, w tym dokumentację techniczną, o której mowa w załączniku VII i wymaganą na mocy art. 5–10, w języku lub językach łatwo zrozumiałych dla wytwórcy. Wspomniane informacje i wspomniana dokumentacja są dostarczane w formie papierowej albo elektronicznej.
2. W stosownych przypadkach dokumentacja i informacje przewidziane w przepisach mających zastosowanie do opakowań do kontaktu z produktami wrażliwymi stanowią część informacji i dokumentacji, które należy przekazać wytwórcy zgodnie z ust. 1.

Artykuł 15

Obowiązki upoważnionego przedstawiciela

1. Wytwórca może, na podstawie pisemnego upoważnienia, wyznaczyć upoważnionego przedstawiciela.

Obowiązki określone w art. 13 ust. 1 oraz obowiązek sporządzenia dokumentacji technicznej, o której mowa w załączniku VII i która jest wymagana na podstawie art. 5–10, nie wchodzą w zakres pełnomocnictwa upoważnionego przedstawiciela.

2. Upoważniony przedstawiciel wykonuje zadania określone w upoważnieniu otrzymanym od wytwórcy. Upoważnienie umożliwia upoważnionemu przedstawicielowi co najmniej:
 - a) przechowywanie deklaracji zgodności UE i dokumentacji technicznej do dyspozycji krajowych organów nadzoru rynku przez okres 10 lat od chwili wprowadzenia opakowań do obrotu;
 - b) na wniosek organów krajowych, współpracowanie z nimi we wszelkich działaniach podjętych w celu usunięcia niezgodności opakowania objętego upoważnieniem upoważnionego przedstawiciela;
 - c) na uzasadniony wniosek organu krajowego – przedstawienie temu organowi w języku lub językach łatwo dla niego zrozumiałych wszelkich informacji i wszelkiej dokumentacji niezbędnych do wykazania zgodności opakowań;
 - d) na wniosek właściwego organu krajowego – udostępnianie odpowiednich dokumentów w ciągu 10 dni od otrzymania takiego wniosku;
 - e) wypowiedzenie upoważnienia, jeżeli wytwórca działa w sposób sprzeczny z jego obowiązkami wynikającymi z niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 16 *Obowiązki importerów*

1. Importerzy wprowadzają do obrotu wyłącznie opakowania zgodne z wymogami określonymi w art. 5–11.
2. Przed wprowadzeniem opakowania do obrotu importerzy dopilnowują, aby:
 - a) wytwórca przeprowadził odpowiednią procedurę oceny zgodności, o której mowa w art. 33, oraz sporządził dokumentację techniczną, o której mowa w załączniku VII i która jest wymagana na podstawie art. 5–10;
 - b) na opakowaniu umieszczono etykietę zgodnie z art. 11;
 - c) do opakowania dołączono wymagane dokumenty;
 - d) wytwórca spełnił wymogi określone w art. 13 ust. 5 i 6.

W przypadku gdy importer uznaje lub ma powody, by uważać, że opakowanie nie spełnia mających zastosowanie wymogów określonych w art. 5–11, nie wprowadza tego opakowania do obrotu, dopóki nie zostanie zapewniona zgodność.

3. Importerzy podają na opakowaniu swoją nazwę, zarejestrowaną nazwę handlową lub zarejestrowany znak towarowy oraz adres pocztowy, a także – o ile są dostępne – środki komunikacji elektronicznej, za pomocą których można się z nim skontaktować. Jeżeli nie jest to możliwe, wymagane informacje podaje się za pośrednictwem nośnika danych lub w dokumencie załączonym do produktu w opakowaniu. Dane kontaktowe są jasne, zrozumiałe i czytelne.
4. Importerzy zapewniają, aby informacje dostarczane zgodnie z ust. 3 były jasne, zrozumiałe i czytelne oraz aby nie zastępowały i nie zasłaniały informacji wymaganych na mocy innych przepisów Unii dotyczących etykietowania produktu w opakowaniu, ani nie mogły być z nimi pomyłone.
5. Importerzy zapewniają, aby w czasie, w którym ponoszą odpowiedzialność za opakowanie, warunki jego przechowywania lub transportu nie wpływały negatywnie na jego zgodność z mającymi zastosowanie wymogami określonymi w art. 5–11.

6. Importerzy, którzy uznają lub mają podstawy, by uważać, że wprowadzone przez nich do obrotu opakowania są niezgodne z mającymi zastosowanie wymogami określonymi w art. 5–11, niezwłocznie podejmują działania naprawcze niezbędne do zapewnienia zgodności opakowań, ich wycofania z obrotu lub odzyskania, stosownie do okoliczności.
7. Importerzy niezwłocznie informują organy nadzoru rynku państw członkowskich, w których opakowania zostały udostępnione, o podejrzewanej niezgodności oraz o wszelkich podjętych działaniach naprawczych.
8. Importerzy przechowują kopię deklaracji zgodności UE do dyspozycji organów nadzoru rynku przez 10 lat po wprowadzeniu opakowania do obrotu oraz zapewniają, by dokumentacja techniczna, o której mowa w załączniku VII i która jest wymagana na podstawie art. 5–10, była dostępna do dyspozycji tych organów na ich wniosek.
9. Importerzy – na uzasadniony wniosek organu krajowego – dostarczają wszelkie informacje i wszelką dokumentację niezbędną do wykazania zgodności opakowań, w tym dokumentację techniczną, z mającymi zastosowanie wymogami określonymi w art. 5–11, w języku lub językach łatwo zrozumiałych dla tego organu. Wspomniane informacje i wspomniana dokumentacja są dostarczane w formie papierowej albo elektronicznej. Odpowiednie dokumenty są udostępniane w ciągu 10 dni od otrzymania wniosku od organu krajowego.
10. Importerzy współpracują z właściwym organem krajowym w zakresie działań podjętych w celu zaradzenia wszelkim przypadkom niezgodności z wymogami określonymi w art. 5–11.

Artykuł 17 *Obowiązki dystrybutorów*

1. Przy udostępnianiu opakowań na rynku dystrybutorzy działają z należytą starannością w odniesieniu do wymagań niniejszego rozporządzenia.
2. Przed udostępnieniem opakowań na rynku dystrybutorzy sprawdzają następujące elementy:
 - a) czy producent, który podlega obowiązkom w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta za opakowanie, jest zarejestrowany w rejestrze producentów, o którym mowa w art. 40;
 - b) czy na opakowaniach umieszczono etykiety zgodnie z art. 11;
 - c) czy wytwórca i importer spełnili wymogi określone, odpowiednio, w art. 13 ust. 5 i 6 oraz art. 16 ust. 3.
3. W przypadku gdy dystrybutor przed udostępnieniem opakowań na rynku uznaje lub ma powody, by uważać, że opakowania nie spełniają wymogów określonych w art. 5–11, lub że wytwórca nie spełnia tych wymogów, dystrybutor nie udostępnia tych opakowań na rynku, dopóki ich zgodność nie zostanie zapewniona lub dopóki wytwórca nie spełni tych wymogów.

Dystrybutorzy zapewniają, aby w czasie, w którym ponoszą odpowiedzialność za opakowanie, warunki jego przechowywania lub transportu nie wpływały negatywnie na jego zgodność z wymogami określonymi w art. 5–11.

4. Dystrybutorzy, którzy uznają lub mają podstawy, by uważać, że opakowania udostępnione przez nich na rynku wraz z produktami w opakowaniu są niezgodne z mającymi zastosowanie wymogami określonymi w art. 5–11, dopilnowują, aby podjęte zostały działania naprawcze niezbędne do zapewnienia zgodności opakowań, ich wycofania z obrotu lub odzyskania, stosownie do okoliczności.

Dystrybutorzy niezwłocznie informują organy nadzoru rynku państw członkowskich, w których opakowania zostały udostępnione, o podejrzewanej niezgodności oraz o wszelkich podjętych działaniach naprawczych.

5. Dystrybutorzy – na uzasadniony wniosek organu krajowego – dostarczają wszelkie informacje i wszelką dokumentację, do których mają dostęp i które są istotne z punktu widzenia wykazania zgodności opakowania z mającymi zastosowanie wymogami określonymi w art. 5–11, w języku lub językach łatwo zrozumiałych dla tego organu. Wspomniane informacje i wspomniana dokumentacja są dostarczane w formie papierowej lub elektronicznej.

Dystrybutorzy współpracują z organem krajowym w zakresie działań podjętych w celu zaradzenia wszelkim przypadkom niezgodności z wymogami określonymi w art. 5–11.

Artykuł 18

Obowiązki dostawców usług realizacji zamówień

Dostawcy usług realizacji zamówień zapewniają, aby warunki w czasie magazynowania, obsługi i pakowania, adresowania lub wysyłki obsługiwanych przez nich opakowań nie wpływały negatywnie na zgodność opakowań z wymogami określonymi w art. 5–11.

Artykuł 19

Przypadki, w których obowiązki wytwórców dotyczą importerów i dystrybutorów

Jeżeli importer lub dystrybutor wprowadza opakowania do obrotu pod własną nazwą lub znakiem towarowym albo modyfikuje opakowania już znajdujące się w obrocie w sposób, który może mieć wpływ na ich zgodność z wymogami niniejszego rozporządzenia, do celów niniejszego rozporządzenia jest uważany za wytwórcę i w konsekwencji podlega obowiązkom wytwórcy określonym w art. 14.

Artykuł 20

Identyfikacja podmiotów gospodarczych

1. Na wniosek organów nadzoru rynku podmioty gospodarcze przekazują im informacje dotyczące następujących kwestii:
 - a) tożsamości każdego podmiotu gospodarczego, który dostarczył im opakowania;
 - b) tożsamości każdego podmiotu gospodarczego, któremu dostarczyły one opakowania.
2. Podmioty gospodarcze muszą być w stanie przekazać informacje, o których mowa w ust. 1, przez 10 lat od dostarczenia im opakowań oraz przez 10 lat od dostarczenia opakowań przez nie.

Artykuł 21
Obowiązek związany z nadmiarem opakowań

1. Podmioty gospodarcze, które dostarczają produkty dystrybutorowi końcowemu lub użytkownikowi końcowemu w opakowaniu zbiorczym, opakowaniu transportowym lub opakowaniu dla handlu elektronicznego, zapewniają, aby współczynnik pustej przestrzeni wynosił maksymalnie 40 %.
2. Do celów tego obliczenia:
 - a) pusta przestrzeń oznacza różnicę między całkowitą objętością opakowania zbiorczego, opakowania transportowego lub opakowania dla handlu elektronicznego a objętością opakowań handlowych zawartych w tych opakowaniach;
 - b) współczynnik pustej przestrzeni oznacza stosunek pustej przestrzeni określonej w lit. a) niniejszego ustępu do całkowitej objętości opakowania zbiorczego, opakowania transportowego lub opakowania dla handlu elektronicznego.

Przestrzeń wypełnioną materiałami wypełniającymi, takimi jak ścinki papieru, wypełniacze powietrzne, folia bąbelkowa, wypełniacze gąbkowe, wypełniacze piankowe, wełna drzewna, chipsy polistyrenowe lub styropianowe, uważa się za pustą przestrzeń.
3. Podmioty gospodarcze stosujące opakowania handlowe jako opakowania dla handlu elektronicznego są zwolnione z obowiązku określonego w ust. 1. Zapewniają one jednak, aby takie opakowania handlowe spełniały wymogi określone w art. 9.

Artykuł 22
Ograniczenia w zakresie stosowania określonych formatów opakowań

1. Podmioty gospodarcze nie mogą wprowadzać do obrotu opakowań w formatach wymienionych w załączniku V ani do wymienionych tam celów.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 podmioty gospodarcze nie mogą wprowadzać do obrotu opakowań w formatach i do celów wymienionych w pkt 3 załącznika V od 1 stycznia 2030 r.
3. Państwa członkowskie mogą zwolnić podmioty gospodarcze ze stosowania się do wykazu określonego w pkt 3 załącznika V, jeżeli spełniają one definicję mikroprzedsiębiorstwa zgodnie z zasadami określonymi w zaleceniu Komisji 2003/361 w brzmieniu obowiązującym w dniu [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r., oraz w przypadku gdy niestosowanie opakowań lub uzyskanie dostępu do infrastruktury niezbędnej do funkcjonowania systemu ponownego użycia nie jest technicznie wykonalne.
4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 58 w celu zmiany załącznika V, aby dostosować go do postępu naukowo-technicznego z myślą o ograniczeniu ilości odpadów opakowaniowych. Przyjmując te akty delegowane Komisja bierze pod uwagę potencjał ograniczeń dotyczących stosowania określonych formatów opakowań dla ograniczenia ilości wytwarzanych odpadów opakowaniowych przy jednoczesnym zapewnieniu ogólnego pozytywnego wpływu na środowisko, a także uwzględnia dostępność alternatywnych rozwiązań w zakresie opakowań spełniających wymogi określone w przepisach mających zastosowanie do opakowań do kontaktu z produktami wrażliwymi, a ponadto ich zdolność do zapobiegania zanieczyszczeniu mikrobiologicznemu produktu w opakowaniu.

Artykuł 23

Obowiązki związane z opakowaniami wielokrotnego użytku

1. Podmioty gospodarcze wprowadzające do obrotu opakowania wielokrotnego użytku zapewniają wprowadzenie systemu ponownego użycia tych opakowań, który spełnia wymogi określone w art. 24 i załączniku VI.
2. Opis zgodności systemu z tymi wymogami sporządza się w ramach dokumentacji technicznej dotyczącej opakowań wielokrotnego użytku, którą należy dostarczyć zgodnie z art. 10 ust. 2. Wytwórca zwraca się w tym celu do uczestników systemu o odpowiednie pisemne potwierdzenia określone w załączniku VI.

Artykuł 24

Obowiązki związane z systemami ponownego użycia

1. Podmioty gospodarcze stosujące opakowania wielokrotnego użytku uczestniczą w co najmniej jednym systemie ponownego użycia i zapewniają zgodność systemów ponownego użycia, którymi te opakowania wielokrotnego użytku są objęte, z wymogami określonymi w części A załącznika VI.
2. Podmioty gospodarcze stosujące opakowania wielokrotnego użytku odnawiają takie opakowania zgodnie z częścią B załącznika VI przed ponownym ich udostępnieniem do użytku przez użytkowników końcowych.

Artykuł 25

Obowiązki związane z powtórным napełnianiem

1. W przypadku gdy podmioty gospodarcze oferują możliwość zakupu produktów w drodze powtórного napełniania, informują użytkowników końcowych o następujących kwestiach:
 - a) rodzajach pojemników, które można wykorzystać do zakupu produktów oferowanych w formie powtórного napełnienia;
 - b) normach higieny dotyczących powtórного napełniania,
 - c) odpowiedzialności użytkownika końcowego w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa w odniesieniu do użytkowania pojemników, o których mowa w lit. a).

Informacje te muszą być regularnie aktualizowane i wyraźnie widoczne na terenie obiektu lub przekazywane użytkownikom końcowym w inny sposób.

2. Podmioty gospodarcze umożliwiające powtórne napełnianie zapewniają, aby punkty napełniania spełniały wymogi określone w części C załącznika VI oraz wszelkie wymogi określone w innych przepisach Unii w odniesieniu do sprzedaży produktów w drodze powtórного napełniania.
3. Podmioty gospodarcze umożliwiające powtórne napełnianie zapewniają, aby opakowania oferowane użytkownikom końcowym w punktach napełniania nie były dostarczane bezpłatnie lub były dostarczane w ramach systemu kaucyjnego.
4. Podmioty gospodarcze mogą odmówić powtórного napełnienia pojemnika dostarczonego przez użytkownika końcowego, jeżeli użytkownik końcowy nie spełnia wymogów ogłoszonych przez podmiot gospodarczy zgodnie z ust. 1.

Artykuł 26

Cele w zakresie ponownego użycia i powtórnego napełniania

1. Od 1 stycznia 2030 r. podmioty gospodarcze udostępniające po raz pierwszy na rynku na terytorium państwa członkowskiego wielkogabarytowe urządzenia gospodarstwa domowego wymienione w pkt 2 załącznika II do dyrektywy 2012/19/UE zapewniają, aby 90 % tych produktów było udostępnianych w opakowaniu transportowym wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia.
2. Dystrybutor końcowy udostępniający na rynku na terytorium państwa członkowskiego w opakowaniach handlowych zimne lub gorące napoje, którymi napełnia się pojemnik w punkcie sprzedaży na wynos zapewnia, aby:
 - a) od 1 stycznia 2030 r. 20 % takich napojów było udostępnianych w opakowaniach wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia lub poprzez umożliwienie powtórnego napełnienia;
 - b) od 1 stycznia 2040 r. 80 % takich napojów było udostępnianych w opakowaniach wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia lub poprzez umożliwienie powtórnego napełnienia.
3. Dystrybutor końcowy, który prowadzi działalność gospodarczą w sektorze HoReCa i który udostępnia na rynku na terytorium państwa członkowskiego w opakowaniu handlowym żywność gotową do spożycia na wynos, przeznaczoną do bezpośredniego spożycia bez konieczności dalszego przygotowywania i spożywaną zwykle z pojemnika, zapewnia, aby:
 - a) od 1 stycznia 2030 r. 10 % takich produktów było udostępnianych w opakowaniach wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia lub poprzez umożliwienie powtórnego napełnienia;
 - b) od 1 stycznia 2040 r. 40 % takich produktów było udostępnianych w opakowaniach wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia lub poprzez umożliwienie powtórnego napełnienia.
4. Wytwórca i dystrybutor końcowy udostępniający na rynku na terytorium państwa członkowskiego w opakowaniach handlowych napoje alkoholowe w postaci piwa, gazowane napoje alkoholowe, napoje fermentowane inne niż wino, aromatyzowane produkty sektora wina i wino owocowe, produkty na bazie napojów spirytusowych, wina lub innych napojów fermentowanych zmieszanych z napojami, w tym gazowanymi, cydrem lub sokiem zapewniają, aby:
 - a) od 1 stycznia 2030 r. 10 % takich produktów było udostępnianych w opakowaniach wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia lub poprzez umożliwienie powtórnego napełnienia;
 - b) od 1 stycznia 2040 r. 25 % takich produktów było udostępnianych w opakowaniach wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia lub poprzez umożliwienie powtórnego napełnienia.
5. Wytwórca i dystrybutor końcowy udostępniający na rynku na terytorium państwa członkowskiego w opakowaniach handlowych napoje alkoholowe w postaci wina, z wyjątkiem wina musującego, zapewniają, aby:

- a) od 1 stycznia 2030 r. 5 % takich produktów było udostępnianych w opakowaniach wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia lub poprzez umożliwienie powtórnego napełnienia;
 - b) od 1 stycznia 2040 r. 15 % takich produktów było udostępnianych w opakowaniach wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia lub poprzez umożliwienie powtórnego napełnienia.
6. Wytwórca i dystrybutor końcowy udostępniający na rynku na terytorium państwa członkowskiego w opakowaniach handlowych napoje bezalkoholowe w postaci wody, wody z dodatkiem cukru, wody z inną substancją słodzącą, wody aromatyzowanej, napojów bezalkoholowych, lemoniady gazowanej, herbaty mrożonej i podobnych napojów, które są bezpośrednio gotowe do picia, czystego soku, soku lub moszczu z owoców lub warzyw oraz napojów typu smoothie bez mleka i napojów bezalkoholowych zawierających tłuszcz mleka, zapewniają, aby:
- a) od 1 stycznia 2030 r. 10 % takich produktów było udostępnianych w opakowaniach wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia lub poprzez umożliwienie powtórnego napełnienia;
 - b) od 1 stycznia 2040 r. 25 % takich produktów było udostępnianych w opakowaniach wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia lub poprzez umożliwienie powtórnego napełnienia.
7. Podmioty gospodarcze stosujące opakowania transportowe w postaci palet, skrzyń z tworzyw sztucznych, składanych skrzynek z tworzywa sztucznego, kubłów i bębnow do celów przenoszenia lub pakowania produktów w warunkach innych niż przewidziane w ust. 12 i 13 zapewniają, aby:
- a) od 1 stycznia 2030 r. 30 % takich stosowanych opakowań było opakowaniami wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia;
 - b) od 1 stycznia 2040 r. 90 % takich stosowanych opakowań było opakowaniami wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia.
8. Podmioty gospodarcze stosujące opakowania transportowe do transportu i dostarczania artykułów niespożywczych udostępnionych na rynku po raz pierwszy za pośrednictwem handlu elektronicznego zapewniają, aby:
- a) od 1 stycznia 2030 r. 10 % takich stosowanych opakowań było opakowaniami wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia;
 - b) od 1 stycznia 2040 r. 50 % takich stosowanych opakowań było opakowaniami wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia.
9. Podmioty gospodarcze stosujące opakowania transportowe w postaci materiałów do owijania i taśm do palet służących stabilizacji i ochronie produktów umieszczonych na paletach podczas transportu zapewniają, aby:
- a) od 1 stycznia 2030 r. 10 % takich stosowanych opakowań było opakowaniami wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia;

- b) od 1 stycznia 2040 r. 30 % takich opakowań wykorzystywanych do transportu było opakowaniami wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia.
10. Podmioty gospodarcze stosujące opakowania zbiorcze w postaci pudełek, z wyłączeniem tektury, używanych na zewnątrz opakowań handlowych do grupowania pewnej liczby produktów w celu utworzenia jednostki magazynowej zapewnią, aby:
- a) od 1 stycznia 2030 r. 10 % takich stosowanych opakowań było opakowaniami wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia;
- b) od 1 stycznia 2040 r. 25 % takich wykorzystanych przez nie opakowań było opakowaniami wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia.
11. Cele określone w ust. 1–10 oblicza się w odniesieniu do okresu roku kalendarzowego.
12. Opakowania transportowe wykorzystywane przez podmiot gospodarczy powinny nadawać się do wielokrotnego użytku, jeżeli stosuje się je do transportu produktów:
- a) między różnymi obiektami, w których operator prowadzi swoją działalność lub
- b) między jakimkolwiek obiektem, w którym operator prowadzi swoją działalność, a obiektami jakiegokolwiek innego przedsiębiorstwa powiązanego lub przedsiębiorstwa partnerskiego, zgodnie z definicją zawartą w art. 3 załącznika do zalecenia Komisji 2003/361 w brzmieniu obowiązującym w dniu [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r.
- Obowiązek ten dotyczy palet, pudełek, z wyłączeniem tektury, tac, skrzyń z tworzyw sztucznych, dużych pojemników do przewozu luzem, bębnow i kanistrów, wszelkich rozmiarów i ze wszelkich materiałów, w tym formatów giętkich.
13. Podmioty gospodarcze dostarczające produkty innemu podmiotowi gospodarczemu w tym samym państwie członkowskim używają do transportu tych produktów wyłącznie opakowań transportowych wielokrotnego użytku.
- Obowiązek ten dotyczy palet, pudełek, z wyłączeniem tektury, skrzyń z tworzyw sztucznych, dużych pojemników do przewozu luzem, bębnow i kanistrów, wszelkich rozmiarów i ze wszelkich materiałów, w tym formatów giętkich.
14. Podmioty gospodarcze zwalnia się z obowiązku realizacji celów określonych w ust. 2–10, jeżeli w danym roku kalendarzowym:
- a) wprowadziły do obrotu nie więcej niż 1 000 kg opakowań lub
- b) spełniały definicję mikroprzedsiębiorstwa zgodnie z zasadami określonymi w zaleceniu Komisji 2003/361, w brzmieniu obowiązującym w dniu [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r.
15. Podmioty gospodarcze zwalnia się z obowiązku realizacji celów określonych w ust. 2–6, jeżeli w ciągu roku kalendarzowego ich powierzchnia sprzedaży nie przekracza 100 m², włączając w to wszystkie powierzchnie magazynowe i miejsca wysyłki.

16. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 58 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, aby określić:
- a) cele dla innych produktów niż te, o których mowa w ust. 1–6 niniejszego artykułu, oraz innych formatów opakowań niż te, o których mowa w ust. 7–10, na podstawie pozytywnych doświadczeń związanych ze środkami wprowadzonymi przez państwa członkowskie na podstawie art. 45 ust. 2,
 - b) odstępstwa dla podmiotów gospodarczych dodatkowe do tych wymienionych w ust. 14 lit. a)–c) niniejszego artykułu,
 - c) odstępstwa dotyczące określonych formatów opakowań objętych celami określonymi w ust. 2–6 niniejszego artykułu, w przypadku gdy kwestie związane z higieną, bezpieczeństwem żywności lub ochroną środowiska uniemożliwiają osiągnięcie tych celów.
17. Do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 8 lat po dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r. Komisja dokonuje przeglądu sytuacji dotyczącej ponownego użycia opakowań i na tej podstawie ocenia stosowność ustanowienia środków, dokonania przeglądu celów określonych w niniejszym artykule i ustanowienia nowych celów w odniesieniu do ponownego użycia i powtórnego napełniania opakowań, i w razie potrzeby przedstawia wniosek ustawodawczy.

Artykuł 27

Zasady obliczania stopnia osiągnięcia celów w zakresie ponownego użycia i powtórnego napełniania

1. Na potrzeby wykazania stopnia osiągnięcia celów określonych w art. 26 ust. 1 podmiot gospodarczy udostępniający po raz pierwszy na rynku na terytorium państwa członkowskiego wielkogabarytowe urządzenia gospodarstwa domowego wymienione w pkt 2 załącznika II do dyrektywy 2012/19/UE oblicza następujące elementy:
 - a) liczbę, w jednostkach sprzedaży, tych urządzeń w opakowaniach wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia, które są po raz pierwszy udostępniane na rynku na terytorium państwa członkowskiego w roku kalendarzowym;
 - b) liczbę, w jednostkach sprzedaży, tych urządzeń w opakowaniach innych niż opakowania wielokrotnego użytku, o których mowa w lit. a), które są po raz pierwszy udostępniane na rynku na terytorium państwa członkowskiego w roku kalendarzowym.
2. Na potrzeby wykazania stopnia osiągnięcia celów określonych w art. 26 ust. 2–6 dystrybutor końcowy lub wytwórca, w stosownych przypadkach, udostępniając te produkty na rynku na terytorium państwa członkowskiego, oblicza, w odniesieniu do każdego celu osobno, następujące elementy:
 - a) liczbę, w jednostkach sprzedaży, napojów i produktów spożywczych w opakowaniach wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia, które są udostępniane na rynku na terytorium państwa członkowskiego w roku kalendarzowym;
 - b) liczbę, w jednostkach sprzedaży, napojów i produktów spożywczych udostępnianych na rynku na terytorium państwa członkowskiego w roku kalendarzowym w drodze powtórnego napełniania;

- c) liczbę, w jednostkach sprzedaży, napojów i produktów spożywczych udostępnianych na rynku na terytorium państwa członkowskiego w ramach innych środków niż te, o których mowa w lit. a) i b), w roku kalendarzowym.
3. Na potrzeby wykazania stopnia osiągnięcia celów określonych w art. 26 ust. 7–10 podmiot gospodarczy używający takich opakowań oblicza, w odniesieniu do każdego celu osobno, następujące elementy:
- a) liczbę jednostek ekwiwalentnych każdego z formatów opakowań wymienionych w art. 26 ust. 7–10 stanowiących opakowanie wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia, wykorzystanych przez ten podmiot w roku kalendarzowym;
- b) liczbę jednostek ekwiwalentnych każdego z formatów opakowań wymienionych w art. 26 ust. 7–10 innych niż wskazane w lit. a), wykorzystanych w roku kalendarzowym.
4. Do 31 grudnia 2028 r. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe zasady i metody obliczania dotyczące celów ustanowionych w art. 26.
- Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 59 ust. 3.

Artykuł 28

Zgłaszanie właściwym organom danych dotyczących celów w zakresie ponownego użycia i powtórnego napełniania

1. Podmioty gospodarcze, o których mowa w art. 26 ust. 1–10, zgłaszają właściwemu organowi, o którym mowa w art. 35 niniejszego rozporządzenia, dane dotyczące stopnia osiągnięcia celów określonych w art. 26 w odniesieniu do każdego roku kalendarzowego.
2. Państwa członkowskie udostępniają dane, o których mowa w ust. 1, drogą elektroniczną w terminie sześciu miesięcy od zakończenia roku sprawozdawczego, za który dane są gromadzone.
3. Pierwszy okres sprawozdawczy dotyczy roku kalendarzowego rozpoczynającego się 1 stycznia 2030 r.
4. Właściwe organy ustanawiają systemy elektroniczne, za pośrednictwem których należy przekazywać im dane, oraz określają formaty, które należy wykorzystywać.
5. Właściwe organy mogą zwrócić się o wszelkie dodatkowe informacje niezbędne do zapewnienia wiarygodności przekazanych danych.
6. Państwa członkowskie podają do wiadomości publicznej wyniki sprawozdań, o których mowa w ust. 1.

Rozdział V

Plastikowe torby na zakupy

Artykuł 29

Plastikowe torby na zakupy

1. Państwa członkowskie przyjmują środki służące osiągnięciu trwałego zmniejszenia zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy na swoim terytorium.

Trwałe zmniejszenie zostaje osiągnięte, gdy do 31 grudnia 2025 r., a następnie do 31 grudnia każdego następnego roku, roczny poziom zużycia nie przekracza 40 lekkich plastikowych toreb na zakupy na osobę, lub równoważnego celu wyrażonego w jednostkach masy.

2. Środki, które państwa członkowskie mają wprowadzić, aby osiągnąć cel określony w ust. 1, mogą się różnić w zależności od wpływu lekkich plastikowych toreb na zakupy na środowisko podczas ich wytwarzania, recyklingu lub unieszkodliwiania, od ich właściwości kompostowalnych, ich trwałości lub konkretnego zamierzonego wykorzystania. Środki te mogą, na zasadzie odstępstwa od art. 4, obejmować ograniczenia rynkowe, pod warunkiem, że są one proporcjonalne i niedyskryminacyjne.
3. Państwa członkowskie mogą przyjmować środki, takie jak instrumenty ekonomiczne i krajowe cele zmniejszenia zużycia w odniesieniu do wszelkich rodzajów plastikowych toreb na zakupy, niezależnie od grubości materiału, zgodnie z obowiązkami wynikającymi z Traktatu.
4. Państwa członkowskie mogą wyłączyć z obowiązków określonych w ust. 1 bardzo lekkie plastikowe torby na zakupy, które są wymagane ze względów higienicznych lub oferowane jako opakowanie handlowe żywności luzem, gdy pomaga to w zapobieganiu marnowaniu żywności.

Rozdział VI

Zgodność opakowań

Artykuł 30

Metody badań, pomiarów i obliczeń

Do celów zgodności i weryfikacji zgodności z wymogami dotyczącymi opakowań określonymi w art. 5–11 i art. 24 niniejszego rozporządzenia badań, pomiarów i obliczeń dokonuje się z zastosowaniem wiarygodnych, dokładnych i odtwarzalnych metod, w których uwzględnia się powszechnie uznane najnowocześniejsze procedury i których wyniki uznaje się za charakteryzujące się niską niepewnością.

Artykuł 31

Domniemanie zgodności

1. W przypadku metod badań, pomiarów lub obliczeń, o których mowa w art. 30, spełniających całkowicie lub częściowo normy zharmonizowane, do których odniesienie opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, domniemywa się, że spełniają one wymagania objęte tymi normami lub ich częścią, określone w tym artykule.
2. W przypadku opakowań spełniających całkowicie lub częściowo normy zharmonizowane, do których odniesienie opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, domniemywa się, że spełniają one wymagania lub ich części objęte tymi normami, określone w art. 5–11 i 24.

Artykuł 32
Wspólne specyfikacje techniczne

1. Domniemywa się, że opakowania, które są zgodne całkowicie lub częściowo ze wspólnymi specyfikacjami technicznymi, o których mowa w ust. 2, są zgodne z wymogami określonymi w art. 5–11 i 24 w zakresie, w jakim wymogi te podlegają tym wspólnym specyfikacjom technicznym lub ich częściom.
 2. Komisja może, w drodze aktów wykonawczych, określić wspólne specyfikacje techniczne dla wymogów określonych w art. 5–11 i art. 24, jeżeli spełnione są następujące warunki:
 - a) nie istnieje norma zharmonizowana obejmująca odpowiednie wymagania, które wskazano w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, lub norma ta nie spełnia wymagań, które ma obejmować;
 - b) Komisja zwróciła się, na podstawie art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012 do jednej lub kilku europejskich organizacji normalizacyjnych z wnioskiem o przygotowanie normy zharmonizowanej lub wprowadzenia zmian w normie zharmonizowanej w odniesieniu do wymogów określonych w art. 5–11 i art. 24, oraz spełniony jest jeden z następujących warunków:
 - (i) wniosek nie został przyjęty przez żadną z europejskich organizacji normalizacyjnych, do których został skierowany;
 - (ii) wniosek został przyjęty przez co najmniej jedną z europejskich organizacji normalizacyjnych, do których został skierowany, ale normy, o które wnioskowano:
 - nie zostały przyjęte w terminie określonym we wniosku;
 - nie są zgodne z wnioskiem;
 - nie są całkowicie zgodne z wymogami, które mają obejmować.
- Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 59 ust. 3.
3. W przypadku publikacji odniesień do normy zharmonizowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Komisja ocenia, czy akty wykonawcze, o których mowa w ust. 2, lub ich części obejmujące te same wymogi określone w art. 5–11 i art. 24 należy uchylić lub zmienić.

Artykuł 33
Procedura oceny zgodności

Ocenę zgodności opakowań z wymogami określonymi w art. 5–11 przeprowadza się zgodnie z procedurą określoną w załączniku VII.

Artykuł 34
Deklaracja zgodności UE

1. Deklaracja zgodności UE musi zawierać stwierdzenie, że wykazano spełnienie wymogów określonych w art. 5–11.
2. Deklaracja zgodności UE jest sporządzana według wzoru określonego w załączniku VIII, zawiera elementy wyszczególnione w module przewidzianym w załączniku VII oraz jest stale aktualizowana. Deklaracja jest tłumaczona na język lub języki

wymagane przez państwo członkowskie, w którym opakowania są wprowadzane do obrotu lub udostępniane na rynku.

3. Jeżeli opakowanie lub produkt w opakowaniu podlega więcej niż jednemu aktowi prawa Unii wymagającemu deklaracji zgodności UE, sporządzana jest jedna deklaracja zgodności UE odnosząca się do wszystkich takich aktów prawa Unii. W takiej deklaracji podaje się te odpowiednie akty prawa Unii, włącznie z odniesieniem do ich publikacji. Deklaracja ta może być dokumentacją składającą się z odpowiednich indywidualnych deklaracji zgodności UE.
4. Sporządzając deklarację zgodności UE, wytwórca przyjmuje odpowiedzialność za zgodność opakowań z wymogami niniejszego rozporządzenia.

Rozdział VII

Gospodarowanie opakowaniami i odpadami opakowaniowymi

SEKCJA 1 – Przepisy ogólne

Artykuł 35

Właściwy organ

1. Państwa członkowskie wyznaczają co najmniej jeden właściwy organ odpowiedzialny za wdrożenie i egzekwowanie zobowiązań określonych w niniejszym rozdziale oraz w art. 26 ust. 1–10, art. 27, art. 28 i art. 29.
2. Państwa członkowskie określają szczegóły organizacji i działania właściwego organu lub właściwych organów, w tym przepisy administracyjne i proceduralne regulujące:
 - a) rejestrację producentów zgodnie z art. 39;
 - b) organizację i monitorowanie wymogów w zakresie sprawozdawczości zgodnie z art. 39 ust. 7;
 - c) nadzór nad wdrażaniem obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta zgodnie z art. 40;
 - d) udostępnianie informacji zgodnie z art. 50.
3. Do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 3 miesiące od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r. państwa członkowskie zgłaszają Komisji nazwy i adresy właściwych organów wyznaczonych zgodnie z ust. 1. Państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję o wszelkich zmianach nazw i adresów tych właściwych organów.

Artykuł 36

Sprawozdanie dotyczące systemu wczesnego ostrzegania

1. Komisja, we współpracy z Europejską Agencją Środowiska, sporządza sprawozdania z postępów w osiąganiu celów określonych w art. 38 i 46 najpóźniej trzy lata przed każdym terminem określonym w tych artykułach.
2. Sprawozdania, o których mowa w ust. 1, zawierają następujące elementy:
 - a) oszacowanie stopnia osiągnięcia celów przez każde państwo członkowskie;

- b) wykaz państw członkowskich, w przypadku których istnieje ryzyko nieosiągnięcia tych celów w wyznaczonych terminach, wraz z właściwymi zaleceniami dla państw członkowskich, których to dotyczy;
- c) przykłady najlepszych praktyk stosowanych w całej Unii, które mogą być wskazówką w dążeniu do osiągnięcia celów.

Artykuł 37

Plany gospodarki odpadami

Państwa członkowskie umieszczają w planach gospodarowania odpadami, wymaganych na podstawie art. 28 dyrektywy 2008/98/WE, specjalny rozdział dotyczący gospodarowania opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, w tym środków wprowadzanych na podstawie art. 38 i 45 niniejszego rozporządzenia.

SEKCJA 2 – Zapobieganie powstawaniu odpadów

Artykuł 38

Zapobieganie powstawaniu odpadów opakowaniowych

1. Każde państwo członkowskie zmniejsza ilość wytwarzanych odpadów opakowaniowych na mieszkańca w porównaniu z odpadami opakowaniowymi na mieszkańca wytworzonymi w 2018 r., zgłoszonymi Komisji zgodnie z decyzją 2005/270/WE, o:
 - a) 5 % do 2030 r.;
 - b) 10 % do 2035 r.;
 - c) 15 % do 2040 r.
2. Państwa członkowskie wdrażają środki mające na celu zapobieganie wytwarzaniu odpadów opakowaniowych i minimalizowanie wpływu opakowań na środowisko.
3. Do celów ust. 2 państwa członkowskie mogą wykorzystać instrumenty ekonomiczne i inne środki mające na celu stworzenie zachęt do stosowania hierarchii postępowania z odpadami, takie jak te wskazane w załącznikach IV i IVa do dyrektywy 2008/98/WE, lub inne odpowiednie instrumenty i środki, takie jak zachęty za pośrednictwem systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta i wymogów dotyczących producentów lub organizacji odpowiedzialności producenta do przyjmowania planów zapobiegania powstawaniu odpadów opakowaniowych. Takie środki są proporcjonalne i niedyskryminacyjne, oraz są tak skonstruowane, aby zgodnie z Traktatem unikać przeszkód w handlu lub zakłóceń konkurencji.
4. Do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 8 lat od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r. Komisja dokonuje przeglądu celów ustanowionych w ust. 1. W tym celu Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, któremu, jeżeli Komisja uzna to za stosowne, towarzyszyć będzie wniosek ustawodawczy.
5. Państwo członkowskie może, przy poszanowaniu ogólnych zasad ustanowionych w Traktacie i przestrzeganiu przepisów określonych w niniejszym rozporządzeniu, przyjmować przepisy wykraczające poza minimalne wymogi określone w niniejszym artykule.

SEKCJA 3

Rejestr producentów i rozszerzona odpowiedzialność producenta

Artykuł 39

Rejestr producentów

1. Państwa członkowskie tworzą rejestr służący monitorowaniu przestrzegania przez producentów opakowań wymogów określonych w niniejszym rozdziale.
W celu ułatwienia we wszystkich państwach członkowskich rejestracji producentów lub wyznaczonych przedstawicieli ds. rozszerzonej odpowiedzialności producenta rejestr musi zawierać linki do innych krajowych rejestrów stron internetowych producentów.
2. Producenci zobowiązani są do rejestracji w rejestrze, o którym mowa w ust. 1. W tym celu producenci składają wniosek o rejestrację w każdym państwie członkowskim, w którym udostępniają po raz pierwszy opakowania na rynku. Gdy producent wyznaczył organizację odpowiedzialności producenta, o której mowa w art. 41 ust. 1, obowiązki wynikające z niniejszego artykułu wypełnia ta organizacja, o ile nie wskażą inaczej państwa członkowskie.
3. Obowiązki określone w niniejszym artykule może w imieniu producenta wypełniać wyznaczony przedstawiciel ds. rozszerzonej odpowiedzialności producenta.
4. Producenci nie udostępniają opakowań na rynku państwa członkowskiego jeżeli oni lub, w stosownych przypadkach, ich wyznaczeni przedstawiciele ds. rozszerzonej odpowiedzialności producenta nie są zarejestrowani w takich państwach członkowskich.
5. Wniosek o rejestrację zawiera informacje, które podaje się zgodnie z częścią A załącznika IX. Państwa członkowskie mogą zwrócić się o dodatkowe informacje lub dokumenty, jeżeli jest to konieczne z punktu widzenia efektywnego korzystania z rejestru.
6. W przypadku gdy wyznaczony przedstawiciel ds. rozszerzonej odpowiedzialności producenta reprezentuje więcej niż jednego producenta, oprócz informacji przekazanych zgodnie z ust. 5 wskazuje on nazwę i dane kontaktowe każdego z reprezentowanych producentów oddzielnie.
7. Do 1 marca producent lub, w stosownych przypadkach, wyznaczony przedstawiciel ds. rozszerzonej odpowiedzialności producenta, lub organizacja odpowiedzialności producenta zgłaszają właściwemu organowi odpowiedzialnemu za rejestrację informacje określone w części B załącznika IX za każdy pełny poprzedni rok kalendarzowy.
8. Właściwy organ odpowiedzialny za rejestr:
 - a) otrzymuje wnioski o rejestrację producentów, o których mowa w ust. 2, za pośrednictwem elektronicznego systemu przetwarzania danych, o którym szczegółowe informacje udostępniane są na stronie internetowej właściwego organu;
 - b) dokonuje rejestracji i nadaje numer rejestracyjny w terminie nieprzekraczającym dwunastu tygodni od przekazania wszystkich informacji określonych w ust. 5 i 6;

- c) może ustalać zasady dotyczące wymogów i procesu rejestracji bez dodawania istotnych wymogów do tych określonych w ust. 5 i 6;
 - d) może nakładać na producentów oparte na kosztach i proporcjonalne opłaty za rozpatrywanie wniosków, o których mowa w ust. 2;
 - e) przyjmuje i monitoruje sprawozdania, o których mowa w ust. 7.
9. Producent lub, w stosownych przypadkach, wyznaczony przedstawiciel ds. rozszerzonej odpowiedzialności producenta lub organizacja odpowiedzialności producenta zawiadamia bez zbędnej zwłoki właściwy organ o wszelkich zmianach w zakresie informacji zawartych w rejestracji oraz o trwałym zaprzestaniu udostępniania na rynku na terytorium państwa członkowskiego opakowań, o których mowa w rejestracji. Producent jest wykluczany z rejestru, jeżeli przestał istnieć.
10. Jeżeli informacje w rejestrze producentów nie są publicznie dostępne, państwa członkowskie zapewniają, aby dostawcy platform internetowych umożliwiających konsumentom zawieranie umów na odległość z producentami otrzymali bezpłatny dostęp do informacji w rejestrze.
11. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające format rejestracji w rejestrze i przekazywania zgłoszeń do rejestru oraz określające szczegółowość zgłaszanych danych i rodzaje opakowań i kategorie materiałów, które podlegają zgłoszeniu.
- Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 59 ust. 3.

Artykuł 40 *Rozszerzona odpowiedzialność producenta*

1. Producenci opakowań ponoszą rozszerzoną odpowiedzialność producenta w ramach systemów ustanowionych zgodnie z art. 8 i 8a dyrektywy 2008/98/WE oraz niniejszą sekcją w odniesieniu do opakowań udostępnianych przez nich po raz pierwszy na rynku na terytorium państwa członkowskiego.
2. Producent może wyznaczyć, na podstawie pisemnego upoważnienia, wyznaczonego przedstawiciela ds. rozszerzonej odpowiedzialności producenta w każdym z państw członkowskich innym niż państwo członkowskie, w którym producent po raz pierwszy udostępnia opakowania.
3. Dostawcy platform internetowych podlegający przepisom rozdziału III sekcja 4 rozporządzenia (UE) 2022/2065, umożliwiających konsumentom zawieranie z producentami umów zawieranych na odległość, uzyskują od producentów oferujących opakowania konsumentom znajdującym się w Unii następujące informacje:
- a) informacje na temat rejestracji producentów, o których mowa w art. 39, w państwie członkowskim, w którym znajduje się konsument, i numer (bądź numery) rejestracji producentów w tym rejestrze;
 - b) własne poświadczenie producenta, w którym zobowiązuje się do oferowania wyłącznie opakowań, w odniesieniu do których w państwie członkowskim, w którym znajduje się konsument, przestrzegane są wymogi w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, o których mowa w ust. 1 i 2.

Artykuł 41
Organizacja odpowiedzialności producenta

1. Producenci mogą powierzyć organizacji odpowiedzialności producenta, upoważnionej zgodnie z art. 42, wykonywanie w ich imieniu obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta. Państwa członkowskie mogą wprowadzić środki, aby uczynić to powierzenie organizacji odpowiedzialności producenta obowiązkowym.
2. W przypadku gdy na terytorium państwa członkowskiego występuje kilka organizacji odpowiedzialności producenta upoważnionych do wykonywania w imieniu producentów obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, rzeczne państwo członkowskie zapewnia, aby organizacje odpowiedzialności producenta obejmowały łącznie całość terytorium tego państwa członkowskiego w odniesieniu do rodzajów działalności zgodnych z art. 42 ust. 3, art. 43 i art. 44. Państwa członkowskie powierzają właściwemu organowi nadzór nad spełnianiem przez organizacje odpowiedzialności producenta obowiązków w sposób skoordynowany, lub wyznaczają do tego celu niezależną osobę trzecią.
3. Organizacje odpowiedzialności producenta zapewniają poufność danych będących w ich posiadaniu w odniesieniu do informacji zastrzeżonych lub informacji, które można bezpośrednio przypisać poszczególnym producentom lub ich upoważnionym przedstawicielom.
4. Oprócz informacji, o których mowa w art. 8a ust. 3 lit. e) dyrektywy 2008/98/WE organizacje odpowiedzialności producenta publikują na swoich stronach internetowych co najmniej raz w roku i z zastrzeżeniem zachowania tajemnicy handlowej i przemysłowej informacje dotyczące ilości opakowań po raz pierwszy udostępnionych na rynku na terytorium państwa członkowskiego i poziomów materiałów odzyskanych i poddanych recyklingowi w stosunku do ilości opakowań, w odniesieniu do których wykonywały obowiązki w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta.

Artykuł 42
Zezwolenie na wypełnianie obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta

1. Producent, w przypadku indywidualnego wywiązania się z obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta lub w przypadku zbiorowego wywiązania się z tych obowiązków przez upoważnione organizacje odpowiedzialności producenta, występuje do właściwego organu z wnioskiem o udzielenie zezwolenia.
2. Państwo członkowskie ustanawia w swoich środkach ustanawiających przepisy administracyjne i proceduralne, o których mowa w art. 35, wymogi i szczegółowe aspekty procedury udzielania zezwolenia, która może być różna w zależności od tego, czy wywiązywanie się z obowiązków rozszerzonej odpowiedzialności producenta ma charakter indywidualny, czy zbiorowy, oraz metody weryfikacji zgodności, w tym informacje, które producenci lub organizacje odpowiedzialności producenta mają przekazywać w tym celu. Procedura udzielania zezwolenia obejmuje wymogi dotyczące weryfikacji rozwiązań wprowadzonych w celu zapewnienia spełnienia wymogów określonych w ust. 3 oraz termin na przeprowadzenie takiej weryfikacji, który nie może przekraczać dwunastu tygodni od złożenia kompletnego wniosku. Weryfikację przeprowadza niezależny ekspert, który sporządza sprawozdanie z weryfikacji zawierające jej wyniki. Niezależny

ekspert jest niezależny od właściwych organów i od organizacji odpowiedzialności producenta lub od producentów, którym zezwolono na wywiązywanie się z obowiązków indywidualnie.

3. Środki, które mają zostać wdrożone przez państwa członkowskie zgodnie z ust. 2, obejmują środki zapewniające, aby:
 - a) spełnione zostały wymogi określone w art. 8a ust. 3 lit. a)–d) dyrektywy 2008/98/WE;
 - b) środki wprowadzone przez producenta lub organizację odpowiedzialności producenta były wystarczające do tego, aby umożliwić nieodpłatny zwrot lub zbieranie, zgodnie z art. 43 ust. 1 i 2 i art. 44, z częstotliwością proporcjonalną do obszaru oraz objętości, odpadów opakowaniowych objętych środkami w odniesieniu do ilości i rodzajów opakowań udostępnionych po raz pierwszy na rynku na terytorium państwa członkowskiego przez tego producenta lub producentów, w których imieniu działa organizacja odpowiedzialności producenta;
 - c) wprowadzono w tym celu niezbędne ustalenia, w tym ustalenia wstępne, z dystrybutorami, organami publicznymi lub osobami trzecimi zajmującymi się gospodarowaniem odpadami w ich imieniu;
 - d) dostępna była niezbędna zdolność recyklingu, aby zapewnić poddanie zebranych odpadów opakowaniowych przetwarzaniu wstępnemu i recyklingowi;
 - e) spełniony został wymóg określony w ust. 6.
4. Producent lub organizacje odpowiedzialności producenta powiadamiają właściwy organ bez zbędnej zwłoki o wszelkich zmianach w zakresie informacji zawartych we wniosku o udzielenie zezwolenia lub o wszelkich zmianach dotyczących warunków zezwolenia, lub o trwałym zaprzestaniu działalności.
5. Właściwy organ może podjąć decyzję o cofnięciu odpowiedniego zezwolenia, w szczególności jeżeli producent lub organizacja odpowiedzialności producenta nie spełniają już wymogów dotyczących organizacji przetwarzania odpadów opakowaniowych lub wymogów dotyczących zgłaszania, lub wymogów w zakresie informowania właściwych organów o wszelkich zmianach dotyczących warunków zezwolenia, lub zaprzestali działalności.
6. Producent, w przypadku indywidualnego wywiązania się z obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, oraz organizacje odpowiedzialności producenta wyznaczone w przypadku zbiorowego wywiązania się z tych obowiązków, zapewniają odpowiednią gwarancję pokrycia kosztów związanych z operacjami gospodarowania odpadami, które ma przeprowadzić producent lub organizacja odpowiedzialności producenta, na wypadek niewypełnienia obowiązków w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, w tym w przypadku trwałego zaprzestania przez nich działalności lub ich niewypłacalności. Gwarancja może mieć postać ubezpieczenia recyklingu lub zablokowania rachunku bankowego, lub udziału producenta w organizacji odpowiedzialności producenta. Państwa członkowskie mogą określić dodatkowe wymogi dotyczące tej gwarancji.

SEKCJA 4

Zwrot, zbieranie, systemy kaucyjne

Artykuł 43

Systemy zwrotu i zbierania

1. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie systemów zwrotu i selektywnej zbiórki wszystkich odpadów opakowaniowych od użytkowników końcowych w celu zagwarantowania przetwarzania tych odpadów zgodnie z art. 4 i 13 dyrektywy 2008/98/WE oraz w celu ułatwienia przygotowania ich do ponownego użycia i wysokiej jakości recyklingu.
2. Państwa członkowskie mogą dopuszczać odstępstwa od ust. 1, jeśli zbieranie opakowań lub frakcji odpadów opakowaniowych razem, lub razem z innymi odpadami nie wpływa na możliwość poddania takich opakowań lub frakcji odpadów opakowaniowych operacjom przygotowania do ponownego użycia, recyklingu lub odzysku zgodnie z art. 4 i 13 dyrektywy 2008/98/WE, i prowadzi do rezultatów tych operacji o jakości porównywalnej do osiąganey w procesie selektywnej zbiórki.
3. Systemy, o których mowa w ust. 1:
 - a) zapewniają możliwość uczestnictwa podmiotów gospodarczych działających w danych sektorach, właściwych organów publicznych oraz stron trzecich gospodarujących odpadami w ich imieniu;
 - b) obejmują całe terytorium państwa członkowskiego i wszystkie odpady opakowaniowe pochodzące ze wszystkich rodzajów opakowań i działań, z uwzględnieniem liczby ludności, oczekiwanej ilości i składu odpadów opakowaniowych, a także dostępności i lokalizacji w najbliższej okolicy użytkowników końcowych. Obejmują one selektywną zbiórkę w przestrzeni publicznej, lokalach przedsiębiorstw i na obszarach mieszkalnych;
 - c) są otwarte dla produktów przywożonych na niedyskryminacyjnych warunkach, jeżeli chodzi o szczegółowe rozwiązania i wszelkie opłaty nakładane za dostęp do systemów i wszelkie inne warunki, oraz są tak skonstruowane, aby zgodnie z Traktatem unikać przeszkód w handlu oraz zakłóceń konkurencji.
4. Państwa członkowskie podejmują działania propagujące recykling odpadów opakowaniowych spełniający normy jakości – w celu wykorzystania materiałów pochodzących z recyklingu w odpowiednich sektorach.
5. Na zasadzie odstępstwa od obowiązku selektywnej zbiórki odpadów przewidzianego w ust. 3 niektóre rodzaje odpadów opakowaniowych można zbierać razem, jeżeli takie zbieranie nie wpływa negatywnie na możliwość poddania ich operacjom recyklingu ani na rezultaty tych operacji, które to rezultaty charakteryzują się jakością porównywalną do osiąganey za pomocą selektywnej zbiórki.

Artykuł 44

Systemy kaucyjne

1. Do 1 stycznia 2029 r. państwa członkowskie wprowadzą niezbędne środki w celu zapewnienia ustanowienia systemów kaucyjnych w odniesieniu do:

- a) butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje o pojemności do trzech litrów oraz
 - b) pojemników metalowych jednorazowego użytku na napoje o pojemności do trzech litrów.
2. Obowiązek ustanowiony w ust. 1 nie ma zastosowania do opakowań:
- a) win, aromatyzowanych produktach sektora wina, napojów spirytusowych;
 - b) mleka i przetworów mlecznych wymienionych w części XVI załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1308/2013.
3. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 1 niniejszego artykułu państwo członkowskie zwalnia się z obowiązku przewidzianego w ust. 1 na określonych poniżej warunkach:
- a) poziom selektywnej zbiórki zgodnie z art. 43 ust. 3 i 4 odnośnego formatu opakowań, jak zgłoszono Komisji zgodnie z art. 50 ust. 1 lit. c), jest wyższy niż 90 % w jednostkach masy takich opakowań wprowadzonych do obrotu na terytorium tego państwa członkowskiego w latach kalendarzowych 2026 i 2027. Gdy takie zgłoszenie nie zostało jeszcze przekazane Komisji, państwo członkowskie przedstawia odpowiednie uzasadnienie na podstawie poddanych walidacji danych krajowych oraz opisu wdrożonych środków, że spełniono warunki odstępstwa ustanowione w niniejszym ustępie;
 - b) najpóźniej 24 miesiące przed upływem terminu określonego w ust. 1 niniejszego artykułu państwo członkowskie powiadamia Komisję o swoim wniosku o odstępstwo i przedkłada plan wdrożenia przedstawiający strategię konkretnych działań, z uwzględnieniem okresu zapewniającego osiągnięcie 90 % poziomu selektywnej zbiórki w jednostkach masy opakowań, o których mowa w ust. 1.
4. W terminie trzech miesięcy od otrzymania planu wdrożenia przedłożonego zgodnie z ust. 3 lit. b) Komisja może wezwać państwo członkowskie do skorygowania go, jeżeli uzna, że plan nie spełnia wymogów określonych w lit. c) tego ustępu. Dane państwo członkowskie przedkłada skorygowany plan w ciągu trzech miesięcy od otrzymania wezwania Komisji.
5. Jeżeli poziom selektywnej zbiórki opakowań, o których mowa w ust. 1, ulega w danym państwie członkowskim zmniejszeniu i pozostaje poniżej 90 % w jednostkach masy danego formatu opakowania wprowadzanego do obrotu przez trzy kolejne lata kalendarzowe, Komisja powiadamia to państwo członkowskie, że odstępstwo nie ma już do niego zastosowania. Do 1 stycznia drugiego roku kalendarzowego po roku, w którym Komisja poinformowała dane państwo członkowskie, że odstępstwo nie ma już do niego zastosowania, ustanawia się systemy kaucyjne.
6. Państwo członkowskie dąży do ustanowienia i utrzymania systemów kaucyjnych w szczególności w odniesieniu do szklanych butelek jednorazowego użytku na napoje, kartonów na napoje i opakowań wielokrotnego użytku. Państwa członkowskie dążą do zapewnienia, aby systemy kaucyjne obejmujące formaty opakowań jednorazowego użytku, w szczególności szklane butelki jednorazowego użytku na napoje, były w równym stopniu dostępne w odniesieniu do opakowań wielokrotnego użytku, o ile jest to technicznie i ekonomicznie wykonalne.
7. Państwo członkowskie może, przy poszanowaniu ogólnych zasad ustanowionych w Traktacie i przestrzeganiu przepisów określonych w niniejszym rozporządzeniu,

przyjmować przepisy wykraczające poza minimalne wymogi określone w niniejszym artykule.

8. Państwa członkowskie zapewniają, aby punkty zwrotu oraz możliwości w zakresie zwrotu opakowań wielokrotnego użytku o podobnym przeznaczeniu i formacie jak określone w ust. 1 były nie mniej wygodne dla użytkowników końcowych niż możliwości w zakresie zwrotu opakowań jednorazowego użytku w ramach systemu kaucyjnego.
9. Do 1 stycznia 2028 r. państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie systemy kaucyjne, w tym systemy ustanowione na podstawie ust. 5, spełniały minimalne kryteria wymienione w załączniku X.

SEKCJA 5

Ponowne użycie i powtórne napełnianie

Artykuł 45

Ponowne użycie i powtórne napełnianie

1. Państwa członkowskie wprowadzają środki w celu zachęcenia do ustanawiania systemów ponownego użycia opakowań i systemów powtórnego napełniania w sposób przyjazny dla środowiska. Systemy te muszą być zgodne z wymogami określonymi w art. 24 i 25 oraz w załączniku VI do niniejszego rozporządzenia i nie mogą zagrażać celom higieny żywności ani bezpieczeństwu konsumentów.
2. Środki, o których mowa w ust. 1, mogą obejmować:
 - a) stosowanie systemów kaucyjnych zgodnych z minimalnymi wymogami określonymi w załączniku X w odniesieniu do opakowań wielokrotnego użytku i innych formatów opakowań niż te, o których mowa w art. 44 ust. 1,
 - b) stosowanie zachęt gospodarczych, w tym wymogów wobec dystrybutorów końcowych, do pobierania opłat za stosowanie opakowań jednorazowego użytku lub informowania konsumentów o kosztach takich opakowań w punkcie sprzedaży,
 - c) wymogi dotyczące udostępniania przez dystrybutorów końcowych w opakowaniach wielokrotnego użytku w ramach systemu ponownego użycia lub w drodze powtórnego napełniania określonego odsetka produktów innych niż produkty objęte celami określonymi w art. 26, pod warunkiem że nie prowadzi to do zakłóceń na rynku wewnętrznym ani do barier w handlu produktami z innych państw członkowskich.

SEKCJA 6

Cele recyklingu i propagowanie recyklingu

Artykuł 46

Cele recyklingu i propagowanie recyklingu

1. Państwa członkowskie wprowadzają niezbędne środki w celu osiągnięcia następujących celów recyklingu na całym swoim terytorium:

- a) do 31 grudnia 2025 r. – co najmniej 65 % w jednostkach masy wszystkich wytworzonych odpadów opakowaniowych;
 - b) do 31 grudnia 2025 r. – następujące minimalne zawartości procentowe w jednostkach masy następujących konkretnych materiałów zawartych w wytworzonych odpadach opakowaniowych:
 - (i) 50 % tworzyw sztucznych;
 - (ii) 25 % drewna;
 - (iii) 70 % metali żelaznych;
 - (iv) 50 % aluminium;
 - (v) 70 % szkła;
 - (vi) 75 % papieru i tektury;
 - c) do 31 grudnia 2030 r. – co najmniej 70 % w jednostkach masy wszystkich wytworzonych odpadów opakowaniowych;
 - d) do 31 grudnia 2030 r. – następujące minimalne zawartości procentowe w jednostkach masy następujących konkretnych materiałów zawartych w wytworzonych odpadach opakowaniowych:
 - (i) 55 % tworzyw sztucznych;
 - (ii) 30 % drewna;
 - (iii) 80 % metali żelaznych;
 - (iv) 60 % aluminium;
 - (v) 75 % szkła;
 - (vi) 85 % papieru i tektury.
2. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 1 lit. a), państwo członkowskie może przesunąć maksymalnie o 5 lat terminy ustalone w ust. 1 lit. b) pkt (i)–(vi), pod następującymi warunkami:
- a) odstępstwo od celów w okresie odroczenia jest ograniczone do maksymalnie 15 punktów procentowych w odniesieniu do jednego celu lub podzielone między dwa cele;
 - b) w wyniku odstępstwa od celów w okresie odroczenia współczynnik recyklingu dla jednego celu nie zostaje ograniczony poniżej 30 %;
 - c) w wyniku odstępstwa od celów w okresie odroczenia współczynnik recyklingu dla jednego celu, o którym mowa w ust. 1 lit. b) pkt (v) lub (vi), nie zostaje ograniczony poniżej 60 % oraz
 - d) najpóźniej 24 miesiące przed upływem odpowiedniego terminu określonego w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu państwo członkowskie powiadamia Komisję o zamiarze przesunięcia odpowiedniego terminu i przedkłada Komisji plan wdrażania zgodnie z załącznikiem XI do niniejszego rozporządzenia, który może być połączony z planem wdrażania przedłożonym zgodnie z art. 11 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2008/98/WE.
3. W terminie trzech miesięcy od otrzymania planu wdrażania przedłożonego zgodnie z ust. 2 lit. d) Komisja może wezwać państwo członkowskie do jego skorygowania,

jeżeli uzna, że plan nie spełnia wymogów określonych w załączniku XI. Dane państwo członkowskie przedkłada skorygowany plan w ciągu trzech miesięcy od otrzymania wezwania Komisji.

4. Do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 8 lat od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r. Komisja dokonuje przeglądu celów ustanowionych w ust. 1 lit. c) i d) w celu ich zwiększenia lub ustalenia dalszych celów. W tym celu Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, któremu, jeżeli Komisja uzna to za stosowne, towarzyszyć będzie wniosek ustawodawczy.
5. Państwa członkowskie, w stosownych przypadkach, zachęcają do wykorzystywania materiałów z recyklingu odpadów opakowaniowych do wytwarzania opakowań i innych produktów przez:
 - a) poprawę warunków rynkowych dla takich materiałów;
 - b) dokonanie przeglądu istniejących przepisów uniemożliwiających wykorzystywanie użyciu takich materiałów.
6. Państwo członkowskie może, przy poszanowaniu ogólnych zasad ustanowionych w Traktacie i przestrzeganiu przepisów określonych w niniejszym rozporządzeniu, przyjmować przepisy wykraczające poza minimalne wymogi określone w niniejszym artykule.

Artykuł 47

Zasady obliczania stopnia osiągnięcia celów recyklingu

1. Obliczanie, czy cele określone w art. 46 ust. 1 zostały osiągnięte, musi odbywać się zgodnie z zasadami określonymi w niniejszym artykule.
2. Państwa członkowskie obliczają masę odpadów opakowaniowych wytworzonych w danym roku kalendarzowym. Obliczenia odpadów opakowaniowych wytworzonych w państwie członkowskim muszą mieć charakter wyczerpujący.
3. Państwa członkowskie obliczają masę odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi w danym roku kalendarzowym. Masę odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi oblicza się jako masę opakowań, które stały się odpadami i które – po przejściu wszystkich niezbędnych czynności kontrolnych, sortowania i innych czynności wstępnych mających na celu usunięcie materiałów odpadowych, które nie są przedmiotem późniejszego ponownego przerobu, oraz zapewnienie wysokiej jakości recyklingu – wchodzą do procesu recyklingu, w ramach którego materiały odpadowe są faktycznie ponownie przetwarzane na produkty, materiały lub substancje.
4. W przypadku opakowań kompozytowych i innych opakowań składających się z więcej niż jednego materiału obliczenia i zgłoszenia dokonuje się w odniesieniu do każdego materiału zawartego w opakowaniu. Państwa członkowskie mogą odstąpić od tego wymogu, jeżeli dany materiał stanowi niewielką część jednostki opakowania i w każdym przypadku nie więcej niż 5 % całkowitej masy opakowania jednostkowego.
5. Odpady opakowaniowe wywiezione poza obszar Unii zalicza się jako poddane recyklingowi przez państwo członkowskie, w którym je zebrano, wyłącznie w przypadku, gdy zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1013/2006 eksporter może udowodnić, że przemieszczenie odpadów jest zgodne z wymogami niniejszego rozporządzenia oraz że recykling odpadów opakowaniowych poza Unią odbył się

w warunkach zasadniczo równoważnych tym określonym we właściwych przepisach Unii.

6. Do celów ust. 3 masę odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi należy mierzyć z chwilą wprowadzenia odpadów do procesu recyklingu.

Na zasadzie odstępstwa od pierwszego akapitu niniejszego artykułu masę odpadów opakowaniowych poddanych recyklingowi można mierzyć przy wyjściu z dowolnej operacji sortowania, pod warunkiem że:

- a) odpady po operacji sortowania są następnie poddane recyklingowi;
 - b) masa materiałów lub substancji, które są usuwane w trakcie dalszych czynności poprzedzających operację recyklingu i nie są następnie poddawane recyklingowi, nie jest wliczana do masy odpadów zgłaszanych jako poddane recyklingowi.
7. Państwa członkowskie ustanawiają skuteczny system kontroli jakości i identyfikowalności odpadów opakowaniowych, aby zapewnić spełnienie warunków określonych w ust. 2–7. System ten może odpowiednio obejmować elektronicznie rejestry utworzone na podstawie art. 35 ust. 4 dyrektywy 2008/98/WE lub specyfikacje techniczne wymogów jakościowych dotyczących sortowanych odpadów. W przypadku gdy nie można uzyskać innych wiarygodnych danych, może on również obejmować średnie wskaźniki strat sortowanych odpadów odpowiednio w odniesieniu do różnych rodzajów odpadów oraz praktyk gospodarowania odpadami. Średnie wskaźniki strat oblicza się zgodnie z zasadami obliczania ustanowionymi w akcie delegowanym przyjętym zgodnie z art. 11a ust. 10 dyrektywy 2008/98/WE.
8. Ilość biodegradowalnych odpadów opakowaniowych poddawanych obróbce tlenowej lub beztlenowej można uznać za poddaną recyklingowi wówczas, gdy obróbka ta generuje kompost, materiał pofermentacyjny lub inny materiał wyjściowy o podobnej ilości zawartości pochodzącej z recyklingu w stosunku do wsadu, który ma być wykorzystany jako produkt, materiał lub substancja z recyklingu. Jeżeli uzyskany materiał wyjściowy jest wykorzystywany na powierzchni ziemi, państwa członkowskie mogą zaliczyć go jako poddany recyklingowi tylko wówczas, gdy to wykorzystanie przynosi korzyści rolnictwu lub prowadzi do poprawy stanu środowiska.
9. Ilość odpadowych materiałów opakowaniowych, które przestały być odpadami w wyniku działań wstępnych przed ponownym przerobem, może zostać zaliczona jako poddana recyklingowi, pod warunkiem że takie materiały są przeznaczone do późniejszego powtórnego przetworzenia na produkty, materiały lub substancje używane zarówno do celów pierwotnych, jak i innych. Do materiałów poddanych recyklingowi nie zalicza się jednak materiałów, które utraciły status odpadów i które mają być użyte jako paliwa lub inne środki wytwarzania energii, spalane, użyte do wypełniania wyrobisk lub składowane.
10. Państwa członkowskie mogą uwzględnić recykling metali wydzielonych po spaleniu odpadów, proporcjonalnie do ilości spalanych odpadów opakowaniowych, pod warunkiem że te metale poddane recyklingowi spełniają niektóre kryteria jakościowe określone w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2019/1004.
11. Odpady opakowaniowe przekazane innemu państwu członkowskiemu w celu recyklingu w tym innym państwie członkowskim mogą być zaliczone jako poddane

recyklingowi jedynie przez państwo członkowskie, w którym te odpady opakowaniowe zostały zebrane.

12. Odpady opakowaniowe wywiezione z Unii zalicza się jako poddane recyklingowi przez państwo członkowskie, w którym je zebrano, wyłącznie w przypadku, gdy spełnione są wymogi określone w ust. 3 tego artykułu oraz gdy zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1013/2006 eksporter może udowodnić, że przemieszczenie odpadów jest zgodne z wymogami tego rozporządzenia, w tym że przetwarzanie odpadów opakowaniowych poza Unią odbyło się w warunkach zasadniczo równoważnych wymogom określonym we właściwych przepisach unijnego prawa ochrony środowiska.

Artykuł 48

Zasady obliczania stopnia osiągnięcia celów recyklingu z uwzględnieniem ponownego użycia

1. Państwo członkowskie może podjąć decyzję o osiągnięciu zmodyfikowanego poziomu celów, o których mowa w art. 46 ust. 1, w danym roku przy uwzględnieniu średniego udziału – z poprzednich trzech lat – opakowań handlowych wielokrotnego użytku wprowadzanych do obrotu po raz pierwszy i ponownie wykorzystywanych w ramach systemu ponownego użycia opakowań.

Zmodyfikowany poziom oblicza się przez odjęcie:

- a) od celów ustanowionych w art. 46 ust. 1 lit. a) i c) udziału opakowań handlowych wielokrotnego użytku, o których mowa w akapicie pierwszym, we wszystkich wprowadzanych do obrotu opakowaniach handlowych oraz
- b) od celów ustanowionych w art. 46 ust. 1 lit. b) i d) udziału opakowań handlowych wielokrotnego użytku, o których mowa w akapicie pierwszym, składających się z odpowiedniego materiału opakowaniowego we wszystkich wprowadzanych do obrotu opakowaniach handlowych składających się z tego materiału.

Przy obliczaniu odpowiedniego zmodyfikowanego poziomu docelowego uwzględnia się nie więcej niż pięć punktów procentowych średniego udziału opakowań handlowych wielokrotnego użytku.

2. Przy obliczaniu celów ustanowionych w art. 46 ust. 1 lit. a), art. 46 ust. 1 lit. b) pkt (ii), art. 46 ust. 1 lit. c) oraz art. 46 ust. 1 lit. d) ppkt (ii) państwo członkowskie może uwzględnić ilości opakowań drewnianych naprawianych w celu ponownego użycia.

SEKCJA 7

Informowanie i sprawozdawczość

Artykuł 49

Informowanie na temat zapobiegania powstawaniu odpadów opakowaniowych oraz gospodarowania odpadami opakowaniowymi

1. Oprócz informacji, o których mowa w art. 8a ust. 2 dyrektywy 2008/98/WE i w art. 11 niniejszego rozporządzenia, producenci lub organizacje odpowiedzialności producenta, o ile zostały wyznaczone zgodnie z art. 41 ust. 1, udostępniają użytkownikom końcowym, w szczególności konsumentom, następujące informacje dotyczące zapobiegania powstawaniu odpadów opakowaniowych

i gospodarowania odpadami opakowaniowymi w odniesieniu do opakowań dostarczanych przez producentów na terytorium państwa członkowskiego:

- a) informacje na temat roli użytkowników końcowych w przyczynianiu się do zapobiegania powstawaniu odpadów, w tym wszelkich najlepszych praktyk;
 - b) dostępne ustalenia dotyczące ponownego użycia opakowań;
 - c) informacje na temat roli użytkowników końcowych w przyczynianiu się do selektywnego zbierania odpadów opakowaniowych, w tym postępowania z opakowaniami zawierającymi produkty lub odpady niebezpieczne;
 - d) objaśnienie etykiet i symboli umieszczonych na opakowaniu, na nie naniesionych lub na nim wydrukowanych zgodnie z art. 11 lub obecnych w dokumentach towarzyszących produktowi w opakowaniu;
 - e) informacje o wpływie niewłaściwego wyrzucania odpadów opakowaniowych, takiego jak zaśmiecanie lub wyrzucanie do zmieszanych odpadów komunalnych, na środowisko oraz zdrowie lub bezpieczeństwo ludzi oraz niekorzystnym wpływie opakowań jednorazowego użytku, w szczególności plastikowych toreb na zakupy, na środowisko;
 - f) informacje na temat właściwości kompostowalnych i odpowiednich wariantów gospodarowania odpadami w odniesieniu do opakowań kompostowalnych.
2. Informacje, o których mowa w ust. 1, muszą być aktualne i przekazywane za pośrednictwem:
- a) strony internetowej lub innych środków łączności elektronicznej;
 - b) ogólnodostępnych informacji;
 - c) programów i kampanii edukacyjnych;
 - d) oznakowania w języku lub językach łatwo zrozumiałych przez użytkowników i konsumentów.
3. W przypadkach upubliczniania informacji należy zachować poufność szczególnie chronionych informacji handlowych zgodnie z odpowiednimi przepisami unijnymi i krajowymi.

Artykuł 50

Sprawozdawczość wobec Komisji

1. Za każdy rok kalendarzowy państwa członkowskie składają Komisji sprawozdanie zawierające następujące dane:
- a) dane dotyczące wdrożenia art. 46 ust. 1 lit. a)–d) oraz dotyczące opakowań wielokrotnego użytku;
 - b) roczne zużycie bardzo lekkich plastikowych toreb na zakupy, lekkich plastikowych toreb na zakupy i grubych plastikowych toreb na zakupy na osobę, mierzone odrębnie dla każdej kategorii;
 - c) poziom selektywnej zbiórki opakowań objętych obowiązkiem tworzenia systemów kaucyjnych ustanowionym w art. 44 ust. 1.

Państwa członkowskie mogą dostarczyć dane dotyczące rocznego zużycia bardzo grubych plastikowych toreb na zakupy na osobę.

2. Państwa członkowskie przekazują dla każdego materiału opakowaniowego i rodzaju opakowania wymienionego w tabeli 1 w załączniku IX za każdy rok kalendarzowy dane dotyczące:
 - a) ilości opakowań wprowadzonych do obrotu w odniesieniu do każdego rodzaju opakowania i materiału opakowaniowego wymienionego w tabeli 1 w załączniku IX;
 - b) ilości zebranych selektywnie odpadów opakowaniowych w odniesieniu do każdego materiału opakowaniowego wymienionego w tabeli 1 w załączniku IX;
 - c) współczynników recyklingu;
 - d) zainstalowanych zdolności w zakresie sortowania i recyklingu w odniesieniu do każdego rodzaju opakowania i materiału wymienionego w tabeli 1 w załączniku II.
3. Pierwszy okres sprawozdawczy dotyczy:
 - a) w odniesieniu do obowiązków określonych w ust. 1 lit. a) i b) oraz ust. 2 – pierwszego pełnego roku kalendarzowego po wejściu w życie aktu wykonawczego, w którym określono format sprawozdań dla Komisji, zgodnie z ust. 7;
 - b) w odniesieniu do obowiązku określonego w ust. 1 lit. c) – roku kalendarzowego rozpoczynającego się od 1 stycznia 2028 r.
4. Państwa członkowskie udostępniają dane, o których mowa w ust. 1 i 2, drogą elektroniczną w terminie 19 miesięcy od zakończenia roku sprawozdawczego, za który dane są gromadzone. Przekazują one dane drogą elektroniczną w terminie 19 miesięcy od końca roku sprawozdawczego, za który dane zostały zebrane, w formacie ustalonym przez Komisję zgodnie z ust. 7.
5. Do danych udostępnianych zgodnie z niniejszym artykułem państwa członkowskie dołączają sprawozdanie z kontroli jakości. To sprawozdanie z kontroli jakości przedstawia się w formacie określonym przez Komisję zgodnie z ust. 7.
6. Do danych udostępnianych zgodnie z niniejszym artykułem państwa członkowskie dołączają sprawozdanie na temat środków wprowadzonych zgodnie z art. 47 ust. 5 i 8, w stosownych przypadkach zawierające szczegółowe informacje na temat średnich wskaźników strat.
7. Komisja do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r. przyjmie akty wykonawcze ustanawiające:
 - a) zasady obliczania, weryfikacji i zgłaszania danych zgodnie z ust. 1 lit. a) i c) oraz ust. 2, w tym metodykę określania ilości wytworzonych odpadów opakowaniowych, oraz format sprawozdawczości;
 - b) metodykę obliczania rocznego zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy na osobę, o którym mowa w ust. 1 lit. b), oraz format jego zgłaszania;Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 59 ust. 3.
8. Państwa członkowskie wymagają, aby wszystkie podmioty gospodarcze udostępniające opakowania w państwach członkowskich przekazywały właściwym

organom dokładne i wiarygodne dane umożliwiające państwom członkowskim wypełnienie obowiązków sprawozdawczych spoczywających na nich na mocy niniejszego artykułu, uwzględniając, w stosownych przypadkach, szczególne problemy małych i średnich przedsiębiorstw związane z dostarczaniem szczegółowych danych.

Artykuł 51

Bazy danych dotyczących opakowań

1. Państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki zapewniające zharmonizowane utworzenie baz danych dotyczących opakowań i odpadów opakowaniowych, o ile bazy takie jeszcze nie istnieją.
2. Bazy danych, o których mowa w ust. 1, obejmują:
 - a) informacje dotyczące w szczególności wielkości, właściwości i ewolucji przepływów opakowań i odpadów opakowaniowych na poziomie poszczególnych państw członkowskich;
 - b) informacje na temat toksyczności lub zagrożenia ze strony materiałów opakowaniowych lub składników stosowanych do ich produkcji;
 - c) dane wymienione w załączniku XII.

ROZDZIAŁ VIII

Procedury w sprawie środków ochronnych

Artykuł 52

Procedura postępowania z opakowaniem stwarzającym ryzyko na poziomie krajowym

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 19 rozporządzenia (UE) 2019/1020, w przypadku gdy organy nadzoru rynku jednego państwa członkowskiego mają wystarczające powody, by sądzić, że opakowanie objęte niniejszym rozporządzeniem stwarza zagrożenie dla środowiska lub zdrowia ludzkiego, dokonują one oceny tego opakowania pod kątem spełnienia wszystkich wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu, które są związane z tym zagrożeniem. Odpowiednie podmioty gospodarcze mają obowiązek współpracować w razie konieczności z organami nadzoru rynku.

Jeśli w toku tej oceny organy nadzoru rynku stwierdzą, że opakowanie nie spełnia wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu, niezwłocznie wzywają zainteresowany podmiot gospodarczy do podjęcia odpowiednich i proporcjonalnych działań naprawczych w rozsądnym terminie wyznaczonym przez organy nadzoru rynku, który jest współmierny do charakteru i – w stosownych przypadkach – stopnia niezgodności, w celu doprowadzenia opakowania do zgodności z tymi wymogami.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 w razie obaw dotyczących ryzyka dla zdrowia ludzi w związku z opakowaniem do kontaktu z produktami wrażliwymi, które podlega szczególnym przepisom mającym na celu ochronę zdrowia ludzkiego, organy nadzoru nie dokonują oceny ryzyka dla zdrowia ludzi lub zwierząt związanego z danym materiałem opakowaniowym, jeśli przenosi się ono na zawartość materiału opakowaniowego, lecz ostrzegają organy właściwe w zakresie kontroli nad rodzajami tego ryzyka. Te organy są właściwymi organami, o których mowa

w rozporządzeniu (UE) 2017/625, rozporządzeniu (UE) 2017/745, rozporządzeniu (UE) 2017/746, dyrektywie 2001/83/WE lub rozporządzeniu (UE) 2019/6.

3. W przypadku gdy organy nadzoru rynku uznają, że niezgodność z wymogami nie ogranicza się do ich terytorium krajowego, informują Komisję oraz pozostałe państwa członkowskie o wynikach oceny oraz o działaniach, których podjęcia zażądały od danego podmiotu gospodarczego.
4. Dany podmiot gospodarczy zapewnia podjęcie wszelkich odpowiednich działań naprawczych w odniesieniu do wszystkich odnośnych opakowań, które podmiot gospodarczy udostępnił na rynku w Unii.
5. Jeżeli dany podmiot gospodarczy nie podejmie odpowiednich działań naprawczych w terminie, o którym mowa w ust. 1 akapit drugi, lub niezgodność będzie się nadal utrzymywać, organy nadzoru rynku wprowadzają wszelkie odpowiednie środki tymczasowe, aby zakazać udostępniania danych opakowań na rynku krajowym, wycofać je z obrotu lub odzyskać je.

Organ nadzoru rynku niezwłocznie informuje o tych środkach Komisję i pozostałe państwa członkowskie.

6. Informacje, o których mowa w ust. 4, przekazuje się Komisji i pozostałym państwom członkowskim za pośrednictwem systemu informacyjnego i komunikacyjnego, o którym mowa w art. 34 rozporządzenia (UE) 2019/1020, i zawierają one wszelkie dostępne szczegóły, w szczególności dane umożliwiające identyfikację opakowania niezgodnego z wymogami, informacje na temat pochodzenia opakowania, charakter domniemanej niezgodności i związanego z nią ryzyka, rodzaj i okres obowiązywania wprowadzonych środków krajowych, a także argumenty przedstawione przez dany podmiot gospodarczy i w stosownych przypadkach informacje, o których mowa w art. 54 ust. 1. Organ nadzoru rynku wskazuje również, czy niezgodność wynika:
 - a) z niespełnienia przez opakowanie wymogów w zakresie zrównoważoności określonych w art. 5–10 niniejszego rozporządzenia;
 - b) z braków w normach zharmonizowanych lub wspólnych specyfikacjach, o których mowa w art. 31 i 32 niniejszego rozporządzenia.
7. Państwa członkowskie inne niż państwo członkowskie wszczynające procedurę niezwłocznie powiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie o wszelkich wprowadzonych środkach i o wszelkich odpowiednich dodatkowych, będących w ich dyspozycji informacjach dotyczących niezgodności danego opakowania z odpowiednimi wymogami oraz – w przypadku braku zgody na środek krajowy, który przyjęto – o swoich zastrzeżeniach.
8. W przypadku gdy w terminie trzech miesięcy od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 4, żadne państwo członkowskie ani Komisja nie zgłosiły zastrzeżeń do środka tymczasowego przyjętego przez państwo członkowskie, środek ten uznaje się za uzasadniony.

Środki tymczasowe mogą przewidywać okres dłuższy lub krótszy niż trzy miesiące, aby uwzględnić specyfikę danych wymogów.
9. Państwa członkowskie zapewniają wycofanie opakowania z ich rynku lub niezwłoczne wdrożenie innych odpowiednich środków ograniczających w odniesieniu do danego opakowania lub wytwórcy.

Artykuł 53
Unijna procedura ochronna

1. W przypadku gdy po zakończeniu procedury określonej w art. 52 ust. 3 i 4 zgłaszane są sprzeczności wobec środka zastosowanego przez państwo członkowskie lub w przypadku gdy Komisja uzna, że środek krajowy jest sprzeczny z przepisami Unii, Komisja niezwłocznie rozpoczyna konsultacje z państwami członkowskimi i zainteresowanym podmiotem gospodarczym lub zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi oraz dokonuje oceny tego środka krajowego. Na podstawie wyników tej oceny Komisja postanawia w drodze aktu wykonawczego, czy środek krajowy jest uzasadniony.

Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 59 ust. 3.
2. Komisja kieruje swoją decyzję do wszystkich państw członkowskich, niezwłocznie informując o niej państwa członkowskie i zainteresowany podmiot gospodarczy lub zainteresowane podmioty gospodarcze.

W przypadku uznania krajowego środka za uzasadniony wszystkie państwa członkowskie wprowadzają środki konieczne do zapewnienia wycofania z obrotu opakowań niezgodnych z wymogami oraz informują odpowiednio Komisję.

Jeżeli środek krajowy zostanie uznany za nieuzasadniony, zainteresowane państwo członkowskie cofa ten środek.
3. W przypadku uznania środka krajowego za uzasadniony i stwierdzenia, że niezgodność opakowania z wymogami wynika z braków w normach zharmonizowanych, o których mowa w art. 31 niniejszego rozporządzenia, Komisja stosuje procedurę przewidzianą w art. 11 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012.
4. W przypadku uznania krajowego środka za uzasadniony i stwierdzenia, że niezgodność opakowania wynika z braków we wspólnych specyfikacjach technicznych, o których mowa w art. 32, Komisja niezwłocznie zmienia lub uchyla te wspólne specyfikacje techniczne.

Artykuł 54
Opakowania spełniające wymagania, lecz stwarzające ryzyko

1. W przypadku gdy po przeprowadzeniu oceny na podstawie art. 52 państwo członkowskie stwierdzi, że opakowanie mimo spełniania wymogów określonych w art. 5–11 stwarza ryzyko dla środowiska lub zdrowia ludzi, niezwłocznie żąda od właściwego podmiotu gospodarczego wprowadzenia – w wyznaczonym przez organ nadzoru rynku rozsądnym terminie proporcjonalnym do rodzaju ryzyka i, w stosownych przypadkach, stopnia ryzyka – wszelkich odpowiednich środków w celu zapewnienia, aby to opakowanie z chwilą wprowadzenia do obrotu nie stwarzało już ryzyka, lub w celu wycofania opakowania z obrotu lub jego odzyskania.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 w razie obaw dotyczących ryzyka dla zdrowia ludzi w związku z opakowaniem do kontaktu z produktami wrażliwymi, które podlega szczególnym przepisom mającym na celu ochronę zdrowia ludzkiego, organy nadzoru nie dokonują oceny ryzyka dla zdrowia ludzi lub zwierząt związanego z danym materiałem opakowaniowym, jeśli przenosi się ono na zawartość materiału opakowaniowego, lecz ostrzegają organy właściwe w zakresie kontroli nad

rodzajami tego ryzyka. Te organy są właściwymi organami, o których mowa w rozporządzeniu (UE) 2017/625, rozporządzeniu (UE) 2017/745, rozporządzeniu (UE) 2017/746, dyrektywie 2001/83/WE lub rozporządzeniu (UE) 2019/6.

3. Dany podmiot gospodarczy zapewnia podjęcie działań naprawczych w odniesieniu do wszystkich odnośnych opakowań, które podmiot gospodarczy udostępnił na rynku w Unii.
4. Państwo członkowskie niezwłocznie przekazuje Komisji i pozostałym państwom członkowskim informacje na temat swoich ustaleń i dalszych działań zgodnie z ust. 1. Informacje te obejmują wszelkie dostępne szczegóły, przede wszystkim dane umożliwiające identyfikację danego opakowania, informacje na temat jego pochodzenia i łańcucha dostaw, charakteru występującego zagrożenia oraz rodzaju i okresu obowiązywania wprowadzonych środków krajowych.
5. Komisja niezwłocznie rozpoczyna konsultacje z państwami członkowskimi i odpowiednim podmiotem gospodarczym (odpowiednimi podmiotami gospodarczymi) oraz dokonuje oceny wprowadzonych środków krajowych. Na podstawie wyników tej oceny Komisja decyduje, czy dany środek krajowy jest uzasadniony, czy też nie, i w razie potrzeby proponuje odpowiednie środki.

Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 59 ust. 3.

W przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby związanej z ochroną środowiska lub zdrowia ludzi Komisja przyjmuje akt wykonawczy mający natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 58 ust. 4.

Komisja kieruje swoją decyzję do wszystkich państw członkowskich, niezwłocznie informując o niej państwa członkowskie i zainteresowany podmiot gospodarczy lub zainteresowane podmioty gospodarcze.

Artykuł 55

Kontrole opakowań wprowadzanych na rynek Unii

1. Organy nadzoru rynku niezwłocznie informują organy wyznaczone na podstawie art. 25 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/1020 o działaniach, o których mowa w art. 52 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, o ile niezgodność nie ogranicza się do terytorium ich kraju. Taki komunikat zawiera wszelkie stosowne informacje, przede wszystkim szczegóły umożliwiające identyfikację opakowania niespełniającego wymogów, do którego mają zastosowanie podjęte działania, a w przypadku produktu w opakowaniu – samego produktu.
2. Przekazanie informacji, o których mowa w ust. 1, odbywa się poprzez wprowadzenie informacji do odpowiedniego środowiska celnego systemu zarządzania ryzykiem.
3. Komisja opracowuje wzajemne połączenie w celu zautomatyzowania procesu przekazywania informacji, o którym mowa w ust. 1, z systemu informacyjnego i komunikacyjnego, o którym mowa w art. 52 ust. 5, do środowiska, o którym mowa w ust. 3. To wzajemne połączenie zostanie wdrożone nie później niż dwa lata od dnia przyjęcia odpowiedniego aktu wykonawczego, o którym mowa w ust. 5.
4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów wykonawczych w celu określenia przepisów proceduralnych i szczegółowych ustaleń dotyczących wdrażania ust. 4, w tym funkcji, elementów danych i przetwarzania danych, a także przepisów dotyczących przetwarzania danych osobowych, poufności i administratora

w odniesieniu do tego wzajemnego połączenia, o którym mowa w ust. 4. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą na podstawie art. 59 ust. 3.

Artykuł 56 *Niezgodność formalna*

1. W przypadku gdy państwo członkowskie dokona jednego z poniższych ustaleń, zobowiązuje dany podmiot gospodarczy do usunięcia odnośnych niezgodności:
 - a) deklaracja zgodności UE nie została sporządzona;
 - b) deklaracja zgodności UE nie została sporządzona w prawidłowy sposób;
 - c) kod QR lub nośnik danych, o których mowa w art. 11, nie zapewniają dostępu do informacji wymaganych na podstawie tego artykułu;
 - d) dokumentacja techniczna, o której mowa w załączniku VII, nie jest dostępna, nie jest kompletna lub zawiera błędy;
 - e) brakuje informacji, o których mowa w art. 13 ust. 6 lub art. 16 ust. 3, lub informacje te są nieprawdziwe lub niekompletne;
 - f) nie spełniono innych wymogów administracyjnych, o których mowa w art. 13 lub art. 16;
 - g) nie spełniono wymogów dotyczących ograniczeń w zakresie stosowania niektórych formatów opakowań i nadmiaru opakowań, które to wymogi określono w art. 21 i 22;
 - h) nie spełniono wymogów dotyczących utworzenia systemu ponownego użycia, jego funkcjonowania i uczestnictwa w nim, o których to wymogach mowa w art. 24, w odniesieniu do opakowań wielokrotnego użytku;
 - i) nie spełniono wymogów informacyjnych określonych w art. 25 ust. 1 i 2 w odniesieniu do powtórnego napełniania;
 - j) nie spełniono wymogów w zakresie punktów napełniania określonych w art. 25 ust. 3;
 - k) nie osiągnięto celów w zakresie ponownego użycia i powtórnego napełniania określonych w art. 26.
2. W przypadku utrzymywania się niezgodności, o której mowa w ust. 1 lit. a)–f), odpowiednie państwo członkowskie wdraża wszelkie stosowne środki w celu zakazania udostępniania danego opakowania na rynku bądź zapewnienia jego odzyskania lub wycofania z obrotu.
3. W przypadku utrzymywania się niezgodności, o której mowa w ust. 1 lit. g)–k), państwa członkowskie stosują przepisy dotyczące sankcji mające zastosowanie do naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia, które państwa członkowskie określiły zgodnie z art. 62.

ROZDZIAŁ IX

Zielone zamówienia publiczne

Artykuł 57

Zielone zamówienia publiczne

1. Instytucje zamawiające zdefiniowane w art. 2 pkt 1 dyrektywy 2014/24/UE lub w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2014/25/UE lub podmioty zamawiające zdefiniowane w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2014/25/UE, udzielając zamówień publicznych na opakowania, produkty w opakowaniu lub usługi z wykorzystaniem opakowań lub produktów w opakowaniu w sytuacjach wchodzących w zakres stosowania wspomnianych dyrektyw, stosują kryteria dotyczące zielonych zamówień publicznych, które zostaną opracowane w aktach delegowanych przyjętych zgodnie z ust. 3.
2. Zobowiązanie określone w ust. 1 stosuje się do wszystkich procedur udzielania zamówień składanych przez instytucje zamawiające lub podmioty zamawiające w celu udzielania zamówień publicznych na opakowania, produkty w opakowaniu lub usługi z wykorzystaniem opakowań lub produktów w opakowaniu, które to procedury wdrożono co najmniej 12 miesięcy po wejściu w życie odpowiedniego aktu delegowanego, który zostanie przyjęty zgodnie z ust. 3.
3. Komisja do dnia [*Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 60 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia*] r. przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 58 uzupełniające niniejsze rozporządzenie poprzez ustanowienie minimalnych obowiązkowych kryteriów zielonych zamówień publicznych na podstawie wymogów określonych w art. 5–10 oraz następujących czynników:
 - a) wartości i wielkości zamówień publicznych udzielonych na opakowania, produkty w opakowaniu lub usługi bądź roboty budowlane z wykorzystaniem opakowań lub produktów w opakowaniach;
 - b) konieczności zapewnienia wystarczającego popytu na bardziej zrównoważone środowiskowo opakowania lub produkty w opakowaniu;
 - c) ekonomicznej wykonalności zakupu bardziej zrównoważonych środowiskowo opakowań lub produktów w opakowaniu przez instytucje zamawiające lub podmioty zamawiające bez pociągania za sobą nieproporcjonalnych kosztów.

Wspomniane kryteria zielonych zamówień publicznych opracowuje się zgodnie z zasadami zawartymi w dyrektywie 2014/24/UE, dyrektywie 2014/25/UE oraz zasadą, według której opakowanie wybrane w oparciu o te kryteria służy łatwiejszemu osiągnięciu celów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

Rozdział X

Przekazane uprawnienia i procedura komitetowa

Artykuł 58

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 5 ust. 5, art. 6 ust. 4 i 6, art. 7 ust. 9, 10 i 11, art. 8 ust. 5, art. 22 ust. 4, art. 26 ust. 16 i art. 57 ust. 3, powierza się Komisji na okres dziesięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż 3 miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 5 ust. 5, art. 6 ust. 4 i 6, art. 7 ust. 9, 10 i 11, art. 8 ust. 5, art. 22 ust. 4, art. 26 ust. 16 i art. 57 ust. 3, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 5 ust. 5, art. 6 ust. 4 i 6, art. 7 ust. 9, 10 i 11, art. 8 ust. 5, art. 22 ust. 4, art. 26 ust. 16 i art. 57 ust. 3 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 59 *Procedura komitetowa*

1. Komisję wspomaga komitet, o którym mowa w art. 39 dyrektywy 2008/98/WE. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego w zakresie uprawnień wykonawczych, o których mowa w art. 72, i zastosowanie ma art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z art. 5 tego rozporządzenia.

Rozdział XI

Zmiany

Artykuł 60

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2019/1020

W rozporządzeniu (UE) 2019/1020 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w załączniku I wprowadza się następujące zmiany:
 - (i) uchyla się pkt 9;
 - (ii) dodaje się punkty w brzmieniu:

„X [Urząd Publikacji: proszę wstawić kolejny numer] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz.U. L 155 z 12.6.2019, s. 1);
„X [Urząd Publikacji: proszę wstawić kolejny numer] Rozporządzenie (UE).../... w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/1020 oraz uchylające dyrektywę 94/62/WE [Urząd Publikacji uzupełnia dane dotyczące publikacji w Dz.U.].”;
- b) w załączniku II uchyla się pkt 8.

Artykuł 61

Zmiany w dyrektywie (UE) 2019/904

W dyrektywie (UE) 2019/904 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w art. 6 ust. 5 skreśla się lit. b);
- b) w art. 13 ust. 1 skreśla się lit. e);
- c) art. 13 ust. 3 otrzymuje brzmienie „3. Komisja dokonuje przeglądu danych i informacji zgłoszonych zgodnie z niniejszym artykułem i publikuje sprawozdanie dotyczące wyników tego przeglądu. Sprawozdanie to zawiera ocenę organizacji zbierania danych i informacji, źródeł danych i informacji i metody stosowanej przez państwa członkowskie, jak również kompletności, rzetelności, aktualności oraz spójności tych danych i informacji. Ocena może zawierać konkretne zalecenia dotyczące usprawnień. Przedmiotowe sprawozdanie jest sporządzane po pierwszym zgłoszeniu danych i informacji przez państwa członkowskie, a następnie co cztery lata.”.

Rozdział XII

Przepisy końcowe

Artykuł 62

Sankcje

1. Do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r. państwa członkowskie ustanowią przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie do naruszeń przepisów niniejszego

rozporządzenia oraz wprowadzą wszystkie środki niezbędne do zapewnienia ich wdrożenia. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Niespełnienie wymogów określonych w art. 21–26 podlega administracyjnej karze pieniężnej nakładanej na dany podmiot gospodarczy.

2. Jeżeli system prawny państwa członkowskiego nie przewiduje administracyjnych kar pieniężnych, ustęp pierwszy można stosować w ten sposób, że procedurę nałożenia grzywny wszczyna właściwy organ, a nakłada ją właściwy sąd krajowy, przy czym zapewniona zostaje skuteczność tych środków prawnych i równoważność ich skutku względem administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w tym ustępie. Ponadto nakładane grzywny muszą być w każdym przypadku skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.
3. Państwo członkowskie do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 1 rok od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r. powiadomi Komisję o tych przepisach i środkach, a następnie będzie niezwłocznie powiadamiać ją o wszelkich późniejszych zmianach tych przepisów.

Artykuł 63

Ocena

Do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 8 lat od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia] r. Komisja przeprowadzi ocenę niniejszego rozporządzenia oraz jego wkładu w funkcjonowanie rynku wewnętrznego i poprawę zrównoważenia środowiskowego opakowań. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów sprawozdanie dotyczące najważniejszych ustaleń tej oceny. Państwa członkowskie prześlą Komisji informacje niezbędne do przygotowania tego sprawozdania.

Artykuł 64

Uchylenie i przepisy przejściowe

Dyrektywa 94/62/WE traci moc ze skutkiem od dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r.

Stosuje się jednak następujące przepisy przejściowe:

- a) art. 8 ust. 2 dyrektywy 94/62/WE stosuje się nadal do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 42 miesiące od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r.;
- b) art. 5 ust. 2 i 3, art. 6 ust. 1 lit. d) i e) oraz art. 6a dyrektywy 94/62/WE stosuje się nadal do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = ostatni dzień roku kalendarzowego przypadający po upływie 36 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r.;
- c) art. 12 ust. 3a, 3b, 3c i 4 dyrektywy 94/62/WE stosuje się nadal do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = ostatni dzień roku kalendarzowego przypadający po upływie 36 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r.; wyjątek stanowi przekazywanie danych Komisji, w przypadku którego wymienione artykuły stosuje się nadal do dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = ostatni dzień roku

kalendarzowego przypadający po upływie 54 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r.

Odesłania do uchylonej dyrektywy odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji w załączniku XIII.

Artykuł 65

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia [Urząd Publikacji: proszę wstawić datę = 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodnicząca*

*W imieniu Rady
Przewodniczący*

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, zmieniającego rozporządzenie (UE) 2019/1020 i dyrektywę (UE) 2019/904 oraz uchylającego dyrektywę 94/62/WE

1.2. Obszary polityki, których dotyczy wniosek/inicjatywa

03 – Jednolity rynek

09 – Środowisko i zmiana klimatu

1.3. Wniosek/inicjatywa dotyczy:

☒ nowego działania

☐ nowego działania, będącego następstwem projektu pilotażowego/działania przygotowawczego¹

☒ przedłużenia bieżącego działania

☐ połączenia lub przekształcenia co najmniej jednego działania pod kątem innego/nowego działania

1.4. Cel(e)

1.4.1. Cele ogólne

Ogólnym celem wniosku ustawodawczego jest zmniejszenie negatywnego wpływu na środowisko opakowań i odpadów opakowaniowych oraz poprawa funkcjonowania rynku wewnętrznego, a tym samym przyrost wydajności w sektorze. Celem jest stworzenie odpornego łańcucha wartości, począwszy od projektu opakowania do jego ponownego użycia w produktach wysokiej jakości lub ponownego włączenia do tych produktów, co przyczyni się do stworzenia innowacyjnych, „zielonych” miejsc pracy w niskoemisyjnym przemyśle opakowań.

1.4.2. Cele szczegółowe

1. Zmniejszenie powstawania odpadów opakowaniowych.
2. Propagowanie gospodarki o obiegu zamkniętym w odniesieniu do opakowań w sposób racjonalny pod względem kosztów.
3. Propagowanie zwiększenia zawartości materiałów z recyklingu w opakowaniach.

¹ O którym mowa w art. 58 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia finansowego.

1.4.3. *Oczekiwane wyniki i wpływ*

Z modelu dotyczącego wariantu preferowanego wynika, że w 2030 r. nastąpi zmniejszenie ilości wytwarzanych odpadów, emisji gazów cieplarnianych i uniknięcie ekologicznych efektów zewnętrznych.

Zmniejszone koszty gospodarowania odpadami oraz spadek sprzedaży i zużycia opakowań dają w efekcie ogólne oszczędności gospodarcze. Szacuje się, że złożony wpływ na zatrudnienie spowoduje niewielki wzrost netto o około 29 000 „zielonych” miejsc pracy.

Wariant preferowany skutkuje zmniejszeniem zapotrzebowania na paliwa kopalne i wzrostem ogólnego współczynnika recyklingu opakowań o 6,5 % w 2030 r. przy jednoczesnej redukcji obszaru zajmowanego przez składowiska odpadów o 9 %. To dążenie do obiegu zamkniętego skutkuje znacznie zmniejszonym zapotrzebowaniem na surowce pierwotne, takie jak drewno, szkło i aluminium.

Ogólnie rzecz biorąc, przejście na gospodarkę o bardziej zamkniętym obiegu w zakresie opakowań przyniosłoby takie korzyści, jak wzmocnienie pozycji konsumentów, zmniejszenie negatywnego wpływu na środowisko i zdrowie ludzi, zmniejszenie zależności UE od przywozu surowców i paliw kopalnych, stymulowanie innowacji i pobudzanie wzrostu gospodarczego, a także zmniejszenie niepotrzebnych wydatków gospodarstw domowych.

1.4.4. *Wskaźniki dotyczące realizacji celów*

Wskaźniki postępu i osiągnięcia celów będą następujące:

wzrost jakości recyklatów (surowców wtórnych);

poprawa wydajności recyklingu i większy odzysk materiałów w zakresie materiałów opakowaniowych (np. tworzyw sztucznych, metalu, szkła, papieru/tektury, wyrobów włókienniczych, drewna, ceramiki);

możliwość poddawania recyklingowi wszystkich opakowań w całości do 2030 r.;

odpowiednia modulacja opłat w ramach systemów rozszerzonej odpowiedzialności;

obowiązkowe cele w zakresie zawartości materiałów z recyklingu w opakowaniach z tworzyw sztucznych;

cele w zakresie ponownego użycia i powtórnego napełniania w poszczególnych sektorach.

1.5. **Uzasadnienie wniosków/inicjatyw**

1.5.1. *Potrzeby, które należy zaspokoić w perspektywie krótko- lub długoterminowej, w tym szczegółowy terminarz przebiegu realizacji inicjatywy*

W perspektywie 3–8 lat musiałyby zostać określone szczegółowe wymogi w drodze aktów wykonawczych/delegowanych. Z niniejszego proponowanego rozporządzenia wynikać będzie szereg działań w zakresie aktów delegowanych lub wykonawczych oraz prawdopodobnie sprawozdań z oceny skutków. Obejmą one weryfikację zgodności z wymogami w zakresie zrównoważoności, system kontroli zgodności, wymogi w zakresie zrównoważoności, jak również informacje i etykietowanie. Szczegółowy wykaz tych przewidzianych działań znajduje się poniżej:

- obowiązki sprawozdawcze w zakresie celów recyklingu, zbierania określonych formatów opakowań i zużycia plastikowych toreb na zakupy;

- wymogi dotyczące zdolności do recyklingu odnośnie do poszczególnych kategorii opakowań;
- zharmonizowane zasady sprawozdawczości w ramach systemów rozszerzonej odpowiedzialności sprawozdawczej;
- zharmonizowane zasady obliczania i weryfikacji w zakresie zawartości materiałów z recyklingu w opakowaniach;
- przegląd celów związanych z zawartością materiałów z recyklingu w kontekście rozwoju technicznego i gospodarczego;
- ujednolicone przepisy dotyczące wymogów w zakresie etykietowania, formatów przeznaczonych do sortowania przez konsumentów, opakowań wielokrotnego użytku, zawartości materiałów z recyklingu, kompostowania oraz kodu QR i innych cyfrowych nośników danych;
- przegląd przypadków odstępstw od ograniczeń dotyczących substancji potencjalnie niebezpiecznych w opakowaniach;
- ustanowienie minimalnych obowiązkowych kryteriów zielonych zamówień publicznych.

1.5.2. *Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej (może wynikać z różnych czynników, na przykład korzyści koordynacyjnych, pewności prawa, większej efektywności lub komplementarności). Na potrzeby tego punktu „wartość dodaną z tytułu zaangażowania Unii” należy rozumieć jako wartość wynikającą z unijnej interwencji, wykraczającą poza wartość, która zostałaby wytworzona przez same państwa członkowskie.*

Z ostatnich notyfikacji dotyczących rynku wewnętrznego przekazanych przez państwa członkowskie wynika, że wdrożenie niektórych nie w pełni zharmonizowanych przepisów obecnie obowiązującej dyrektywy w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, takich jak wymogi dotyczące oznakowania, lub niejasnych wymogów, takich jak wymogi zasadnicze dotyczące minimalizowania ilości stosowanych opakowań lub zdolności do recyklingu, powoduje powstanie dodatkowych kosztów dla podmiotów gospodarczych. Zdecydowanie opowiadają się one za dalszą harmonizacją nie tylko w celu zapewnienia większej opłacalności działań, ale również przezwyciężenia niepewności regulacyjnej dotyczącej wymogów środowiskowych odnoszących się do opakowań, tak aby można było dokonać odpowiednich inwestycji w infrastrukturę.

Państwa członkowskie nie mogą samodzielnie rozwiązać tych problemów w stopniu wystarczającym. Unijny rynek opakowań jest pod wieloma względami jednym dużym rynkiem, a nie 27 odrębnymi rynkami. Cechą charakterystyczną rynku opakowań jest intensywny handel transgraniczny między państwami członkowskimi, przy czym liczni producenci wprowadzają opakowania na rynki wielu państw członkowskich. Inicjatywy krajowe pod wieloma względami przyczyniają się do dalszej fragmentacji rynku wewnętrznego i braku skuteczności. Ponadto obawy dotyczące środowiska związane z opakowaniami są wszechobecne, a ich główne przyczyny są wspólne dla wszystkich państw członkowskich.

Ustanowienie wspólnych wymogów na poziomie UE ma wyraźną wartość dodaną, ponieważ zapewni zharmonizowany i dobrze funkcjonujący rynek wewnętrzny, a tym samym równe szanse dla producentów opakowań. Dzięki określeniu wymogów i celów na szczeblu unijnym dążenie do tego, aby opakowania nadawały

się do ponownego użytku lub recyklingu w opłacalny sposób będzie przebiegało spójnie we wszystkich państwach członkowskich, co przyczyni się do powstania większego i wydajniejszego rynku. Wykorzystanie jego siły do wspierania procesu przechodzenia na gospodarkę o obiegu zamkniętym w odniesieniu do opakowań posłuży osiągnięciu celów w bardziej opłacalny sposób.

Korzyści skali zostaną osiągnięte dzięki spójnemu podejściu do np. wpływania na projekty opakowań w taki sposób, aby na terenie całej UE zbieranie, sortowanie i recykling opakowań były bardziej opłacalne. Same działania poszczególnych państw członkowskich nie pozwoliłyby na osiągnięcie takiej harmonizacji, a tym samym korzyści skali.

1.5.3. *Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań*

W odniesieniu do opakowań bardzo ważny jest szereg powiązanych inicjatyw: w dyrektywie ramowej w sprawie odpadów (RDW) ustanowiono pojęcia, które można stosować horyzontalnie, a które wiążą się z wytwarzaniem odpadów i gospodarowaniem nimi, w tym z ich przetwarzaniem, recyklingiem i odzyskiem. Określono w niej hierarchię postępowania z odpadami, traktując zapobieganie powstawaniu odpadów priorytetowo względem ponownego użycia lub recyklingu, a w dalszej kolejności nadając priorytet recyklingowi względem innych wariantów odzysku i ostatecznego unieszkodliwiania przez składowanie. Ponadto dyrektywa zawiera zobowiązanie dla państw członkowskich do wdrażania funkcjonujących systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta, które służą zapewnieniu, aby producenci ponosili odpowiedzialność za gospodarowanie odpadami po swoich produktach. W Planie działania dotyczącym gospodarki o obiegu zamkniętym Komisja zobowiązała się do dokonania oceny możliwości harmonizacji różnych systemów zbierania odpadów w państwach członkowskich.

W dyrektywie w sprawie produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych skoncentrowano się – poza pozostałymi produktami z tworzyw sztucznych – także na poszczególnych opakowaniach z tworzyw sztucznych (np. torbach na zakupy, kubkach na napoje, pojemnikach na żywność i napoje, w tym butelkach), a jej głównym celem jest zapobieganie zaśmiecaniu i jego wpływowi na środowisko. Zawiera ona zakazy odnoszące się do poszczególnych produktów, a także zobowiązanie państw członkowskich do zapewnienia selektywnej zbiórki do celów recyklingu oraz do zmniejszenia rozmiaru w przypadku różnych grup tworzyw sztucznych jednorazowego użytku. Co więcej, określono w niej cele dotyczące minimalnej zawartości materiału pochodzącego z recyklingu w butelkach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje.

Kolejnym aktem prawnym dotyczącym opakowań z tworzyw sztucznych jest decyzja w sprawie zasobów własnych z 2020 r., w której ustanowiono zasoby własne oparte na odpadach opakowaniowych z tworzyw sztucznych niepoddanych recyklingowi w konkretnym państwie członkowskim, niezależnie od tego, czy to państwo członkowskie osiągnęło wyznaczony cel. Decyzja w sprawie zasobów własnych staje się zachętą dla państw członkowskich do wdrażania środków służących osiągnięciu wysokiego współczynnika recyklingu w zakresie opakowań z tworzyw sztucznych. Dzięki niej państwa członkowskie mogą swobodnie podejmować decyzje w ramach dążenia do osiągnięcia wysokiego współczynnika recyklingu tworzyw sztucznych zgodnie z RDW.

Dyrektywa w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych jest natomiast głównym instrumentem w zakresie wprowadzania opakowań do obrotu i wymogów

dotyczących ich końca przydatności do użycia na szczeblu unijnym. Także inne przepisy UE dotyczą opakowań lub nawiązują do nich. W wyniku przeglądu dyrektywy w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych zaproponowano kompleksowe rozporządzenie określające wymogi w zakresie zrównoważoności odnośnie do opakowań (zdolność do recyklingu; biopochodne, kompostowalne i biodegradowalne opakowanie; wykorzystanie materiałów z recyklingu i substancji niebezpiecznych w opakowaniach) oraz regulujące kwestię zapobiegania powstawaniu odpadów opakowaniowych i ponownego użycia, etykietowania na potrzeby selektywnej zbiórki, zbierania i recyklingu opakowań, systemów kaucyjnych, wymogów w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta i w zakresie zielonych zamówień publicznych odnośnie do oznakowań.

1.5.4. *Spójność z wieloletnimi ramami finansowymi oraz możliwa synergia z innymi właściwymi instrumentami*

Przedmiotowe inicjatywy wchodzą w zakres Europejskiego Zielonego Ładu, wokół którego koncentruje się unijna strategia odbudowy. W Zielonym Ładzie uznaje się korzyści płynące z inwestowania w nasz konkurencyjny zrównoważony rozwój poprzez budowanie bardziej sprawiedliwej, ekologicznej i cyfrowej Europy. Działania te obejmują gospodarkę o obiegu zamkniętym, która stanowi główną siłę napędową zwiększania odzysku materiałów i poprawy jakości surowców wtórnych.

Wsparcie i zaangażowanie Komisji Europejskiej w badania w obszarze gospodarki o obiegu zamkniętym, a w szczególności dotyczące lepszego projektowania opakowań i zwiększenia odzysku materiałów wyraża się liczbą projektów finansowanych w ramach programu „Horyzont 2020” (ponad 100 projektów) oraz wkładami finansowymi w ich realizację (w okolicach 500 mln EUR). Rezultaty tych projektów zostaną wykorzystane w działaniach na rzecz wspierania i propagowania obiegu zamkniętego poszczególnych formatów opakowań oraz ich zdolności do recyklingu.

1.5.5. *Ocena różnych dostępnych możliwości finansowania, w tym zakresu przegrupowania środków*

Teoretycznie możliwe było ustanowienie przepisów krajowych w państwach członkowskich. W tym przypadku nie byłoby jednak gwarancji spójnego stosowania przepisów w całej UE, a ponadto takie rozwiązanie przyczyniłoby się do fragmentacji rynku wewnętrznego.

Zadań związanych ze stworzeniem prawa wtórnego na szczeblu unijnym nie można przekazywać na zewnątrz.

1.6. Czas trwania i wpływ finansowy wniosku/inicjatywy

☐ Ograniczony czas trwania

- ☐ Okres trwania wniosku/inicjatywy: od [DD/MM]RRRR r. do [DD/MM]RRRR r.
- ☐ Okres trwania wpływu finansowego: od RRRR r. do RRRR r. w odniesieniu do środków na zobowiązania oraz od RRRR r. do RRRR r. w odniesieniu do środków na płatności.

☒ Nieograniczony czas trwania

- Wprowadzenie w życie z okresem rozruchu od 2023 r. do 2027 r.,
- po którym następuje faza operacyjna.

1.7. Planowane tryby zarządzania²

☒ Bezpośrednie zarządzanie przez Komisję

- ☒ w ramach jej służb, w tym za pośrednictwem jej pracowników w delegaturach Unii;
- ☐ przez agencje wykonawcze;

☐ Zarządzanie dzielone z państwami członkowskimi

☐ Zarządzanie pośrednie poprzez przekazanie zadań związanych z wykonaniem budżetu:

- ☐ państwom trzecim lub organom przez nie wyznaczonym;
- ☐ organizacjom międzynarodowym i ich agencjom (należy wyszczególnić);
- ☐ EBI oraz Europejskiemu Funduszowi Inwestycyjnemu;
- ☐ organom, o których mowa w art. 70 i 71 rozporządzenia finansowego;
- ☐ organom prawa publicznego;
- ☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu, które świadczą usługi użyteczności publicznej, o ile zapewniają one odpowiednie gwarancje finansowe;
- ☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu państwa członkowskiego, którym powierzono realizację partnerstwa publiczno-prywatnego oraz które zapewniają odpowiednie gwarancje finansowe;
- ☐ osobom odpowiedzialnym za wykonanie określonych działań w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej oraz określonym we właściwym podstawowym akcie prawnym.

²

Wyjaśnienia dotyczące trybów zarządzania oraz odniesienia do rozporządzenia finansowego znajdują się na następującej stronie:

<https://myintracomm.ec.europa.eu/budgweb/EN/man/budgmanag/Pages/budgmanag.aspx>

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

Określić częstotliwość i warunki

Zastosowanie mają standardowe zasady dotyczące tego typu wydatków.

2.2. System zarządzania i kontroli

2.2.1. Uzasadnienie dla systemu zarządzania, mechanizmów finansowania wykonania, warunków płatności i proponowanej strategii kontroli

Nie dotyczy – por. powyżej.

2.2.2. Informacje dotyczące zidentyfikowanego ryzyka i systemów kontroli wewnętrznej ustanowionych w celu jego ograniczenia

Nie dotyczy – por. powyżej.

2.2.3. Oszacowanie i uzasadnienie efektywności kosztowej kontroli (relacja kosztów kontroli do wartości zarządzanych funduszy powiązanych) oraz ocena prawdopodobnego ryzyka błędu (przy płatności i przy zamykaniu)

Nie dotyczy – por. powyżej.

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

Określić istniejące lub przewidywane środki zapobiegania i ochrony, np. ze strategii zwalczania nadużyć finansowych.

Nie dotyczy – por. powyżej.

3. SZACUNKOWY WPLYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

- Istniejące linie budżetowe

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer	Zróżn./niezróżn. ¹	państw EFTA ²	krajów kandydujących ³	państw trzecich	w rozumieniu art. 21 ust. 2 lit. b) rozporządzenia finansowego
1	03 02 05 Program na rzecz jednolitego rynku – opracowywanie i rozpowszechnianie wysokiej jakości statystyk dotyczących Europy	Zróżn.	NIE	NIE	NIE	NIE
3	09 02 02 Gospodarka o obiegu zamkniętym i jakość życia	Zróżn.	TAK	NIE	NIE	NIE
7	20 01 02 01 – Wynagrodzenia i rezerwy	Niezróżn.	NIE	NIE	NIE	NIE
7	20 02 01 01 Personel kontraktowy	Niezróżn.	NIE	NIE	NIE	NIE
7	20 02 01 03 – Krajowi urzędnicy służby cywilnej czasowo oddelegowani do instytucji	Niezróżn.	NIE	NIE	NIE	NIE
7	20 02 06 01 – Wydatki na podróże służbowe i cele reprezentacyjne	Niezróżn.	NIE	NIE	NIE	NIE
7	20 02 06 02 – Spotkania, grupy ekspertów	Niezróżn.	NIE	NIE	NIE	NIE

- Proponowane nowe linie budżetowe

Nie dotyczy

¹ Zróżn. = Środki zróżnicowane/niezróżn. = środki niezróżnicowane.

² EFTA: Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu

³ Kraje kandydujące oraz w stosownych przypadkach potencjalne kraje kandydujące Bałkanów Zachodnich.

3.2. Szacunkowy wpływ finansowy wniosku na środki

3.2.1. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki operacyjne

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych
- ☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych, jak określono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Dział wieloletnich ram finansowych	1	Jednolity rynek, innowacje i gospodarka cyfrowa
---	----------	---

Dyrekcja Generalna: ESTAT			2023	2024	2025	2026	2027 (i kolejne lata)	OGÓŁEM
○ Środki operacyjne								
03 02 05 Program na rzecz jednolitego rynku – opracowywanie i rozpowszechnianie wysokiej jakości statystyk dotyczących Europy	Środki na zobowiązania	(1)	0,090	0,090	0,090	0,125	0,140	0,535
	Środki na płatności	(2)	0,090	0,090	0,090	0,125	0,140	0,535
OGÓŁEM środki dla DG ESTAT	Środki na zobowiązania	= (1)	0,090	0,090	0,090	0,125	0,140	0,535
	Środki na płatności	= (2)	0,090	0,090	0,090	0,125	0,140	0,535

W celu wspierania gromadzenia danych na temat opakowań i odpadów opakowaniowych niezbędne jest zawarcie umów o świadczenie usług publicznych w odniesieniu do metodyki i walidacji; liczba tych umów wzrośnie w latach 2026 i 2027 ze względu na nowy obowiązek sprawozdawczy. Oczekiwanym rezultatem tych działań jest wzrost jakości danych, co będzie korzystne nie tylko z punktu widzenia opakowań, odpadów opakowaniowych i plastikowych toreb na zakupy, ale także zasobów własnych tworzyw sztucznych.

Dział wieloletnich ram finansowych	3	Zasoby naturalne i środowisko
---	----------	--------------------------------------

Dyrekcja Generalna: ENV			2023	2024	2025	2026	2027 (i kolejne lata)	OGÓŁEM
○ Środki operacyjne								
09 02 02 Gospodarka o obiegu zamkniętym i jakość życia	Środki na zobowiązania	(1)	0,500	0,500	0,500	0,200	0,400	2,100
	Środki na płatności	(2)	0,500	0,500	0,500	0,200	0,400	2,100
OGÓŁEM środki dla DG ENV	Środki na zobowiązania	= (1)	0,500	0,500	0,500	0,200	0,400	2,100
	Środki na płatności	= (2)	0,500	0,500	0,500	0,200	0,400	2,100

Koszty DG ENV wynikają z potrzeb w zakresie zamówień na gromadzenie danych i analizę zdolności poszczególnych rodzajów opakowań do recyklingu, przy opracowaniu metodyki w zakresie zawartości materiałów z recyklingu w opakowaniach z tworzyw sztucznych itp. (szacunkowy koszt wynosi 2,1 mln EUR na lata 2023–2027).

—

			2023	2024	2025	2026	2027	OGÓŁEM
○ OGÓŁEM środki operacyjne	Środki na zobowiązania	(4)	0,590	0,590	0,590	0,325	0,540	2,635
	Środki na płatności	(5)	0,590	0,590	0,590	0,325	0,540	2,635
OGÓŁEM środki	Środki na	= 4	0,590	0,590	0,590	0,325	0,540	2,635

na DZIAŁY 1 do 3 wieloletnich ram finansowych	zobowiązania							
	Środki na płatności	= 5	0,590	0,590	0,590	0,325	0,540	2,635

Dział wieloletnich ram finansowych	7	„Wydatki administracyjne”
---------------------------------------	---	---------------------------

Niniejszą część uzupełnia się przy użyciu „danych budżetowych o charakterze administracyjnym”, które należy najpierw wprowadzić do załącznika do oceny skutków finansowych regulacji (załącznika V do zasad wewnętrznych), przesyłanego do DECIDE w celu konsultacji między służbami.

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		2023	2024	2025	2026	2027 (i kolejne lata)	OGÓŁEM
Dyrekcja Generalna: ENV							
☐ Zasoby ludzkie		0,644	0,732	0,732	0,817	0,817	3,742
☐ Pozostałe wydatki administracyjne		0,484	0,484	0,484	0,484	0,484	2,420
OGÓŁEM DG ENV	Środki	1,128	1,216	1,216	1,301	1,301	6,162

3 stanowiska w grupie funkcyjnej AD (spośród obecnego personelu) są niezbędne na potrzeby negocjowania i ogólnego wykonania rozporządzenia oraz poszczególnych prac przygotowawczych i przygotowania projektów aktów prawa wtórnego zgodnie z terminami zaproponowanymi w rozporządzeniu w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych.

4 dodatkowe stanowiska kontraktowe (**2 oddelegowanych ekspertów krajowych i 2 pracowników kontraktowych**) są niezbędne do przeprowadzenia technicznych prac z uwzględnieniem:

- stałego przeglądu rozwoju technicznego i gospodarczego w zakresie dostępności opakowań i materiałów;
- obowiązków sprawozdawczych w zakresie celów recyklingu, zbierania określonych formatów opakowań i zużycia plastikowych toreb na zakupy;

- wymogów dotyczących zdolności do recyklingu odnośnie do poszczególnych kategorii opakowań;
- zharmonizowanych zasad sprawozdawczości w ramach systemów rozszerzonej odpowiedzialności sprawozdawczej;
- zharmonizowanych zasad obliczania i weryfikacji w zakresie zawartości materiałów z recyklingu w opakowaniach;
- przeglądu celów związanych z zawartością materiałów z recyklingu w kontekście rozwoju technicznego i gospodarczego;
- ujednoliconych zasad dotyczących wymogów w zakresie etykietowania, formatów przeznaczonych do sortowania przez konsumentów, opakowań wielokrotnego użytku, zawartości materiałów z recyklingu, kompostowania oraz kodu QR i innych cyfrowych nośników danych;
- przeglądu przypadków odstępstw od ograniczeń dotyczących substancji potencjalnie niebezpiecznych w opakowaniach;
- ustanowienia minimalnych obowiązkowych kryteriów zielonych zamówień publicznych;

		2023	2024	2025	2026	2027 (i kolejne lata)	OGÓŁEM
Dyrekcja Generalna: ESTAT							
☐ Zasoby ludzkie		0,157	0,157	0,242	0,242	0,242	1,040
☐ Pozostałe wydatki administracyjne							
OGÓŁEM DG ESTAT	Środki	0,157	0,157	0,242	0,242	0,242	1,040

ESTAT przeznacza obecnie połowę stanowiska grupy funkcyjnej AD na potrzeby walidacji i wytycznych metodycznych dotyczących opakowań, odpadów opakowaniowych oraz lekkich plastikowych toreb na zakupy. Do sprostania wielu wyzwaniom związanym z opakowaniami, odpadami opakowaniowymi i zużyciem lekkich plastikowych toreb na zakupy potrzebne są wysokiej jakości statystyki oparte na wyczerpujących i porównywalnych miarach w poszczególnych krajach. Na przykład przeprowadzanie pomiaru dotyczącego opakowań wielokrotnego użytku w systemach o obiegu otwartym wiąże się z szeregiem wyzwań technicznych. W celu opracowania lepszych wytycznych metodycznych, wsparcia technicznego i działań następczych wraz z państwami członkowskimi od 2023 r. potrzebna jest dodatkowo połowa stanowiska grupy funkcyjnej AD.

Na potrzeby opracowania i ustanowienia metodyki w zakresie dodatkowego obowiązku sprawozdawczego odnośnie do zdolności do recyklingu na 2028 r. od 2025 r. potrzebne będzie jedno stanowisko personelu kontraktowego.

OGÓŁEM środki na DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych	(Środki na zobowiązania ogółem = środki na płatności ogółem)	1,285	1,373	1,458	1,543	1,543	7,202
---	--	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		2023	2024	2025	2026	2027 (i kolejne lata)	OGÓŁEM
OGÓŁEM środki na DZIAŁY od 1 do 7 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	1,875	1,963	2,048	1,868	2,083	9,837
	Środki na płatności	1,875	1,963	2,048	1,868	2,083	9,837

3.2.2. *Przewidywany produkt finansowany ze środków operacyjnych*

Środki na zobowiązania w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Określić cele i produkty			Rok N	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)	OGÓŁEM
↓	PRODUKT							

	Rodzaj ¹	Średni koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba ogółem	Koszt całkowity
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 1 ² ...																		
- Produkt																		
- Produkt																		
- Produkt																		
Cel szczegółowy nr 1 – suma częściowa																		
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 2																		
- Produkt																		
Cel szczegółowy nr 2 – suma częściowa																		
OGÓŁEM																		

¹ Produkty odnoszą się do produktów i usług, które zostaną zapewnione (np. liczba sfinansowanych wymian studentów, liczba kilometrów zbudowanych dróg itp.).
² Zgodnie z opisem w pkt 1.4.2. „Cel(e) szczegółowy(e) ...”.

3.2.3. Szacunkowy wpływ na środki administracyjne COM

3.2.3.1. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki administracyjne

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych
- ☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych, jak określono poniżej:

3.2.3.2.

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	2023	2024	2025	2026	2027 (i kolejne lata)	OGÓŁEM
--	------	------	------	------	-----------------------	--------

DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych						
Zasoby ludzkie	0,801	0,889	0,974	1,059	1,059	4,782
Pozostałe wydatki administracyjne	0,480	0,480	0,480	0,480	0,480	2,400
Suma częściowa DZIAŁU 7 wieloletnich ram finansowych	1,285	1,373	1,458	1,543	1,543	7,202

Poza DZIAŁEM 7¹ wieloletnich ram finansowych	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Nie dotyczy
Zasoby ludzkie						
Pozostałe wydatki o charakterze administracyjnym						
Suma częściowa poza DZIAŁEM 7 wieloletnich ram finansowych	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Nie dotyczy

OGÓŁEM	1,285	1,373	1,458	1,543	1,543	7,202
---------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------

¹ Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie realizacji programów lub działań UE (dawne linie „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

Potrzeby w zakresie środków na zasoby ludzkie i inne wydatki o charakterze administracyjnym zostaną pokryte z zasobów dyirekcji generalnej już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyirekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyirekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

3.2.3.3. Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich.
- ☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich, jak określono poniżej:

Wartości szacunkowe należy wyrazić w ekwiwalentach pełnego czasu pracy

	2023	2024	2025	2026	2027 (i kolejne lata)
20 01 02 01 (w centrali i w biurach przedstawicielstw Komisji)	4	4	4	4	4
20 01 02 03 (w delegaturach)					
01 01 01 01 (pośrednie badania naukowe)					
01 01 01 11 (bezpośrednie badania naukowe)					
Inna linia budżetowa (określić)					
20 02 01 (CA, SNE, INT z globalnej koperty finansowej)	2	3	4	5	5
20 02 03 (CA, LA, SNE, INT i JPD w delegaturach)					
XX 01 xx yy zz ²					
01 01 01 02 (CA, SNE, INT – pośrednie badania naukowe)					
01 01 01 12 (CA, INT, SNE – bezpośrednie badania naukowe)					
Inna linia budżetowa (określić)					
OGÓŁEM	6	7	8	9	9

XX oznacza odpowiedni obszar polityki lub odpowiedni tytuł w budżecie.

Potrzeby w zakresie zasobów ludzkich zostaną pokryte z zasobów dyirekcji generalnej już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyirekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyirekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

Opis zadań do wykonania:

Urzednicy i pracownicy zatrudnieni na czas okreslony	DG ENV 3 stanowiska w grupie funkcyjnej AD (spośród obecnego personelu) są niezbędne na potrzeby negocjowania i ogólnego wykonania rozporządzenia oraz poszczególnych prac przygotowawczych i przygotowania projektów aktów prawa wtórnego zgodnie z terminami zaproponowanymi w rozporządzeniu w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych. DG ESTAT: Pracownicy będą dokonywać pomiaru dotyczącego opakowań wielokrotnego użytku w systemach o obiegu otwartym, który wiąże się z szeregiem
--	---

² W ramach podpułapu na personel zewnętrzny ze środków operacyjnych (dawne linie „BA”).

wyzwań technicznych. W celu opracowania lepszych wytycznych metodycznych, wsparcia technicznego i działań następczych wraz z państwami członkowskimi od 2023 r. potrzebna jest dodatkowo połowa stanowiska grupy funkcyjnej AD. Wsparcie informatyczne zapewniono poprzez usługi horyzontalne w jednostce ESTAT.E.2, które szacuje się na 1/20 stanowiska AST na potrzeby gromadzenia danych dotyczących opakowań, odpadów opakowaniowych i lekkich plastikowych toreb na zakupy.

2023	2024	2025	2026	2027
1 stanowisko AD (0,5 istniejącego, 0,5 nowego)	1 stanowisko AD (0,5 istniejącego, 0,5 nowego)	1 stanowisko AD (0,5 istniejącego, 0,5 nowego)	1 stanowisko AD (0,5 istniejącego, 0,5 nowego)	1 stanowisko AD (0,5 istniejącego, 0,5 nowego)
0,05 stanowiska AST (istniejącego)	0,05 stanowiska AST (istniejącego)	0,05 stanowiska AST (istniejącego)	0,05 stanowiska AST (istniejącego)	0,05 stanowiska AST (istniejącego)

Personel zewnętrzny

Stanowiska SNE (istniejące) oraz personel kontraktowy (dodatkowy) są niezbędne do przeprowadzenia technicznych prac w celu wsparcia przygotowania aktów odnoszących się do:

- obowiązków sprawozdawczych w zakresie celów recyklingu, zbierania określonych formatów opakowań i zużycia plastikowych toreb na zakupy;
- wymogów dotyczących zdolności do recyklingu odnośnie do poszczególnych kategorii opakowań;
- zharmonizowanych zasad sprawozdawczości w ramach systemów rozszerzonej odpowiedzialności sprawozdawczej;
- zharmonizowanych zasad obliczania i weryfikacji w zakresie zawartości materiałów z recyklingu w opakowaniach;
- przeglądu celów związanych z zawartością materiałów z recyklingu w kontekście rozwoju technicznego i gospodarczego;
- ujednoliconych zasad dotyczących wymogów w zakresie etykietowania, formatów przeznaczonych do sortowania przez konsumentów, opakowań wielokrotnego użytku, zawartości materiałów z recyklingu, kompostowania oraz kodu QR i innych cyfrowych nośników danych;
- przeglądu przypadków odstępstw od ograniczeń dotyczących substancji potencjalnie niebezpiecznych w opakowaniach;
- ustanowienia minimalnych obowiązkowych kryteriów zielonych zamówień publicznych.

Niezbędne są 4 dodatkowe stanowiska kontraktowe, 2 stanowiska oddelegowanego eksperta krajowego i 3 pracowników kontraktowych (1 takiego pracownika przydzielono do ESTAT).

3.2.4. Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi

Wniosek/inicjatywa:

- ☒ może zostać w pełni sfinansowany(-a) przez przegrupowanie środków w ramach odpowiedniego działu wieloletnich ram finansowych (WRF).
- ☐ wymaga zastosowania nieprzydzielonego marginesu środków w ramach odpowiedniego działu WRF lub zastosowania specjalnych instrumentów zdefiniowanych w rozporządzeniu w sprawie WRF.
- ☐ wymaga rewizji WRF.

3.2.5. Udział osób trzecich w finansowaniu

Wniosek/inicjatywa:

- ☒ nie przewiduje współfinansowania ze strony osób trzecich
- ☐ przewiduje współfinansowanie ze strony osób trzecich szacowane zgodnie z poniższymi szacunkami:

środki w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	Rok N ¹	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)			Ogółem
Określić organ współfinansujący								
OGÓŁEM środki objęte współfinansowaniem								

¹ Rok N jest rokiem, w którym rozpoczyna się realizację wniosku/inicjatywy. „N” należy zastąpić oczekiwanym pierwszym rokiem realizacji (np.: 2021). Tak samo należy postąpić dla kolejnych lat.

3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

- ☒ Wniosek/inicjatywa nie ma wpływu finansowego na przychody.
- ☐ Wniosek/inicjatywa ma wpływ finansowy określony poniżej:
 - ☐ wpływ na zasoby własne
 - ☐ wpływ na dochody inne
 - Wskazać, czy dochody są przypisane do linii budżetowej po stronie wydatków ☐

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Linia budżetowa po stronie dochodów	Środki zapisane w budżecie na bieżący rok budżetowy	Wpływ wniosku/inicjatywy ²					Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)	
		Rok N	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3			
Artykuł ...								

W przypadku wpływu na dochody przeznaczone na określony cel należy wskazać linie budżetowe po stronie wydatków, które ten wpływ obejmuje.

Nie dotyczy.

Pozostałe uwagi (np. metoda/wzór użyte do obliczenia wpływu na dochody albo inne informacje).

² W przypadku tradycyjnych zasobów własnych (opłaty celne, opłaty wyrównawcze od cukru) należy wskazać kwoty netto, tzn. kwoty brutto po odliczeniu 20 % na poczet kosztów poboru.